

ÎN CĂUTAREA IDENTITĂȚII

Să te vezi pe tine însuși
așa cum te vede Dumnezeu

JOSH McDOWELL

ÎN CĂUTAREA

IDENTITĂȚII

Să te vezi pe tine însuși așa cum te vede Dumnezeu

Josh McDowell

C U P R I N S

Mulumiri

PARTEA ÎNTÂIA - CINE ESTI TU?

1. Tu ești mai mult decât pari la prima vedere
2. Cum rezolvi problema unui sentiment denaturat al identității?
3. Portretul tău într-o lumină nouă
4. Cum afectează nevoile neîmplinite sentimentul tău de identitate?

PARTEA A DOUA - CINE ȚI-A SPUS CINE ESTI?

5. Influența familiei tale
6. Pictorul principal al portretului tău
7. Influențele din afara familiei

PARTEA A TREIA - BAZA IDENTITĂȚII TALE REALE

8. Temelia identității tale reale
9. Transformarea este un proces

PARTEA A PATRA - ÎNVAȚĂ SĂ TE PERCEPI PE TINE ÎNSUȚI ASA CUM TE PERCEPE DUMNEZEU

10. Noul sentiment că ești iubit
11. Noul sentiment că ești valoros
12. Noul sentiment al capacității

PARTEA A CINEA - CÂSTIGÂND O IDENTITATE NOUĂ

13. Căutând un anturaj care te poate schimba
14. O concepție mai largă despre identitatea ta

Mulțumiri

Această carte este o revizuire a lucrării mele mai vechi *Chipul Lui, Chipul meu*. Cu ajutorul acestor oameni am rescris cartea pentru a o face mai actuală, mai relevantă pentru lumea de azi. Doresc să mulțumesc lui

Waylon Ward, care a lucrat împreună cu mine la prima carte. Sfaturile lui și experiența lui se văd și în această nouă carte. Datoriez mulțumiri prietenului meu Waylon;

Dr. David Ferguson, pentru ajutorul acordat în a face cartea cât mai relevantă. Mesajele lui David care au influențat sute de mii de oameni se simt în aceste pagini;

Ed Stewart pentru cunoștințele sale excelente și inima lui plină de pasiune, care au făcut vii cuvintele acestei cărți pentru tine cititorule;

Dave Bellis, asociatul meu de douăzeci și unu de ani, pentru coordonarea acestui proiect de la început până la sfârșit;

Lynn Vanderzalm, editor de la Tyndale House Publishers, pentru talentul ei editorial și remodelarea multor pagini pentru a fi mai clare și mai concise.

Partea
întâia

Cine ești tu?

Tu ești mai mult decât pari la prima vedere

Imagează-ți că primești o scrisoare recomandată. Deschizând-o, pupilele ți se dilată de uimire. Îți dai seama că această scrisoare îți poate schimba viața și îți poate împlini toate visurile tale financiare.

Departamentul de personal al unei corporații multinaționale îți oferă un post de conducere, cu un salariu de câteva ori mai mare decât salariul tău actual, cu promisiunea unor substanțiale majorări anuale și alte beneficii. În mod surprinzător, pregătirea ta este suficientă pentru postul plin de responsabilitate pentru care ești solicitat. Nu trebuie decât să completezi formularul din plic și să-l trimiți la sediul central al corporației. Începi imediat completarea formularului.

Formularul precizează că identitatea ta va fi supusă unei examinări riguroase. Departamentul de personal îți solicită date personale. Vor să știe cu lux de amănunte cine ești.

Ce informații le poți trimite?

Vei anexa probabil o fotografie în care arăți bine și care te prezintă drept un om serios. Vei căuta cu frenezie prin sertar o fotografie care să te pună în valoare și vei da peste o poză de pașaport, o alta în care apari în costum de baie, iar în altă fotografie haina și freza nu fac o impresie prea bună. Te hotărăști să mergi la un fotograf să îți faci poza dorită. Vrei

să faci o impresie cât mai bună.

Următorul pas este să pregătești o autobiografie în care să prezinți pe larg studiile pe care le ai, serviciile pe care le-ai lucrat și activitățile civice și bisericești. Vei fi tentat probabil să scrii și despre realizările tale cele mai notabile: premii, promovări, diplome de tot felul. Pentru ca șansele tale să sporească, vei mai adăuga și recomandări laudative din partea unor prieteni și colegi care sunt convinși că ești un om deosebit. Vei încheia cu o scrisoare de recomandare de la pastorul tău, care să îți ateste altruismul și spiritul de sacrificiu manifestat în slujirea lui Dumnezeu și a semenilor.

Trimiți toate aceste informații cu un zâmbet mulțumit. Ești convins că atunci când oamenii de la departamentul de personal al corporației îți vor citi materialele te vor angaja pe loc. Dar, spre nedumerirea ta, plicul se întoarce cu următoarele cuvinte: "Cererea de angajare este incompletă. Ne-ai spus multe lucruri despre cum arătați, despre realizările și pregătirea dumneavoastră, dar nu ne-ai spus prea multe despre cine sunteți în realitate."

CINE EȘTI?

Cum te-ai simți dacă ai primi un răspuns asemănător? Probabil ai spune: "Dar le-am spus cine sunt. Ce le pot spune mai mult?"

Reflectează puțin la acest aspect. Ce elemente determină identitatea ta? Așa cum reiese din scrisoarea de răspuns menționată mai sus, nu contează foarte mult înfățișarea ta fizică, studiile tale impresionante, realizările tale remarcabile sau darurile tale spirituale. Mai mult, nu contează nici originea etnică, familia din care provii, convingerile socio-politice sau concepția ta despre răpirea Bisericii. Aceste elemente, oricât ar fi de importante, nu te reprezintă pe tine însuși. Ele

reprezintă doar învelișurile exterioare ale identității tale.

Se spune: "Haina îl face pe om", dar eu mă îndoiesc că există cineva care să creadă că această afirmație este adevărată. Hainele îl pot face pe un om să *arate* mai bine, să se *deghizeze*, să-și *promoveze* imaginea, dar ele nu-i *reprezintă* identitatea. Știm că identitatea înseamnă mai mult decât felul în care ne împodobim trupurile. Toate reclamele la curele de slăbire și la exercițiile de fitness promet să ne transforme în persoane noi: scapi de kilogramele în plus, îți crești masa musculară și nu trebuie decât să fii spectatorul unei schimbări radicale a vieții tale. Dar influențează o schimbare fizică identitatea ta? Evident că nu. Poate că vei avea sentimente mai bune față de tine însuși. Poate că vei trăi mai mult. Identitatea ta însă are foarte puțin de a face cu faptul că ești mai gras sau ai o siluetă de invidiat.

Aceste învelișuri exterioare fiind doar hainele identității tale, cine ești tu dacă privești dincolo de aceste straturi? Desigur că răspunsul tău la aceste întrebări nici nu te va îndreptăți să obții slujba promisă și nici nu te va descalifica. De fapt, înțelegerea pe care o ai despre cine ești este mult mai importantă pentru viața ta decât realizările tale profesionale.

Identitatea ta profundă — și mai ales felul în care o percepi — joacă un rol esențial în felul cum îți trăiești viața de zi cu zi, în felul cum știi să te bucuri de viață, în modul cum îi tratezi pe alți oameni și în modul cum te raportezi la Dumnezeu. Este important să știi cine ești dincolo de înfățișarea și acțiunile tale.

Ești fericit — uneori chiar copleșit de bucurie — datorită identității tale și a direcției în care se îndreaptă viața ta? Ai o pace interioară chiar și atunci când învelișurile exterioare ale înfățișării, ale realizărilor sau ale poziției tale sunt deficitare? Dacă nu ai o convingere clară legată de identitatea ta

excluzând aceste straturi exterioare, vei fi nesatisfăcut de viață și vei trăi un sentiment al inutilității. Vei fi mereu deranjat de un sentiment de dezamăgire față de propria persoană, la fel cum a fost studentul care mi-a mărturisit: “Josh, cunosc cel puțin 20 de oameni cu care aș schimba bucuros locul.” Sau poate că trăiești permanent sub umbra unui nor de descurajare, la fel ca omul care mi-a scris: “Sunt singur și derutat. Simt că nu mai are rost să trăiesc. Adorm în fiecare seară plângând. Uneori prefer să nu mai exist.”

Poate că întrebarea directă “Cine ești?” este nouă pentru tine. Poate că ai fost preocupat atât de mult de straturile exterioare încât nu ai reușit să îți stabilești identitatea și să afli că ești o persoană de mare valoare în ochii Creatorului, care te-a “încununat cu slavă și cu cinste” (Psalmul 8:5).

Percepția despre tine însuși a fost modelată de mulți factori. Dacă crezi în behaviorism (curent care reduce psihologia la studiul comportamentului, ignorând factorii interni — n.tr.), vei considera viața drept un accident cosmic în care oamenii sunt doar mașini programate. Dacă crezi în existențialism vei considera viața o absurditate. Iar dacă te afli în rândul umaniștilor evoluționiști, te vei considera doar la câteva mutații genetice distanță de maimuță. În toate aceste concepții de viață identitatea omului nu este considerată importantă deoarece valoarea speciei umane este, în cel mai bun caz, discutabilă. Dacă noi oamenii nu suntem mai mult decât o fărâmbă neînsemnată în univers, este ușor să afirmi că valoarea și semnificația umană sunt foarte scăzute.

O altă concepție laică despre viață, care poate a avut influență asupra ta, afirmă că ființele umane sunt total independente și autonome. Adepții acestei concepții susțin că știința și tehnologia au ajutat omul să depășească prejudecățile primitive și că oamenii nu mai sunt sclavii superstițiilor și temerilor strămoșilor lor. Nemaiavând nevoie

de Dumnezeu și de religie, suntem liberi să trăim cum dorim. Problema identității este și în acest caz lipsită de sens dacă oamenii și-au asumat cu îndrăzneală rolul Creatorului.

UNA CU CREATORUL

O tânără a spus următoarele cuvinte despre prietena ei: “Ea este una dintre cele mai drăguțe fete din lume, dar crede că este foarte urâtă; se consideră grotescă. Din această cauză nu are încredere în nici un om care spune că o iubește. Este ca și cum i-ar spune lui Dumnezeu: «Doamne, dacă Tu mă iubești, cred că nu ești sincer.»”

Unicul adevăr din spusele acestei tinere femei este acela că Dumnezeu o iubește. Modul ei de gândire este greșit pentru că nu știe adevărul că Dumnezeu iubitor are cheia identității ei. Numai El cunoaște adevărata ei valoare, care reprezintă mult mai mult decât înfățișarea, realizările sau poziția ei socială. Numai El poate împlini nevoia ei de acceptare, dragoste și sens în viață.

Oamenii simt nevoia de a fi siguri că sunt iubiți și prețuiți de Dumnezeu care i-a creat. Răspunsul oferit de creștinism oamenilor care își caută identitatea și scopul vieții este că relația personală cu Isus Cristos îi aduce omului libertatea de a fi tot ceea ce a fost creat să fie. Când oamenii se întorc la Cristos, ei fac mai mult decât să îmbrățișeze o concepție de viață. Ei stabilesc o relație personală cu Creatorul lor iubitor, Cel care îi cunoaște deplin și îi iubește în mod desăvârșit. Identitatea lor eternă este cea de copii ai Regelui regilor. Cine poate fi mai fericit și mai împlinit decât omul care are acest simț al identității?

Din nefericire, odată cu sosirea celui de al treilea mileniu mulți oameni, printre care și creștini, trăiesc o viață plină de stres, sunt neîmpliniți și chiar descurajați. De ce? Pentru că nu își cunosc adevărata identitate. Societatea noastră susține

și transmite ideea că oamenii au o valoare și o semnificație intrinsecă foarte mică. Chiar și Biserica este uneori vinovată, pentru că nu permite oamenilor să vadă care le este adevărata identitate, accentuând exagerat de mult păcătoșenia omului firesc, care a fost răstignit și îngropat împreună cu Cristos.

Sensul identității noastre poate fi influențat într-un mod negativ și atunci când suntem caracterizați drept “păcătoși convertiți”. Nu numim fluture o “omidă convertită”. El este acum fluture. Ceea ce a fost nu mai este, acum este o ființă nouă. Lucrurile vechi au trecut, au venit cele noi.

Sper să vă pot ajuta prin intermediul acestei cărți să aflați cine sunteți cu adevărat și să vă bucurați de identitatea voastră. Știu din experiență personală că o concepție biblică despre Dumnezeu, despre noi înșine și despre alții este o forță eliberatoare în viața noastră. Când începi să îți găsești identitatea alături de Regele regilor, vei începe să trăiești ca un prinț sau ca o prințesă — ceea ce și ești. Identitatea ta de copil al lui Dumnezeu va avea o influență extrem de mare asupra concepției tale despre viață, asupra problemelor tale, asupra relațiilor cu oamenii și cu Dumnezeu.

CINE NU EȘTI

Înainte de a vedea din ce este alcătuită identitatea noastră, trebuie să aflăm cine nu suntem. Trebuie să contrazicem concepțiile predominante ale societății, conform cărora identitatea noastră personală se bazează pe înfățișare, realizări și statut social.

Mitul numărul 1: Imaginea este totul

O înfățișare plăcută este atributul personal cel mai valoros în societatea de astăzi. Oamenii se întreabă permanent: “Cum arăt?” Identitatea noastră se formează pe baza laudelor sau criticilor celor din jur.

Totul începe în copilărie. Din păcate, copiii pot fi foarte cruzi unii cu alții atunci când vorbesc despre înfățișarea lor. Dacă ești numit Colț Alb, Nas Mare, Buză de Maimuță sau Grasul de către colegii tăi, identitatea ta a fost afectată. Chiar și unii părinți adâncesc rănilor. O mamă glumea pe seama fiicei ei, numind-o “urâta familiei”. Cum credeți că s-a considerat fata când a crescut? Dacă ai fost victima unor jigniri de acest fel, probabil că ai un simț al identității denaturat: “Sunt urât, nimeni nu mă admiră.”

Importanța colosală acordată de societate înfățișării este dovedită de sumele mari cheltuite pe haine, produse cosmetice, bijuterii și pentru practicarea exercițiilor fizice. Multor oameni nu le este suficient să-și pună în valoare calitățile fizice sau să le *îmbunătățească*. Ei vor să le *schimbe prin operații estetice, liposucțiuni și tatuaje*. Oamenii de astăzi își “aranjează” totul, de la nas la buric și își străpung sau decorează fiecare părțică a corpului. Cu cât ne apropiem mai mult de “imaginea perfectă”, cu atât crește sentimentul valorii noastre.

Susan este o femeie al cărei serviciu îi cere să se afle zilnic în prezența unor femei frumoase. Prin prisma standardelor contemporane, ea arată foarte bine, dar părerea ei despre ea însăși este total diferită. Încă din adolescență, mama i-a spus că nu are o înfățișare frumoasă. În loc să-și recunoască valoarea pe care i-o atribuie Dumnezeu, Susan se consideră urâtă și nu își găsește locul în societate. Este convinsă că nici un bărbat nu se va uita la ea din cauza imperfecțiunilor ei. Faptul că lucrează alături de femei pe care ea le consideră frumoase nu face decât să înrăutățească lucrurile. Nesiguranța produsă de felul cum își percepea înfățișarea a început să afecteze munca și rezultatele ei și, până la urmă, și-a pierdut serviciul.

Sam era desfigurat în urma unui accident din copilărie

care i-a lăsat cicatrice permanente pe față. În timpul adolescenței a fost respins de colegii săi, mai ales de către fete, și acest lucru l-a durut. Sentimentul identității sale putea fi definit într-un singur cuvânt: ciudat. Drept rezultat, Sam s-a izolat de societate și a trăit într-o lume imaginară, vizionând filme chiar și douăzeci de ore pe săptămână. Sam considera probabil întunericul din sala de cinematograful un mediu potrivit pentru un om ciudat așa cum se considera el.

Sentimentul identității noastre este format într-o oarecare măsură de felul cum ne văd — sau credem că ne văd — ceilalți oameni. Am ajuns în mod inconștient să credem că oamenii frumoși au o valoare mai mare și, pentru că toți oamenii vor să fie considerați valoroși, ne străduim să fim frumoși.

Dar este determinată adevărata noastră identitate de înfățișarea noastră? Bineînțeles că nu; ideea este falsă. Dacă ar fi adevărată, Isus nu s-ar fi ocupat cu atâta dragoste de leproși, de săraci, de ologi și de orbi, oameni care, după standardele umane, nu puteau fi considerați frumoși. Putem fi recunoscători pentru faptul că identitatea noastră de fapte ale lui Dumnezeu este mult mai profundă. Biblia ne spune că "Domnul nu se uită la ce se uită omul; omul se uită la ce izbește ochii, dar Domnul se uită la inimă" (1 Samuel 16:7).

Nu afirm că înfățișarea nu are nici o importanță. Nu este nimic rău să ai o înfățișare îngrijită, să porți haine bune și să îți îngrijești trupul astfel încât să arăți bine. Este greșit însă atunci când procedezi așa pentru a fi cineva. Fiind creat de Dumnezeu — oricum ai arăta — ești deja cineva, un om de mare valoare.

Mitul numărul 2: Ești ceea ce faci

O altă concepție eronată despre identitate susține că realizările determină valoarea și identitatea noastră. Trăim într-o lume pentru care importante sunt realizările și

performanțele și care îi apreciază pe oameni în funcție de cât de multe lucruri fac și cât de bine. În multe cercuri măsura competenței este comparația. Oamenii care lucrează mai mult și cu mai multă sârguință vor promova profesional. În această atmosferă avem tendința greșită de a lega identitatea noastră de realizări, mai ales comparându-ne cu realizările celorlalți. Drept rezultat, ne simțim amenințați când altcineva reușește mai bine decât noi sau simțim o mândrie nesănătoasă atunci când calitățile noastre pun în umbră aptitudinile altora.

Cunosc aceste sentimente din experiență personală. Cu câțiva ani în urmă am fost invitat să vorbesc la o conferință a oamenilor necăsătoriți, dar nu am putut onora invitația. Din acest motiv le-am sugerat organizatorilor să-l invite pe un fost coleg de cameră pe care l-am avut la colegiul Wheaton, prietenul meu drag Dick Purnell. Ei mi-au răspuns: "Dar nu-l cunoaștem pe Dick Purnell." Eu i-am răspuns: "Aveți încredere în mine. Ascultătorilor le va face plăcere să-l întâlnească."

După conferință am primit un telefon: "Ne bucurăm că nu ai putut veni. Dick Purnell a fost extraordinar." Preț de câteva minute prietenul meu mi s-a părut o amenințare la adresa mea. Emoțiile mele negative m-au avertizat că sentimentul identității și siguranței mele se baza pe capacitatea mea de a vorbi. Am reușit să depășesc aceste sentimente și ulterior le-am împărtășit altor oameni, spunându-le cu toată onestitatea: "Comentariul despre lipsa mea de la conferință a fost un episod foarte benefic pentru creșterea mea spirituală."

La câteva luni după această întâmplare am fost invitat să vorbesc la o întâlnire a personalului care lucra în aviație. De data aceasta nu am putut onora invitația din cauza unei boli și iarăși l-am recomandat pe Dick Purnell. După un timp, călătoream cu avionul și una dintre asistentele de zbor participase la conferință. Ea mi-a spus: "Bine că ai fost

bolnav. Toți l-au îndrăgit pe Dick.” De data aceasta inima mea s-a umplut de mulțumire pentru că Dick știa să comunice atât de bine.

După cele două ocazii când Dick mi-a ținut locul și oamenii au fost bucuroși că nu am putut participa eu însumi, am fost mulțumit că sentimentul identității mele nu se întemeia pe realizările mele, ci pe ceva mult mai profund. Înainte, identitatea mea și prietenia cu Dick ar fi fost amenințate, dar acum doresc să am sute de oameni ca Dick care să îmi țină locul.

Tipul de om care își formează sentimentul identității pe realizări este omul împătimit de muncă. Mulți dintre noi avem înăscută această tendință într-o anumită măsură. Pastorii și alți lucrători creștini sunt uneori afectați de această tendință din cauza convingerii lor că valoarea atribuită lor de către Dumnezeu depinde de lucrarea pe care o fac și de împlinirea mării însărcinări de a vesti Evanghelia în toată lumea. Unii oameni de acest gen se simt împliniți numai când sunt morți de oboseală după un program prelungit de muncă. O femeie a spus: “Mă simt atât de bine în serile când sunt atât de obosită încât abia mă mișc.”

Un prieten mi-a mărturisit că a luptat cu tendința de a pune semnul egal între valoarea personală și realizări. Fusese crescut într-o familie creștină, dar oricât de bine îndeplinea o sarcină pe care o primea, părinții lui îi spuneau că ar fi putut să o facă mai bine. Nu i-a auzit niciodată spunându-i “Bună treabă ai făcut!” Aprecierile părinților lui, mai ales ale tatălui, nu au venit niciodată. El mi-a spus: “Acasă urcam permanent pe o scară fără să ajung vreodată în vârf.”

Acum este adult, dar prietenii mei și-au dat seama că încă se străduiește să câștige aprecierea părinților săi. Chiar dacă ei au decedat, standardul impus de ei continuă să trăiască. Deoarece nu poate satisface impulsul neconținut de a munci

tot timpul, el nu are liniște sufletească.

Ai tendința de a munci din răsuputeri pentru a-ți stabili identitatea? Dificultatea relaxării este un indiciu al prezenței acestei probleme. Îți poți lua o zi liberă în care să te odihnești și să te simți bine? Poți sta nestingherit să citești fără să fii chinuit de grijile sarcinilor pe care trebuie să le îndeplinești? Oamenii înrobiți de muncă se simt deprimati când activitatea lor este stânjenită de calendar (zile libere, week-end-uri, concedii) sau de împrejurări (boală, îmbătrânire, șomaj).

Nu este nimic rău în a munci cu seriozitate, dar dacă crezi că este necesar să fii activ pentru a avea o concepție pozitivă despre tine, identitatea ta se bazează pe realizări, nu pe valoarea infinită pe care ți-o atribuie Dumnezeu fără să-ți ceară realizări. Isus și-a ales cei doisprezece ucenici mai întâi “ca să-i aibă cu Sine” și apoi ca “să-i trimită să propovăduiască” (Marcu 3:13-14). Așa cum a spus cineva, noi am fost creați ca *făpturi*, nu ca *înfăptuitori*. Poziția ta de copil al lui Dumnezeu nu poate fi înlocuită de nici o realizare.

Mitul numărul 3: Ești cineva numai dacă ești puternic

Al treilea mit răspândit în societate este cuprins în întrebarea: “Cât de important sunt eu?” Este vorba de poziția ta, de statutul tău. Mulți oameni nu au o concepție pozitivă despre ei decât dacă au suficientă autoritate, influență sau putere asupra altor oameni. Identitatea lor depinde de cât de înaltă este poziția lor. Acest gen de oameni simt nevoia să promoveze cât mai sus pe scara economică, politică, ecleziastică, sau să aibă cât mai mulți prieteni importanți pentru a fi convinși că sunt persoane valoroase.

Jack și Grace formau un cuplu creștin încântător în a cincea decadă a vieții. Copiii au crescut și erau pe picioarele lor, iar cei doi soți au devenit tot mai activi în biserica lor locală. Au făcut parte din diverse comitete, au predat la clasele

de Școală duminicală și au condus grupuri de studiu biblic. Fiind un membru nou și plin de energie al comitetului însărcinat cu învățătura din biserică, Jack s-a oferit să preia funcția de președinte. Deoarece nimeni nu avea suficient timp pentru îndeplinirea acestei slujbe, oferta lui a fost acceptată. Grace a fost activă în lucrarea cu femeile și în scurt timp a devenit conducătoarea unui grup de studiu biblic.

Nu a trecut mult timp de când Jack și Grace se aflau în noile lor poziții când au început în mod subtil să acumuleze mai multă putere. Jack a reușit să-i convingă pe membrii comitetului să înlocuiască programa de predare biblică din biserică cu una folosită de el într-o altă biserică pe care o frecventase. Comitetul a dorit să-l păstreze pe Jack, deci au acceptat schimbarea, dar până la urmă s-a dovedit că ea a creat haos în acest domeniu al bisericii. A fost dat peste cap bugetul alocat acestei activități, iar învățătorii, mulțumiți de vechea programă, au inițiat o mică revoltă. Jack a lăsat să se înțeleagă că ar accepta funcția de conducător al activității de studiu biblic din biserică dacă ar fi plătit cu o jumătate de normă.

În acest timp, Grace a câștigat pe nesimțite tot mai multă autoritate în lucrarea cu femeile. A început să folosească propriile materiale la studiile biblice pe care le conducea, materiale diferite de cele folosite de celelalte membre ale grupului. A reușit să se impună într-o funcție de decizie și în toate activitățile lăsa să se înțeleagă că metodele și ideile ei erau superioare metodelor și ideilor tuturor celorlalte femei.

Lucrurile au continuat așa timp de câteva luni și entuziasmul celorlalți lucrători voluntari din biserică a început să scadă. Conducerea bisericii le-a mulțumit pentru eforturile lor, dar i-a rugat să țină seama și de talentele celorlalți membri. Văzându-și aripile puterii și a poziției frânte, Jack și Grace au părăsit biserica, dar numai pentru a relua întregul proces

în altă parte.

Mulți oameni cum sunt Jack și Grace sunt convinși că valoarea lor personală și identitatea lor depind, cel puțin într-o anumită măsură, de poziția lor. Ei nu se mulțumesc să fie la dispoziția altora și să slujească acolo unde este nevoie, ci trebuie să exercite influență și putere pentru a se simți importanți. Dacă valoarea și importanța noastră de copii ai lui Dumnezeu ar depinde de poziția sau statutul social la care reușim să ajungem, cei mai mulți dintre noi am fi persoane neînsemnate. O firmă are un număr restrâns de conducători, un partid politic, un număr mic de oameni care au puterea de decizie, iar numărul membrilor comitetului unei biserici este limitat.

Biblia afirmă clar că identitatea noastră de oameni ai lui Dumnezeu nu depinde de statutul pe care-l dobândim. Contrar concepției că importanța și statutul înseamnă valoare personală, Isus a spus: “Cel mai mare dintre voi să fie slujitorul vostru. Oricine se va înălța, va fi smerit; și oricine se va smeri, va fi înălțat” (Matei 23:11-12). Isus a ales doisprezece oameni obișnuiți ca să fie ucenicii Lui cei mai apropiați și i-a trecut cu vederea pe conducătorii religioși, plini de ei înșiși datorită statutului și importanței pe care și-o acordau singuri. El i-a format și apoi i-a însărcinat să vestească Evanghelia în toată lumea.

Tu ești o persoană importantă pentru Dumnezeu, oricum te privesc cei din familie, de la școală, de la serviciu sau din biserică. Indiferent care sunt realizările tale, importante sau neînsemnate, valoarea ta înaintea lui Dumnezeu este neschimbată. Un sentiment sănătos al identității se formează atunci când *te vezi pe tine însuți așa cum te vede Dumnezeu, nici mai mult nici mai puțin.*

RUPE LANȚURILE TRECUTULUI

Te-ai regăsit în paginile acestui capitol? Ești descurajat din cauza faptului că ai considerat că identitatea și valoarea personală depind de înfățișarea, realizările și poziția ta? Dacă răspunsul tău este afirmativ, să știi că nu ești singurul. Părerea mea este că majoritatea oamenilor ajung adulți având o concepție denaturată despre valoarea lor în fața lui Dumnezeu și în fața oamenilor, iar rezultatul este că sentimentul identității lor are de suferit. Părinții, profesorii, mas-media, reclamele și chiar unele experiențe religioase ne-au convins de faptul că identitatea noastră este modelată de felul cum arătăm, de realizările pe care le avem și de poziția pe care am câștigat-o. Chiar după ce înțelegem adevărul ne este greu să ne eliberăm de convingerile atât de adânc înrădăcinate în ființa noastră prin obiceiurile care ne controlează comportamentul.

Ne asemănăm cu elefantul de la circ al cărui picior este legat de un stâlp cu un lanț de bicicletă. Cum poate îngreuna mișcările unui animal atât de puternic un lanț atât de slab? Elefantul nu se zbate să se elibereze pentru că are amintiri neplăcute. Când a fost pui, a încercat din răspuțeri să se elibereze din lanț, dar pe vremea aceea nu avea suficientă forță. Chiar dacă acum are puterea să se elibereze, el încearcă rareori acest lucru, pentru că experiențele trecute l-au convins de imposibilitatea eliberării. Dar *dacă* se eliberează, elefantul va fi aproape imposibil de controlat prin altă metodă.

Sentimentul nostru de identitate este și el condiționat în

mod similar. Încă din copilărie ni se spune că valoarea noastră depinde de înfățișare, realizări și poziție, iar noi rămânem sclavii acestei concepții false, chiar când cunoaștem adevărul. Cu toate acestea, adevărul despre identitatea ta este mai puternic decât lanțurile fragile care te-au împiedicat să îți împlinești potențialul unic pe care ți l-a oferit Dumnezeu când te-a creat. Te poți elibera de trecut întocmai cum elefantul poate rupe lanțul. Te poți bucura pe deplin de valoarea și importanța pe care ți le-a conferit Dumnezeu. Această carte îți va arăta cum să procedezi.

FORMEAZĂ-ȚI O IMAGINE CLARĂ DESPRE IDENTITATEA TA

Înțelegerea ființei lui Dumnezeu și a sentimentelor Lui față de tine face parte din formarea unei imagini adecvate despre identitatea ta. Reflectează la următoarele adevăruri despre Dumnezeu. Fă-ți timp să scrii răspunsurile la întrebări într-un caiet sau în jurnalul tău.

1. *Dumnezeu este dragoste.* În 1 Ioan 4:16, citim: “Dumnezeu este dragoste și cine rămâne în dragoste rămâne în Dumnezeu și Dumnezeu în el.”

- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu este dragoste?
- Prima parte a acestui verset spune: Și noi am văzut și am crezut dragostea pe care o are Dumnezeu față de noi.” Ce înseamnă pentru tine adevărul că Dumnezeu, care este dragoste, te iubește pe *tine*?

2. *Dumnezeu este Creatorul.* În Isaia 44:24, citim: “Așa vorbește Domnul, Răscumpărătorul tău, Cel ce te-a întocmit din pânțelele mamei tale: «Eu, Domnul, am făcut toate aceste lucruri.»”

- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu este

Creatorul?

- Ce înseamnă pentru tine adevărul că Dumnezeu, Creatorul, te-a creat pe *tine*?

Al doilea element care contribuie la formarea unei identități adecvate îl reprezintă cuvintele lui Dumnezeu despre *tine*. Ascultă ce spune Dumnezeu despre tine:

1. *Dumnezeu spune: "Tu ești copilul Meu."* În Ioan 1:12, citim: "Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu."

- Aplică versetul de mai sus în cazul tău și spune: "Eu am crezut în Dumnezeu și L-am primit pe Cristos. El mi-a dat dreptul să fiu copilul Lui."
- Ce îți spune faptul că Dumnezeu te-a iubit atât de mult încât te-a făcut copilul Său?
- Îți dai seama de sentimentele lui Dumnezeu față de tine?

2. *Dumnezeu spune: "Tu ești ales."* În Efeseni 1:4, citim: "În El Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui."

- Aplică versetul de mai sus în cazul tău și spune: "Eu am fost ales de Dumnezeu, chiar înainte de crearea lumii, ca să fiu sfânt."
- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu te-a ales în mod individual, nu doar ca membru al unui grup de oameni, ci chiar pe tine?
- Îți dai seama cât de mult te iubește Dumnezeu dacă s-a gândit la tine înainte de creațiune?

Fă-ți timp să îți mulțumești lui Dumnezeu pentru lucrurile pe care ți le-a descoperit despre Sine. Ascultă-L în zilele și săptămânile următoare adresându-ți personal aceste cuvinte. Permite acestor adevăruri din Scriptură să pătrundă adânc în inima ta și să-ți formeze identitatea.

Cum rezolvi problema unui sentiment denaturat al identității?

Ai în portofelul tău fotografii ale familiei tale? Le arăți cu mândrie altor oameni atunci când vorbești despre părinții, frații și surorile tale, soția și copiii tăi? Cei mai mulți dintre oameni sunt nerăbdători să îți prezinte instantanee cu cei dragi, dar cum te simți atunci când prezinți cealaltă fotografie din portofelul tău — cea de pe buletinul tău? Poate că te sperie acest lucru. Eu sunt mândru să arăt fotografia cu Dottie și cu cei patru copii ai noștri, dar îmi ascund poza de pe acte. Se pare că oamenii care fac fotografii pentru acte de identitate sunt specializați în a ne prezenta în cea mai defavorabilă lumină. Aceste fotografii nu ne reprezintă.

Fiecare om poartă și o altă fotografie, una mult mai importantă decât poza din portofel sau din geantă. Mă refer la imaginea despre sine, concepția proprie despre identitatea sa. La fel ca fotografia din actul de identitate, imaginea despre sine poate sau nu să reprezinte adecvat cine suntem în realitate. La fel cum o fotografie nu iese bine datorită defectelor aparatului sau a unei expuneri neadecvate, portretul tău interior poate fi denaturat pentru că informațiile pe care le-ai primit despre tine au fost necorespunzătoare.

Să luăm exemplul lui Alex. Cuvintele pe care Alex le-a auzit cel mai des în copilărie au fost: “Alex, nu ești în stare de nimic.” Sunt aceste cuvinte o reprezentare fidelă a persoanei sale? Evident că nu. Alex era neîndemânatic în

anumite domenii, așa cum este fiecare om, dar a spune că nu este în stare de nimic era o exagerare degradantă și grosolană. Cu toate acestea, mesajul a fost întipărit în inima lui Alex din copilărie. Astăzi Alex duce pretutindeni această imagine distorsionată despre sine. Este imaginea pe care un bărbat de 32 de ani o are despre sine. El se așteaptă numai la eșecuri și greșeli. Este stânjenit să-și arate altor oameni adevărata identitate și, ca rezultat, este timid și are o comportare antisocială.

La polul opus, să luăm exemplul Terezei a cărei percepere a identității a fost modelată mult mai ușor. Tereza a crescut într-o familie unde era apreciată și educată de părinți creștini iubitori. A învățat de mică faptul că este o făptură unică a lui Dumnezeu, iubită de Creatorul ei. Ca urmare, atunci când a ajuns adultă era convinsă de valoarea ei înaintea lui Dumnezeu și a altor oameni. Se împrietenea repede cu alți oameni și Dumnezeu a folosit-o în convertirea multor oameni.

Ce părere ai despre portretul tău interior? Se aseamănă cu portretul lui Alex, te deranjează într-atât încât preferi să-l ții ascuns? Sau se aseamănă cu imaginea despre sine a Terezei și te reprezintă ca un copil al lui Dumnezeu? Vorbesc anual în fața a zeci de mii de adulți și tineri și mă întâlnesc cu sute dintre ei la aceste conferințe. Din nefericire, întâlnesc mulți oameni ca și Alex. Todd, de exemplu, care părea un om foarte echilibrat și sigur pe sine, mi-a spus: "Josh, mă consider ca un curcan. Sunt speriat de ceea ce cred alții despre mine. Îmi este greu să mă accept pe mine însumi. Mă tem să îi privesc pe oameni în ochi și nu mă simt în largul meu în preajma lor. Mă simt ca un gunoi. Teama că oamenii mă vor respinge este foarte mare."

Oameni ca Alex și ca Todd poartă în ei portrete care nu îi reprezintă. Puțini oameni sunt fericiți pentru că au avut în copilărie influențe pozitive, așa cum a avut Tereza. Mulți

oameni se chinuiesc în viață pentru că mediul familial impropriu în care în au crescut, societatea fără Dumnezeu în care trăiesc sau experiențele religioase nebiblice — sau o combinație între aceste trei cauze — îi împiedică să își vadă adevărata identitate.

CEEAA CE VEZI ESTE CEEAA CE EȘTI

Fie că ne place, fie că nu ne place, imaginea pe care ne-am format-o despre noi înșine are o mare influență asupra stării noastre emoționale și spirituale și asupra relațiilor noastre. Studiile au arătat că noi avem tendința de ne comporta conform percepției pe care o avem despre noi înșine. De exemplu, copiii care sunt ridiculizați și considerați incapabili ca adulți vor comite mai multe greșeli. Oamenii care se consideră neatractivi vor întâmpina greutăți în păstrarea unor relații sănătoase. Dacă te consideri un ratat, vei găsi mijlocul prin care să dai greș, oricât de mult te vei strădui să reușești. Dacă te consideri un om capabil și valoros datorită relației tale cu Dumnezeu, vei înfrunta viața cu mai mult optimism și realizările tale vor reflecta potențialul cu care ai fost înzestrat.

La vârsta de șase ani Ben a început școala și a întâmpinat primele greutăți. Văzându-i poticnelile, părinții și bunicii lui Ben l-au catalogat ca fiind greu de cap și stupid. Cu cât Ben auzea mai des aceste cuvinte, cu atât îi era mai greu să țină pasul la școală. Drept urmare, portretul pe care și l-a format Ben în primii săi ani purta un titlu scris cu litere mari: stupid. În tot timpul școlii Ben s-a comportat conform identității pe care a crezut că o are la vârsta de șase ani.

Când Tanya s-a căsătorit cu Ron, nu cunoștea nimic din îndatoririle unei gospodine. Părinții ei nu au învățat-o să facă nimic și rezultatul a fost că Tanya se credea o incompetentă când se afla în bucătărie. Ron era un bărbat de modă veche care dorea ca Tanya să-l aștepte cu o masă delicioasă la

întorcerea lui de la serviciu, cu toate că și ea lucra. În primele săptămâni după nuntă Tanya fie a ars, fie a lăsat mâncarea nefiartă. De multe ori mâncarea se revărsa din oale. Puiul fript era crud în interior. Ron a întrebat-o fără menajamente: “Tanya, ce se întâmplă cu tine? Nu ești în stare nici să încâlzești mâncarea din conservă.” Când se afla în bucătărie, Tanya se imagina cu o banderolă mare în jurul gâtului pe care scria “incapabilă”. Ea a continuat să gătească prost, conform imaginii pe care și-a format-o.

O percepție clară a identității este neprețuită pentru a avea o viață sănătoasă, fericită și cu rezultate binecuvântate, dar un sentiment denaturat al identității este o piedică în calea atingerii acestor lucruri atât de râvnite. Oameni ca Ben sau ca Tanya, care sunt convinși că sunt incapabili, imposibil de iubit, urâți și neimportanți, nu se plac pe ei înșiși. Respingându-se ei înșiși, percepția lor distorsionată îi va determina să creadă că nimeni altcineva, nici chiar Dumnezeu, nu îi poate iubi. Aceste sentimente negative vor genera anxietate, stres și depresie, afectându-le relațiile cu oamenii, realizările profesionale și maturizarea spirituală.

CONFUZIE SAU CLARITATE?

Oamenii au despre ei înșiși fie o imagine confuză, fie o imagine clară. Persoanele care au o imagine clară a identității lor se cred valoroși. Ei înțeleg că sunt prețioși pentru Dumnezeu și pentru oameni și sunt convinși că lumea este puțin mai bună datorită prezenței lor. Sunt capabili să stabilească relații normale cu alți oameni, să le aprecieze valoarea și calitățile fără să se simtă amenințați. Ei radiază speranță, bucurie și încredere pentru că își cunosc bine identitatea de copii ai lui Dumnezeu. Ei cred că sunt demni de iubit, valoroși și capabili pentru că au fost creați de Dumnezeu, au fost răscumpărați și s-au împăcat cu Dumnezeu.

Ei sunt tot ceea ce așteaptă Dumnezeu de la ei.

Situația oamenilor care au o imagine confuză a identității lor este total diferită. Ei nu își cunosc identitatea de fapte ale lui Dumnezeu și au multe slăbiciuni. Să analizăm trei astfel de caracteristici.

1. Oamenii cu o imagine confuză a identității lor întâmpină probleme în stabilirea de relații normale cu ceilalți oameni. Preocupați excesiv de propriile slăbiciuni, oamenii cu o imagine denaturată despre ei înșiși nu au suficientă energie pentru a se raporta pozitiv la alți oameni. Acest lucru se întâmplă mai cu seamă când se află în prezența unor oameni care le reamintesc de defectele lor. Oamenii cu o imagine neadecvată a identității lor simt nevoia de a li se acorda o atenție atât de mare încât nu mai sunt capabili să acorde ei atenție altor oameni într-un mod altruist. Rezultatul este că sunt deseori considerați nepăsători și egoiști. Complexele lor de inferioritate datorate unei identități greșite îi împiedică să-și iubească semenii.

2. Oamenii cu o identitate neadecvată își determină imaginea despre sine pe baza părerilor altor oameni. Când în jurul lor se află oameni care îi laudă și îi apreciază, ei se simt valoroși, dar când rudele, prietenii sau colegii îi critică, sentimentul lor de identitate devine negativ. Ei sunt sclavii părerilor oamenilor. Nu sunt liberi să fie ei înșiși pentru că identitatea lor depinde de reacția oamenilor față de ei. Acesta este cazul lui Bob.

Bob este un bărbat frumos, cu o ținută îngrijită, tipul de om care ocupă funcții de conducere în mari companii. Inspiră un aer de încredere pentru că ilustrează principiul major al meseriei sale: să conferențieze despre motivațiile oamenilor care au succes în viață. El le vorbește oamenilor de afaceri din toată țara despre subiecte cum ar fi: cum să îți stimulezi colaboratorii să obțină rezultate mai bune; cum să îți crești

vânzările; cum să îți consolidezi încrederea în tine însuși. Strângerea fermă de mână a lui Bob și conduita lui te convinge că este un om de succes, sigur pe sine. Atunci ne întrebăm ce caută în cabinetul unui consilier?

În timp ce Bob vorbește despre mânia, spiritul critic și respingerea soției sale, masca încrederii în sine cade. Acasă este un om cu totul diferit. Conflictele din căsnicie i-au erodat siguranța de sine pe care o afișează. Bob își mărturisește printre lacrimi teama că va rata totul dacă va pierde sprijinul soției sale. Ce s-a întâmplat cu încrederea nezguduită în sine? În mediul oamenilor de afaceri se simte valoros, dar acasă, unde soția îi spune că este un ratat, încrederea în sine este erodată de îndoieli. Fără o imagine clară a identității sale, portretul lui Bob îl va determina să-și schimbe înfățișarea ca unameleon în funcție de reacția oamenilor din jurul lui.

3. Oamenii cu o percepție negativă a identității lor au de luptat cu perspective negative de viitor. Acești oameni trec prin viață așteptându-se la tot ce este mai rău: respingere, dezaprobare, trădare. Pentru că anticipează ceea ce este rău, comportamentul lor creează deseori condițiile ca aceste lucruri să se întâmple. Ei își formează deprinderi negative care duc numai la înfrângeri. Nu au încredere în alți oameni și sunt suspicioși. Se torturează singuri pendulând de la palida speranță că vor fi acceptați, la convingerea fermă că vor fi respinși.

Să luăm exemplul lui Karen. Intrând în cabinetul unui consilier creștin, semăna mai degrabă cu o barză: înaltă, slabă, cu umerii încovoiați. Înfățișarea ei trăda depresia profundă prin care trecea și complexe ei de inferioritate. Modul în care se îmbrăca și în care se comporta erau indicii ale sentimentelor negative pe care le avea despre persoana ei. Totul la Karen comunica următorul mesaj: "Nimănui nu îi va plăcea vreodată de mine."

Karen a solicitat ajutorul unui consilier pentru că era convinsă că soțul ei, pastor, ar fi trebuit să renunțe la slujba lui în cazul în care comportamentul ei negativ ar fi ieșit la iveală. De câteva luni începuse să fure din magazine, dar nu a fost prinsă. A început să se poarte abuziv cu un copil de care avea grijă. Sentimentul fals al identității i-a scăzut respectul față de sine. Considerându-se o păcătoasă lipsită de orice perspectivă, se aștepta la un viitor întunecos și a deschis astfel ușa multor acțiuni și obiceiuri păcătoase.

Din fericire, starea lui Karen nu a fost fără speranță. Consilierul i-a deschis ochii și inima ca să-și înțeleagă identitatea reală în Cristos și Karen a fost transformată. Astăzi ea este o femeie diferită, o soție de pastor plină de iubire, mamă a trei copii.

O PERSOANĂ, MAI MULTE PORTRATE

Ce vezi când te uiți la tine însuși? Ce văd oamenii apropiați ție, părinții, partenerul de viață, copiii, prietenii? Ce impresie lași oamenilor care nu te cunosc prea bine, vânzătoarei de la magazinul alimentară, vecinilor, altor membri ai bisericii? Ce vede Dumnezeu când se uită la tine? Răspunsurile la aceste întrebări sunt esențiale pentru transformarea percepției neadecvate despre identitatea ta într-o imagine pozitivă și clară a ceea ce ești cu adevărat.

Este evident faptul că fiecare om te vede diferit în funcție de propria lui perspectivă. O metodă utilă pentru înțelegerea diverselor perspective este Johari Window, o metodă folosită pentru explicarea proceselor comunicării. Fiecare dintre cele patru "ochiuri de geam" din Johari Window reprezintă câte o perspectivă.

Primul ochi de geam se numește *eul deschis* și reprezintă ceea ce tu și oricine altcineva poate vedea. Este vorba despre lucruri evidente: nume, înfățișare, trecut, informații de

suprafață, orice lucru cunoscut de toți. Al doilea ochi de geam, *eul ascuns*, reprezintă imaginea pe care o vezi doar tu, ceilalți neputând să o vadă. Este lumea gândurilor, ambițiilor și dorințelor tale.

Privind pe primele două ochiuri de geam îți formezi o imagine bună despre tine. Privind prin ultimele două ochiuri, sentimentul identității primește o definiție mai restrânsă.

Al treilea ochi de geam, *eul orb*, reprezintă imaginea pe care o văd alții, dar tu însuți nu o vezi. De exemplu, partenerul tău de viață știe că ești un părinte grijuliu, răbdător, dar tu ai impresia că nu ești un părinte bun. Sau pastorul de tineret a observat că ai darul de a-i învăța pe tinerii de la Școala duminicală, dar tu te consideri un învățător inefficient și incompetent. În funcție de modul în care oamenii din jurul tău îți împărtășesc opiniile lor, orbirea ta poate fi parțial vindecată.

Al patrulea ochi de geam, *eul necunoscut*, reprezintă ceea ce nici tu, nici alții, nu pot vedea: experiențe uitate care ți-au format caracterul, motivații îngropate, răni adânci neînchise în subconștientul tău. Eul necunoscut este cel mai greu de transformat pentru că nici tu și nici oamenii care te iubesc nu-l pot vedea ușor.

Dacă dorești să îți transformi portretul negativ, este evident faptul că mai ai nevoie de o perspectivă asupra identității tale. Ai nevoie de ajutorul unei persoane care vede prin toate cele patru ochiuri de geam concomitent, care poate privi imaginea de ansamblu. Mai mult, acea persoană trebuie să te iubească atât de mult încât să te accepte așa cum ești și trebuie să fie atât de puternică încât să te poată ajuta să schimbi ceea ce tu nici nu vezi, nici nu ai puterea să schimbi.

Această persoană nu poate fi altcineva decât Dumnezeu. El este singurul care te cunoaște deplin și totuși te iubește. El este singurul care te vede așa cum ai fost în trecut, cum ești astăzi și cum vei fi mâine. Regele David era uimit de cât de

profund și complet îl cunoștea Dumnezeu. El a scris:

Doamne, Tu mă cercetezi de aproape și mă cunoști, știi când stau jos și când mă scol, și de departe îmi pătrunzi gândul. Știi când umblu și când mă culc, și cunoști toate căile mele. Căci nu-mi ajunge cuvântul pe limbă, și Tu, Doamne, îl și cunoști în totul [...] Te laud că sunt o făptură așa de minunată. Minunate sunt lucrările Tale și ce bine vede sufletul meu lucrul acesta. Trupul meu nu era ascuns de Tine, când am fost făcut într-un loc tainic, țesut în chip ciudat, ca în adâncimile pământului. Când nu eram decât un plod fără chip, ochii Tăi mă vedeau; și în cartea ta erau scrise toate zilele care-mi erau rânduite” (Psalmul 139: 1-4, 14-16).

Având această concepție, nu ne mirăm că David a putut să-i vorbească lui Dumnezeu în rugăciune despre părțile întunecate și ascunse ale vieții sale: “Cercetează-mă, Dumnezeule și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă, și cunoaște-mi gândurile. Vezi dacă sunt pe o cale rea, și du-mă pe calea veșniciei” (Psalmul 139:23-24).

Aceasta este încrederea noastră atunci când încercăm să facem ca portretul nostru să semene cu imaginea pe care o vede Dumnezeu. Dumnezeu ne cunoaște complet și ne iubește pe deplin. Eul nostru orb și eul nostru necunoscut sunt binecunoscute de El. El știe că trebuie să scoatem acele zone ale persoanei noastre la lumină. El este nerăbdător să ne schimbe astfel încât să fim așa cum ne dorește El.

PORTRETUL IMPERFECT POATE FI SCHIMBAT

Poate că opinia ta este: “Josh, nu știi ce probleme grave există în viața mea. Sentimentul identității mele este distrus. Mai am vreo speranță?” Credeți-mă, cunosc din experiență personală aceste sentimente. Dacă ați fi citit autobiografia mea, *A Skeptic's Quest (Căutarea unui sceptic)*, v-ați fi dat seama că nu am avut convingerea că sunt o ființă valoroasă

creată de Dumnezeu din cauza experiențelor copilăriei mele, etapă marcată de un tată alcoolic. Dacă aș fi permis experiențelor copilăriei să dea în continuare tonul culorilor portretului meu interior, astăzi aș fi plin de resentimente și disperare. Dar imaginea distorsionată a identității mele, formată de influențele negative din viața mea, a început să se schimbe când am devenit creștin încă din tinerețe.

Vreau să te asigur pe baza Scripturii și a propriei mele experiențe că portretul tău interior imperfect nu are un caracter permanent. Cu toate că el este înrădăcinat în conștientul și subconștientul tău, speranțele nu sunt pierdute. Poți modifica imaginea despre tine însuși pentru a semăna tot mai mult cu persoana pe care a creat-o Dumnezeu. Niciodată nu te poți vedea pe tine însuși la fel de clar cum te vede Dumnezeu. Slăbiciunile și incapacitatea ta de a vedea toate aspectele ființei tale îți vor distorsiona imaginea, dar te poți vedea mai clar decât te vezi acum. Cu cât imaginea despre tine se aseamănă mai mult cu modul în care te vede Dumnezeu — adevărata ta identitate — cu atât mai mult te vei bucura pentru că ești tu. Dacă portretul tău interior se aseamănă cu imaginea pe care o are Dumnezeu despre tine, îți vei găsi adevărata identitate.

Bonnie, o creștină tânără, frecventa o biserică foarte legalistă și dominată de un spirit de judecată. Membrii bisericii o criticau deseori pentru hainele și faptele ei considerate lumești. Bonnie a încercat în acest mediu să își dovedească mereu credința și seriozitatea pentru că se întreba dacă va putea fi

demnă de dragostea și mântuirea lui Dumnezeu, daruri pe care ea le primise deja prin credință. După ce și-a schimbat serviciul și s-a mutat de acolo, identitatea ei a continuat să poarte stigmatul de “nedemnă din punct de vedere spiritual” din cauza reacțiilor negative ale oamenilor în mijlocul cărora trăise.

Biserica pe care a început să o frecventeze Bonnie era radical diferită, în sensul bun al cuvântului. În loc să o critice permanent pentru comportamentul și ținuta ei, membrii acelei bisericii au primit-o cu căldură și au acceptat-o așa cum era. Procedând astfel, ei au convins-o de adevărul că Dumnezeu Însuși o acceptă. Percepția lui Bonnie despre ea însăși a fost transformată în acest mediu primitor. Ea a înțeles că este o ființă valoroasă pentru Dumnezeu și pentru biserică. Înțelegându-și adevărata identitate, ea a cunoscut mari satisfacții în trăirea credinței ei și a devenit o martoră vibrantă a dragostei lui Dumnezeu.

Cum se poate efectua o transformare atât de radicală? Răspunsul îl veți găsi în capitolele următoare, dar acum vreau să vă împărtășesc din experiența mea personală. În primul rând, L-am cunoscut pe Dumnezeu prin Fiul Său Isus Cristos și am stabilit cu El o relație personală, dinamică și caracterizată de dragoste. În al doilea rând, am hotărât să îmi transform caracterul prin studierea Bibliei pentru a mă asemăna cu Dumnezeu. În al treilea rând, i-am lăsat pe alți creștini, mai ales pe aceia care înțelegeau mai clar decât înțelegeam eu însumi cine sunt, să îmi schimbe modul de percepție a ființei mele. Acum mă cunosc așa cum mă cunoaște Cristos — și îmi place foarte mult.

Și modul în care te percepi tu se poate schimba, de la cine *crezi* că ești la cine ești cu *adevărat*. Poți înlocui imaginea denaturată, deprimantă și stânjenitoare pe care ți-ai format-o despre tine însuși din cauza experiențelor și mediului în care ai crescut, cu o imagine vie și emoționantă a ființei tale reale. Doresc să te ajut să te cunoști așa cum te cunoaște Dumnezeu. Doresc să te ajut să descoperi cine ești tu cu adevărat, ființa deosebită pe care a creat-o Dumnezeu ca să o aibă lângă Sine.

FORMEAZĂ-ȚI O IMAGINE CLARĂ DESPRE IDENTITATEA TA

Înțelegerea ființei lui Dumnezeu și a sentimentelor Lui față de tine face parte din formarea unei imagini adecvate despre identitatea ta. Reflectează la următoarele adevăruri despre Dumnezeu. Fă-ți timp să scrii răspunsurile la întrebări într-un caiet sau în jurnalul tău.

1. Dumnezeu este atotcunoscător. În Psalmul 139:1, 5, citim: “Doamne, Tu mă cercetezi de aproape și mă cunoști [...] Tu mă înconjuri pe dinapoi și pe dinainte, și-Ți pui mâna peste mine.”

- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu cunoaște totul despre tine?
- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeul atotcunoscător știe că ești o persoană demnă de iubit, valoroasă și capabilă?

2. Dumnezeu este Regele universului. În 1 Cronici 29:11, citim: “A Ta, Doamne, este mărirea, puterea și măreția, veșnicia și slava, căci tot ce este în cer și pe pământ este al Tău; a Ta, Doamne, este domnia, căci Tu Te înalți ca un stăpân mai presus de orice!”

- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu este Regele universului?
- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu, Regele,

domnește peste toate situațiile din viața ta?

Al doilea element care contribuie la formarea unei identități adecvate îl reprezintă cuvintele lui Dumnezeu despre tine. Ascultă ce spune Dumnezeu despre tine:

1. *Dumnezeu spune: “Tu ești o capodoperă.”* În Efeseni 2:10, citim: “Căci noi suntem lucrarea [“capodopera” în limba engleză, versiunea NLT — n.tr.] Lui și am fost zidiți în Cristos Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele.”

- Aplică acest verset în viața ta și spune-ți: “Sunt capodopera lui Dumnezeu. Dumnezeu m-a făcut o ființă nouă prin Isus Cristos.”
- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu te numește capodopera Sa, o ființă atât de prețuită?
- Îți dai seama de faptul că Dumnezeu se bucură că ești făptura Lui?

2. *Dumnezeu spune: “Ești iubit — pentru eternitate.”* În Ieremia 31:3, citim: “Te iubesc cu o iubire veșnică; de aceea îți păstrez bunătatea Mea.”

- Aplică acest verset în viața ta și spune-ți: “Dumnezeu mă iubește pentru eternitate și dragostea Lui mă atrage la El.”
- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu te iubește pentru veșnicie și orice ai spune sau ai face nu vei pierde dragostea Lui?
- Îți dai seama de iubirea lui Dumnezeu care te atrage spre El?

Fă-ți timp să îți mulțumești lui Dumnezeu pentru lucrurile pe care ți le-a descoperit despre Sine. Ascultă-L în zilele și săptămânile următoare adresându-ți personal aceste cuvinte. Permite acestor adevăruri din Scriptură să pătrundă adânc în inima ta și să-ți formeze identitatea.

Portretul tău într-o lumină nouă

Cum poți afla cine ești? Pentru acest lucru trebuie să te întorci spre Cel care te-a creat. Poți afla identitatea ta reală numai dacă știi ce părere are Dumnezeu despre tine. Pentru a avea o perspectivă mai clară asupra identității tale reale, trebuie să te vezi pe tine însuși în lumina în care te vede Dumnezeu, nici mai mult, nici mai puțin. Deci, întrebarea cea mai importantă este ce părere are Dumnezeu despre tine? Acum voi prezenta doar un răspuns scurt la această întrebare, urmând să intru în mai multe detalii ulterior.

CE PĂRERE ARE DUMNEZEU DESPRE TINE?

1. Dumnezeu te consideră o ființă demnă de a fi iubită veșnic. El este Tatăl Tău. El te-a creat după chipul Său (vezi Geneza 1:26-27). Tu ești opera de artă a geniului Său creator. Psalmistul a fost uimit de ființa umană creată de Dumnezeu: "L-ai făcut cu puțin mai pe jos decât Dumnezeu și l-ai încununat cu slavă și cu cinste" (Psalmul 8:5). Ca urmare a credinței tale în Cristos, Tatăl te-a primit în familia Lui ca pe un copil al Lui (vezi Ioan 1:12-13). Dumnezeu te iubește atât de mult încât a trimis îngerii Săi să vegheze asupra ta (vezi Evrei 1:14 și Psalmul 91:11-12). Dumnezeu a stabilit și va menține o relație personală cu tine pentru că te iubește. Nimic din ceea ce faci nu va diminua dragostea Lui pentru tine.

2. Dumnezeu te consideră o ființă de o valoare infinită. Ce preț ai în ochii lui Dumnezeu? Dumnezeu a declarat la Calvar, în fața cerului, a iadului și a întregului pământ că ești

o ființă pentru care a meritat să-L dăruiască pe Fiul Său iubit. Dacă ți-ai lipi o etichetă cu prețul tău, ar trebui să scrii pe ea "Isus" pentru că acesta este prețul pe care L-a plătit Dumnezeu ca să te salveze (vezi 1 Corinteni 6:19-20 și 1 Petru 1:18-19). Moartea Lui pe cruce a fost pedeapsa pentru păcatele tale. Pentru Dumnezeu prețul tău este "Isus", deoarece atât a plătit El pentru tine. Acesta îți este prețul în ochii lui Dumnezeu, iar ochii lui Dumnezeu văd întotdeauna adevărul. Cu toate acestea, valoarea ta este o valoare *derivată*, nu o valoare autocreată. Tu ai un preț atât de mare pentru că așa te-a creat Dumnezeu. Trebuie să îți dai seama de faptul că, în cazul în care tu ai fi fost singurul om de pe pământ, Dumnezeu L-ar fi trimis pe Fiul Său pentru tine. Ca o încununare a adevărilor prezentate până acum, pot să mai spun că Isus, după ce a biruit păcatul, moartea și mormântul, s-a întors în cer pentru a-ți pregăti un loc (vezi Ioan 14:1-3).

3. *Dumnezeu te consideră o persoană foarte capabilă.* Isus le-a spus ucenicilor: "Voi veți primi o putere când se va coborî Duhul Sfânt peste voi" (Faptele Apostolilor 1:8). Datorită promisiunii lui Cristos, Pavel s-a putut lăuda: "Pot totul în Cristos care mă întărește" (Filipeni 4:13). Pavel ne spune: "Nu că prin noi înșine suntem în stare să gândim ceva ca venind de la noi. Destoinicia noastră, dimpotrivă, vine de la Dumnezeu, care ne-a făcut în stare să fim slujitori ai unui legământ nou" (2 Corinteni 3:5-6). Dumnezeu ți-a dăruit această putere prin Duhul Sfânt care locuiește în tine și te consideră un ambasador al Lui. Reflectează puțin la următorul adevăr: Dumnezeu te-a lăsat pe pământ ca să termini slujba începută de Isus de a-i împăca pe oameni cu Dumnezeu: "Ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, în Numele lui Cristos: împăcați-vă cu Dumnezeu" (2 Corinteni 5:20). Poate că uneori te întrebi cum de a avut Dumnezeu curajul să aibă atât de multă încredere în tine. Tu îți cunoști

foarte bine slăbiciunile. Mulți alți oameni par a fi mai capabili decât tine pentru slujba aceasta. Din acest motiv Pavel ne-a spus: “Comoara aceasta o purtăm în niște vase de lut, pentru ca această putere nemaipomenită să fie de la Dumnezeu și nu de la noi” (2 Corinteni 4:7). Meditează la următoarele lucruri: Dumnezeu a folosit un constructor amator ca să construiască o arcă, iar Titanicul a fost construit de profesioniști.

Este important să nu uităm faptul că valoarea și competența noastră, precum și iubirea lui Dumnezeu pentru noi depind de ceea ce ne-a creat Dumnezeu să fim și de ceea ce a făcut El pentru noi. Nu există nici în noi înșine, nici în realizările noastre, nimic care să atragă atenția lui Dumnezeu sau să-i trezească dragostea. Identitatea noastră se datorează numai lui Dumnezeu. Trebuie să ne bucurăm permanent împreună cu psalmistul: “Te laud că sunt o făptură așa de minunată. Minunate sunt lucrările Tale, și ce bine vede sufletul meu lucrul acesta” (Psalmul 139:14).

TRĂIND ÎN LUMINĂ

De ce atât de mulți dintre noi avem un mod de viață care nu reflectă convingerea că Dumnezeu ne iubește și ne consideră valoroși și capabili? Apostolul Pavel prezintă situația noastră: “Odinioară erați în tuneric; dar acum sunteți lumină în Domnul” (Efeseni 5:8). Înainte de a deveni credincioși trăiam în întuneric, dar când i-am dăruit viețile noastre lui Cristos, El a făcut lumină în ele pentru a putea vedea adevărul.

Ai vizitat o galerie de artă în care luminile încăperii sunt aprinse, dar reflectoarele care luminează tablourile sunt stinse? Datorită luminii sălii, poți vedea rama tablourilor și câte ceva din pictură, dar numai când reflectoarele sunt aprinse și o lumină puternică este îndreptată spre tablouri poți vedea toate detaliile portretelor: expresia feței, culoarea pielii, culoarea ochilor, forma gurii. Cu reflectoarele aprinse poți vedea chipul așa cum l-a pictat artistul.

Tot așa acționează lumina lui Dumnezeu asupra noastră. Ea strălucește și ne arată așa cum ne-a creat El.

Totuși mulți dintre noi nu am văzut prea clar portretul nostru așa cum îl vede Dumnezeu. Lumina adevărului Său cu privire la identitatea noastră a fost împiedicată să strălucească sau a avut o intensitate redusă din cauza unor circumstanțe din viațile noastre. Când lumina lui Dumnezeu este împiedicată să strălucească, nu ne vedem portretul cu toate detaliile și din acest motiv avem de suferit. Să ne gândim mai întâi la modul în care Dumnezeu a adus lumină în viațile noastre. Biblia identifică în lume trei surse ale luminii lui Dumnezeu:

1. Isus Cristos este sursa principală de lumină. Ioan a spus despre Isus: “În El era viața și viața era lumina oamenilor” (Ioan 1:4). Isus a spus despre El Însuși: “Eu sunt lumina lumii; cine Mă urmează pe Mine, nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții” (Ioan 8:12). Primit lumina atunci când stabilim o relație personală cu Cristos și devenim tot mai conștienți de faptul că suntem iubiți, apreciați și devenim tot mai capabili pe măsură ce relația dintre noi este mai apropiată.

2. Cuvântului lui Dumnezeu, Biblia, este o altă sursă de lumină. Regele David a scris: “Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele” (Psalmul 119:105). Cu cât ne deschidem mai mult mințile și inimile Cuvântului lui Dumnezeu, cu atât înțelegem mai bine că Dumnezeu ne

iubește, ne prețuiește și ne face capabili. Credincioșilor care nu studiază și nu trăiesc Scriptura în viața de zi cu zi le lipsește lumina necesară.

3. *Creștinii sunt o altă sursă a luminii lui Dumnezeu.* Cel care a spus “Eu sunt lumina lumii” le-a spus ucenicilor Săi: “Voi sunteți lumina lumii” (Matei 5:14). Relația cu Isus, Lumina, ne umple și pe noi de lumină. Împărtășind lumina lui Cristos și a Cuvântului Său unul cu celălalt, devenim tot mai conștienți de faptul că Dumnezeu ne iubește, ne prețuiește și face din noi persoane capabile. Acesta este unul dintre motivele principale pentru care ni se poruncește: “Să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obicei, ci să ne îndemnăm unii pe alții, și cu atât mai mult cu cât vedeți că ziua se apropie” (Evrei 10:25). Avem nevoie de interacțiunea cu alți credincioși, pentru ca viețile noastre să fie inundate de lumina lui Dumnezeu, care descoperă adevărata noastră identitate.

AI FOST EXPUS LUMINII?

Există câteva întrebări importante care te pot ajuta să îți dai seama de ce trăiești uneori fără a cunoaște că ești copilul iubit, prețuit și capabil al lui Dumnezeu. Pune-ți următoarele întrebări:

Cât de multă lumină a existat în căminul tău când erai copil? Au fost părinții și alte rude ale tale creștini? Dacă da, a fost relația lor cu Isus Cristos un exemplu de iubire, sau “religia” lor se mărginea la un set de reguli, interdicții și condamnări? Dacă ultima variantă este valabilă, atunci tu nu te-ai văzut așa cum te vede Dumnezeu. Probabil că ai crescut crezând că Dumnezeu este un căpcăun capricios, gata să te lovească imediat ce ai încălcat o regulă. Ai crescut probabil convins de faptul că dragostea lui Dumnezeu trebuie câștigată. Ai crezut că valoarea ta depinde de realizările tale și nu ești iubit necondiționat de Dumnezeu.

Cât de multă lumină divină a strălucit în familia ta? Părinții, bunicii și alte rude citeau și respectau Biblia? Ți-au citit din Biblie sau din alte cărți religioase? Avea familia ta un timp de închinare în care ți se explicau adevărurile Bibliei pe înțelesul tău? Se discutau pasaje și adevăruri biblice în mod obișnuit? Dacă ai crescut înconjurat de o interacțiune pozitivă cu Sfânta Scriptură, atunci viața ta a fost expusă luminii lui Dumnezeu, dar dacă Biblia a lipsit din viețile rudelor tale și din educația ta, întunericul rezultat a contribuit la confuzia în care te afli astăzi în legătură cu identitatea ta în Cristos.

Ai frecventat o biserică când ai fost copil și adolescent? Ai învățat acolo adevărurile Scripturii și le-ai văzut trăite de către membrii bisericii? Te-au încurajat părinții să participi la acțiunile bisericii împreună cu copiii de vârsta ta, cum ar fi Școala duminicală, Școala biblică de vacanță, tabere, întâlniri de tineret sau alte activități? Întâlnirile cu alți creștini pentru comuniune și studiu biblic au adus lumina lui Dumnezeu în viața ta. Dacă biserica și activitățile de grup ale creștinilor nu au făcut parte din educația ta, atunci sentimentul tău de identitate suferă din cauza lipsei luminii.

Cât de multă lumină a existat în societatea în care ai crescut? Părerea mea este că societatea noastră (americană — n.tr.) a trecut din perioada postcreștină, așa cum a numit Francis Schaeffer anii 70' și 80', în perioada anticreștină. Creștinii erau pur și simplu ignorați cu o generație în urmă. "Dacă religia este bună pentru tine, foarte bine, spunea lumea, dar nu te aștepta să te urmărim." Astăzi societatea are o atitudine mult mai ostilă față de noi și față de valorile Scripturii pe care noi le considerăm adevăruri absolute. "Cum îndrăzniți să impuneți concepțiile voastre societății?" este întrebarea pe care o auzim tot mai des. "Binele și răul trebuie să fie o alegere personală, nu o decizie a societății sau a bisericii."

Dacă ai crescut într-un mediu dominat de apatie și/sau ostilitate față de Dumnezeu, Biblie și creștinism, atunci umbrele societății anticreștine au împiedicat lumina să pătrundă în viața ta. În loc să prezinte omul ca o ființă iubită, prețuită și capabilă înaintea lui Dumnezeu, societatea a îndreptat reflectoarele asupra bunătății și realizărilor umane. Rezultatul acestei concepții despre om dominate de întuneric este că societatea ne învață foarte puține lucruri despre identitatea noastră.

Cum stinge societatea lumina adevărului? Una dintre modalitățile principale este mas-media. Mesajele ei sunt: credința în Dumnezeu este doar o cârjă pentru ologi, Isus Cristos a fost doar un învățător foarte bun în probleme de morală, Biblia conține greșeli și nu este inspirată de Dumnezeu, convingerea că adevărurile ei sunt absolute este demodată. Toate aceste idei ne determină să credem că învățăturile creștinismului pot fi, în cel mai bun caz, tolerate. Programele de televiziune și internetul sunt pline de mesaje de acest fel.

Cât de multă lumină ai primit prin prietenii tăi? Cu ce fel de oameni te-ai împrietenit când ai fost copil și adolescent? Ce credeau colegii, prietenii și alți membri ai anturajului tău despre Isus Cristos, despre Biblie și despre creștinism?

Am efectuat un studiu național la care au participat peste 37.000 de tineri creștini care frecventau biserica și i-am întrebat care sunt lucrurile prioritare pentru viitorul lor. Ei au avut de ales dintre 15 lucruri și primele trei pe care le-au preferat cei mai mulți au fost: (1) “un partener de căsnicie pentru toată viața”; (2) “sănătate”; (3) “prietenii adevărați, apropiați”.¹ Concepția pe care o avem despre noi înșine este influențată de prietenii noștri pentru că fiecare om dorește să

Cât de multă lumină divină a strălucit în familia ta? Părinții, bunicii și alte rude citeau și respectau Biblia? Ți-au citit din Biblie sau din alte cărți religioase? Avea familia ta un timp de închinare în care ți se explicau adevărurile Bibliei pe înțelesul tău? Se discutau pasaje și adevăruri biblice în mod obișnuit? Dacă ai crescut înconjurat de o interacțiune pozitivă cu Sfânta Scriptură, atunci viața ta a fost expusă luminii lui Dumnezeu, dar dacă Biblia a lipsit din viețile rudelor tale și din educația ta, întunericul rezultat a contribuit la confuzia în care te afli astăzi în legătură cu identitatea ta în Cristos.

Ai frecventat o biserică când ai fost copil și adolescent? Ai învățat acolo adevărurile Scripturii și le-ai văzut trăite de către membrii bisericii? Te-au încurajat părinții să participi la acțiunile bisericii împreună cu copii de vârsta ta, cum ar fi Școala duminicală, Școala biblică de vacanță, tabere, întâlniri de tineret sau alte activități? Întâlnirile cu alți creștini pentru comuniune și studiu biblic au adus lumina lui Dumnezeu în viața ta. Dacă biserica și activitățile de grup ale creștinilor nu au făcut parte din educația ta, atunci sentimentul tău de identitate suferă din cauza lipsei luminii.

Cât de multă lumină a existat în societatea în care ai crescut? Părerea mea este că societatea noastră (americană — n.tr.) a trecut din perioada postcreștină, așa cum a numit Francis Schaeffer anii '70 și '80, în perioada anticeștină. Creștinii erau pur și simplu ignorați cu o generație în urmă. "Dacă religia este bună pentru tine, foarte bine, spunea lumea, dar nu te aștepta să te urmăim." Astăzi societatea are o atitudine mult mai ostilă față de noi și față de valorile Scripturii pe care noi le considerăm adevăruri absolute. "Cum îndrăzniți să impuneți concepțiile voastre societății?" este întrebarea pe care o auzim tot mai des. "Binele și răul trebuie să fie o alegere personală, nu o decizie a societății sau a bisericii."

Dacă ai crescut într-un mediu dominat de apatie și/sau ostilitate față de Dumnezeu, Biblie și creștinism, atunci umbrele societății anticeștine au împiedicat lumina să pătrundă în viața ta. În loc să prezinte omul ca o ființă iubită, prețuită și capabilă înaintea lui Dumnezeu, societatea a îndreptat reflectoarele asupra bunătății și realizărilor umane. Rezultatul acestei concepții despre om dominate de întuneric este că societatea ne învață foarte puține lucruri despre identitatea noastră.

Cum stinge societatea lumina adevărului? Una dintre modalitățile principale este mas-media. Mesajele ei sunt: credința în Dumnezeu este doar o cărjă pentru ologi, Isus Cristos a fost doar un învățător foarte bun în probleme de morală, Biblia conține greșeli și nu este inspirată de Dumnezeu, convingerea că adevărurile ei sunt absolute este demodată. Toate aceste idei ne determină să credem că învățăturile creștinismului pot fi, în cel mai bun caz, tolerate. Programele de televiziune și internetul sunt pline de mesaje de acest fel.

Cât de multă lumină ai primit prin prietenii tăi? Cu ce fel de oameni te-ai împrietenit când ai fost copil și adolescent? Ce credeau colegii, prietenii și alți membri ai anturajului tău despre Isus Cristos, despre Biblie și despre creștinism?

Am efectuat un studiu național la care au participat peste 37.000 de tineri creștini care frecventau biserica și i-am întrebat care sunt lucrurile prioritare pentru viitorul lor. Ei au avut de ales dintre 15 lucruri și primele trei pe care le-au preferat cei mai mulți au fost: (1) “un partener de căsnicie pentru toată viața”; (2) “sănătate”; (3) “prietenii adevărați, apropiați”.¹ Concepția pe care o avem despre noi înșine este influențată de prietenii noștri pentru că fiecare om dorește să

aibă prieteni apropiați.

Presiunea anturajului este uneori înțeleasă greșit. Unii oameni cred că ispita de a bea sau de a consuma droguri își are originea în dorința personală de a consuma alcool sau droguri, iar prietenii sunt doar instrumentele satisfacerii acestei dorințe. Dar atracția pe care o simțim față de un lucru sau un comportament negativ nu este sursa ispitei, ci, mai degrabă, forța ce ne atrage spre aceste lucruri este dorința de a fi *acceptați* de anturaj. Părerea pe care dorim să și-o formeze despre noi oamenii din anturajul nostru este o forță motivațională foarte mare. În măsura în care prietenii noștri se aflau în întuneric în privința identității omului în fața lui Dumnezeu, lumina înțelegerii persoanei noastre nu a putut străluci în mintea noastră.

Portretul tău așa cum îl vede Dumnezeu reflectă adevărul că ești iubit, valoros și capabil. Dacă nu ai văzut clar acest portret, motivul este că lumina adevărului lui Dumnezeu nu a strălucit în ființa ta. Ea a fost blocată sau intensitatea ei a fost mult diminuată. Dacă permiți luminii lui Isus Cristos, a Bibliei și a altor creștini să fie îndreptată spre portretul tău, vei începe să te vezi așa cum te-a creat Dumnezeu.

FORMEAZĂ-ȚI O IMAGINE CLARĂ DESPRE IDENTITATEA TA

Înțelegerea ființei lui Dumnezeu și a sentimentelor Lui față de tine face parte din formarea unei imagini adecvate despre identitatea ta. Reflectează la următoarele adevăruri despre Dumnezeu. Fă-ți timp să scrii răspunsurile la întrebări într-un caiet sau în jurnalul tău.

1. *Dumnezeu este lumină.* În 1 Ioan 1:5, citim: "Dumnezeu e lumină și în El nu este întuneric."

- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu este

lumină?

- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu te-a creat să fii lumină (Efeseni 5:8)?

2. *Dumnezeu este bun.* În Psalmul 145:8, citim: “Domnul este milostiv și plin de îndurare, îndelung răbdător și plin de bunătate.”

- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu este bun?
- Ce înseamnă pentru tine faptul că bunul Dumnezeu te-a ales pe *tine* ca să fii copilul Său?

Al doilea element care contribuie la formarea unei identități adecvate îl reprezintă cuvintele lui Dumnezeu despre *tine*. Ascultă ce spune Dumnezeu despre tine:

1. *Dumnezeu spune: “Tu ești lumina lumii.”* În Matei 5:14, citim: “Voi sunteți lumina lumii. O cetate așezată pe un munte nu poate rămâne ascunsă.”

- Aplică acest verset în viața ta și spune-ți: “Eu sunt una din luminile lui Dumnezeu în lume.”
- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu are încrederea să te numească o lumină a Lui pe care să o vadă toți oamenii?
- Îți dai seama de sentimentele lui Dumnezeu care te prețuiește atât de mult încât te-a numit reprezentatul Său în lume?

2. *Dumnezeu spune: “Tu ești un fiu al luminii.”* În 1 Tesaloniceni 5:5, citim: “Voi toți sunteți fii ai luminii și fii ai zilei. Noi nu suntem ai nopții, nici ai întunericului.”

- Aplică acest verset în viața ta și spune-ți: “Dumnezeu m-a făcut un fiu al zilei. Nu trebuie să mai trăiesc în întuneric.”
- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu te-a făcut un fiu al zilei?
- Îți dai seama de sentimentele lui Dumnezeu care îți inundă viața cu lumina Sa pentru că El Însuși este

lumină?

Fă-ți timp să Îi mulțumești lui Dumnezeu pentru lucrurile pe care ți le-a descoperit despre Sine. Ascultă-L în zilele și săptămânile următoare adresându-ți personal aceste cuvinte. Permite acestor adevăruri din Scriptură să pătrundă adânc în inima ta și să-ți formeze identitatea.

Cum afectează nevoile neîmplinite sentimentul tău de identitate?

Dacă cele trei surse ale luminii: Isus, Biblia și ceilalți creștini nu luminează în viața ta, atunci probabil că trăiești cu multe nevoi neîmplinite. Dacă aceste nevoi rămân neîmplinite, ele pot afecta sentimentul identității tale. Ioana este un exemplu grăitor în acest sens.

Ioana este o creștină frumoasă, dar iată ce părere are despre ea însăși: “Dacă mă compar cu un vierme nu reușesc să-mi exprim sentimentele față de mine însămi, pentru că un vierme se poate ascunde sub pământ fără să lase urme. Sunt mai degrabă ca un melc care lasă o urmă oribilă în urma lui. Așa sunt eu. Dau peste cap orice lucru pe care-l fac.” Ce descriere tristă a vieții unui credincios.

Ioana se află în întuneric în privința identității ei. Nu este nici vierme, nici melc. Comite greșeli la fel ca toți ceilalți oameni, dar cu siguranță că nu “dă peste cap” orice lucru pe care-l face.

În viața ei există multe nevoi neîmplinite, iar rezultatul este un sentiment al identității distorsionat. Falsa identitate pe care crede că o are a întemnițat-o în depresie, autocondamnare și disperare, anulând aproape în totalitate creșterea și mărturia creștină din viața ei.

Când sentimentul identității unui creștin este distorsionat din cauza lipsei luminii, rezultatele sunt patetice. În general

astfel de oameni au tendința de a se teme de orice lucru, au o concepție pesimistă despre viață, iar capacitatea lor de a face față problemelor vieții este redusă. Pentru ei orice situație nouă și neașteptată este o amenințare la adresa fericirii și siguranței. Ei cred că lumea le întoarce spatele, le sufocă personalitatea și o zdrobește. Toate dificultățile lor par a proveni din greșelile lor personale.

Oamenii cu o identitate confuză au tendința de a suporta orice problemă care apare în viața lor fără a încerca să se opună sau să o schimbe. Ei se consideră victime într-un mediu ostil.

Prin comparație, oamenii care trăiesc în lumina adevărului că sunt iubiți, prețuiți și înzestrați de Dumnezeu consideră viața o aventură, o ocazie de a-și exercita credința lor în Cristos. Ei acceptă orice situație din viață și, prin harul și puterea lui Cristos din ființele lor, pot schimba în bine mediul în care trăiesc. Ei știu că destinul lor depinde de ceea ce face Dumnezeu prin ei și vor avea realizări semnificative din punct de vedere etern, oricât de dificile ar fi situațiile prin care trec.

Un sentiment denaturat al identității va afecta și relațiile cu ceilalți oameni. Oamenii cu o identitate confuză trăiesc mereu în defensivă și interpretează mesajele și intențiile celorlalți în conformitate cu imaginea greșită pe care și-au format-o despre ei înșiși. Ioana, de exemplu, nu acceptă laude și complimente. După părerea ei, un melc nu poate fi frumos, generos sau util. Ea spune în continuare: "Este demnă de încredere o persoană cu o imagine de sine atât de proastă?" Până când imaginea ei despre sine nu se va transforma, Ioana nu va crede nici cele mai sincere și bine intenționate încercări de a o încuraja.

TRĂIND ÎN UMBRA NEVOILOR NEÎMPLINITE

Cum și-au format oamenii ca Ioana o imagine despre

sine atât de greșită? Eu cred că acest lucru depinde de câtă lumină divină pătrunde în viețile lor. Atunci când oamenii au o relație strânsă și permanentă cu Isus Cristos, cu Biblia și cu alți creștini, lumina lui Dumnezeu invadează interiorul lor. În acest caz nevoile lor spirituale, emoționale și relaționale sunt împlinite și ei își formează o imagine mult mai clară cu privire la identitatea lor de copii ai lui Dumnezeu, iubiți, prețuiți și capabili.

Din nefericire, Ioana și mulți oameni ca ea trăiesc cu răni sufletești și cu nevoi care cer a fi împlinite și care aruncă o umbră asupra luminii împiedicându-i să se vadă așa cum îi vede Dumnezeu. Când aceste nevoi le sunt împlinite prin Cristos, prin Cuvântul lui Dumnezeu și prin alți creștini, acești oameni cu nevoi neîmplinite ajung să își cunoască adevărata identitate.

Cele mai importante nevoi

Care sunt aceste nevoi neîmplinite care aruncă o umbră asupra autoportretelor noastre? Cu toate că putem enumera multe nevoi, vom analiza numai zece dintre ele, pe cele mai importante. Această listă a fost alcătuită în urma muncii și a studiului efectuat de David Ferguson, conducătorul organizației Intimate Life Ministries din Austin, statul Texas. David și soția lui Teresa au ajutat mii de credincioși să-și descopere adevărata identitate de copii ai lui Dumnezeu.

În cartea sa, *The Great Commandment Principle (Principiul mării porunci)*, David Ferguson prezintă zece nevoi umane fundamentale din Scriptură care trebuie împlinite, pentru a experimenta intimitatea în relația noastră cu Dumnezeu și cu oamenii.¹ Dacă aceste nevoi rămân

neîmplinite, oamenii se simt singuri și sentimentul identității lor este afectat. Fiecare om are nevoie de:

1. Atenție
2. Acceptare
3. Aprecieri
4. Sprijin
5. Încurajare
6. Afecțiune
7. Respect
8. Siguranță
9. Mângâiere
10. Aprobare

Vom privi mai îndeaproape aceste zece aspecte pentru a înțelege care sunt nevoile principale ale omului.

1. Atenția. Nevoia de a ni se acorda atenție înseamnă că este necesar să știm că alți oameni se gândesc la noi și ne arată preocupare, interes, grijă și sprijin. Dacă ne acordăm atenție unii altora, atunci împlinim cuvântul lui Dumnezeu din 1 Corinteni 12:25: “Pentru ca să nu fie nici o dezbinare în trup: ci mădularele să îngrijească deopotrivă unele de altele.” Dacă îi acorzi atenție unui om, îi transmiți următorul mesaj: “Voi pătrunde în lumea ta și o voi cunoaște pentru că îmi pasă de tine.”

2. Acceptarea. Nevoia de a fi acceptați înseamnă că este necesar ca oamenii să aibă o atitudine favorabilă față de noi, să ne considere buni și valoroși, chiar dacă nu sunt de acord cu noi. Dacă ne acceptăm unii pe alții, împlinim porunca biblică din Romani 15:7: “Așadar, primiți-vă unii pe alții cum v-a primit și pe voi Cristos, spre slava lui Dumnezeu.” Acceptarea înseamnă: “Chiar dacă nu s-a schimbat nimic în ființa ta, eu tot te iubesc așa cum ești.”

3. Aprecierea. Nevoia de a fi apreciați înseamnă că este necesar ca oamenii, pe lângă faptul că își dau seama cine

suntem și ce am făcut, să ne comunice prin cuvinte și sentimente faptul că sunt recunoscători pentru acest lucru. Dacă ne apreciem unii pe alții, urmăm modelul biblic prezentat în 1 Corinteni 11:2: “Vă laud că în toate privințele vă aduceți minte de mine.” Aprecierea înseamnă: “Îți mulțumesc pentru grija ce mi-o porți. Sunt atât de recunoscător că m-ai căutat.”

4. *Sprijinul*. Nevoia de a fi sprijiniți înseamnă că este necesar ca oamenii să ne ajute cu blândețe când avem o problemă sau ducem o luptă grea. Dacă ne sprijinim unii pe alții, aplicăm versetul din Galateni 6:2: “Purtați-vă sarcinile unii altora și veți împlini astfel legea lui Cristos.” A acorda sprijin înseamnă a spune: “Îmi dau seama că ai nevoie de ajutor. Permite-mi, te rog, să te ajut să îți porți povara.”

5. *Încurajarea*. Nevoia de a fi încurajați înseamnă că este necesar ca oamenii să ne îndemne să mergem înainte și să ne fie modele de curaj, optimism și speranță. Dacă ne încurajăm unii pe alții, urmăm porunca biblică din 1 Tesaloniceni 5:11: “De aceea, mângâiați-vă și întăriți-vă unii pe alții, așa cum și faceți în adevăr.” A încuraja înseamnă a spune: “Atât de mulți vor beneficia de pe urma eforturilor tale încât sunt sigur că îți vei termina cu bine sarcina.”

6. *Afecțiunea*. Nevoia de a ni se arăta afecțiune înseamnă că este necesar ca oamenii să ne comunice grija și apropierea lor prin atingeri fizice și cuvinte afectuoase. Dacă manifestăm afecțiune unii față de alți, împlinim ceea ce scrie în Romani 16:16: “Spuneți-vă sănătate unii altora cu o sărutare sfântă.” A fi afectuos înseamnă a pune mâna pe umărul unui om și a-i spune: “Sunt bucuros că te-am întâlnit.”

7. *Respectul*. Nevoia de a fi respectați înseamnă că este necesar ca oamenii să ne prețuiască, să ne recunoască valoarea și să ne stimeze. Dacă ne respectăm unii pe alții, trăim conform versetului din 1 Petru 2:17: “Cinstiți pe toți oamenii,

iubiți pe frați; temeți-vă de Dumnezeu; dați cinste împăratului.” A arăta respect înseamnă a spune: “Am nevoie de părerea ta asupra acestui lucru pentru că ideile tale sunt foarte valoroase pentru mine.”

8. *Siguranța*. Nevoia de a fi în siguranță înseamnă că este necesar ca oamenii să ne protejeze de pericole, de lipsuri și de relații dăunătoare. Dacă ne oferim unii altora sentimentul siguranței, avem aceeași dorință cu cea exprimată în Psalmul 122:6-8: “Cei ce te iubesc să se bucure de odihnă. Pacea să fie între zidurile tale și liniștea în casele tale domnești [...] doresc pacea în sânul tău.” A oferi altor oameni un sentiment de siguranță înseamnă a spune: “Îți sunt devotat și, cu voia și puterea lui Dumnezeu, îți voi împlini nevoile atât în prezent cât și în viitor.”

9. *Mângâierea*. Nevoia de a fi mângâiați înseamnă că este necesar ca oamenii, pe lângă alinarea durerilor și supărărilor noastre, să ne întărească și să ne ofere speranță pentru a merge înainte. Dacă ne mângâiem unii pe alții, aplicăm versetele din 2 Corinteni 1:3-4: “Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Cristos, Părintele îndurărilor și Dumnezeu oricărei mângâieri, care ne mângâie în toate necazurile noastre, pentru ca, prin mângâierea cu care noi înșine suntem mângâiați de Dumnezeu, să putem mângâia pe cei ce se află în vreun necaz.” Când mângâi pe cineva, îi spui: “Îmi pare rău că fiica ta a divorțat. Cât trebuie să îți fie de greu. Să știi că mă voi ruga pentru tine și sunt oricând gata să te ascult și să fiu alături de tine în următoarele luni.”

10. *Aprobarea*. Nevoia de a fi aprobați înseamnă că este necesar ca oamenii să își exprime păreri favorabile despre noi și să o facă într-un mod satisfăcător. Dacă ne oferim unii altora cuvinte aprobatoare, urmăm modelul biblic prezentat în Romani 14:18: “Cine slujește lui Cristos în felul acesta este plăcut lui Dumnezeu și cinstit de oameni.” (În traducerea

NLT din engleză, cuvântul “cinstit” este “aprobat” — n.tr.)

Dumnezeu ne-a creat cu aceste nevoi, iar El dorește să le împlinească, dar a hotărât să le împlinească nu doar prin intervenția Lui, ci și prin intermediul altor oameni. După ce Dumnezeu a creat prima ființă umană, pe Adam, l-a așezat într-un loc perfect, grădina Eden, și apoi Creatorul a spus: “Nu este bine ca omul să fie singur. Am să-i fac un ajutor potrivit” (Geneza 2:18). Observăm din acest pasaj că Dumnezeu dorește să alunge singurătatea omului colaborând cu alți oameni. Planul Său prevede ca singurătatea noastră să fie alungată atât prin intervenția Lui directă cât și prin alți oameni, cum ar fi partenerul de viață, rudele, membrii bisericii.

Dacă nevoile noastre vitale nu sunt împlinite, lumina lui Dumnezeu nu poate pătrunde și identitatea noastră rămâne ascunsă. Să analizăm consecințele acoperirii celor trei surse ale luminii.

ÎN ÎNTUNERIC ÎN PRIVINȚA DRAGOSTEI LUI DUMNEZEU

Kendall participă aproape în fiecare săptămână la un studiu biblic într-un grup mare pentru necăsătoriti, dar ceilalți participanți nici nu știu că este și el prezent. Ajunge exact când începe studiul, stă izolat și imediat după rugăciunea de încheiere se îndreaptă spre ușă. Când cineva vrea să închege o discuție cu el, Kendall pare stânjenit și vorbește foarte puțin despre el însuși.

Alvin, unul dintre conducătorii grupului, l-a observat pe Kendall și a hotărât să se împrietenească cu el. Timp de mai multe săptămâni, Alvin l-a căutat la încheierea studiului biblic numai pentru a-l saluta. În cele din urmă Alvin a reușit să obțină o întâlnire cu el. După mai multe întâlniri, Kendall a început să își deschidă sufletul în fața prietenului său atât de

insistent.

“Este imposibil ca Dumnezeu să mă iubească”, i-a spus Kendall într-o zi. Mă suportă doar pentru că L-am primit pe Cristos ca Mântuitor. El îmi iartă păcatele conform promisiunii Sale din 1 Ioan 5:9. Trebuie să mă ierte, dar Dumnezeu nu mă va iubi niciodată ca pe un copil al Său. Știu ce am făcut. Poate că în cer lucrurile vor fi altfel, dar acum mă consider norocos pentru că sunt mântuit. Atât și nimic mai mult.”

Alvin a reacționat cu înțelepciune și nu l-a bombardat cu versete biblice despre dragostea lui Dumnezeu, pentru a-l obliga să accepte acest adevăr. El a încercat cu multă discreție să afle câte ceva despre trecutul lui Kendall. Astfel a aflat că a copilărit într-o familie necreștină. Tatăl lipsea de acasă cu săptămânile din cauza afacerilor, iar când se întorcea mama lui Kendall îi înmâna lista cu greșelile copilului. Tatăl îi aplica o pedeapsă corporală proporțională cu greșelile săvârșite și îl avertiza să se poarte mai bine în timpul următoarei călătorii. Kendall nu-și amintea de nici o ocazie când tatăl său l-ar fi atins cu afecțiune sau i-ar fi spus: “Te iubesc.”

De ce nu reușesc oamenii ca și Kendall să înțeleagă că Dumnezeu îi iubește necondiționat? Sentimentul lor de apartenență suferă din cauză faptului că nu simt iubirea lui Dumnezeu și a oamenilor. Deoarece nu sunt iubiți de oamenii de a căror dragoste au cea mai mare nevoie, ei presupun că nu sunt demni de a fi iubiți. Pe lângă faptul că își formează această concepție despre Dumnezeu și despre cei din jurul lor, ei comunică inconștient tuturor oamenilor cu care vin în

contact următorul mesaj: "Nu te apropia prea mult de mine pentru că nu merit să mă iubești."

Este greu de crezut că Dumnezeu ne iubește dacă nevoile noastre nu au fost împlinite mult timp.

1. Afețiunea. Oamenii se simt neiubiți când nevoia lor de *afețiune* rămâne neîmplinită. Mulți oameni au crescut ca și Kendall, fără îmbrățișări, sărutări și mângâieri din partea părinților lor. Când nevoia de afețiune așezată de Dumnezeu în ființa umană rămâne neîmplinită, oamenii caută împlinirea ei pe alte căi, iar rezultatul este de cele mai multe ori un comportament potențial distructiv.

Reacția în acest caz este să îi ținem pe Dumnezeu și pe oameni la o distanță sigură. Aceasta a fost și reacția lui Kendall, fapt ce a îngreunat eforturile lui Alvin de a se împrieteni cu el. Atât timp cât Alvin rămânea la distanță, Kendall nu își aducea aminte de concepția lui că nu poate fi iubit. Dar Alvin și-a dat seama că, rămânând departe de el, nu își putea exercita darul primit de Dumnezeu și nu putea împlini nevoile lui. În acest caz, Kendall ar fi rămas pentru totdeauna un membru inutil al trupului lui Cristos. Kendall nu putea oferi afețiune celor din jur pentru că îi era greu să își exprime dragostea față de ei.

Uneori nevoia de afețiune rămasă neîmplinită îi determină pe oameni să reacționeze exact opus, agățându-se cu disperare de prietenii lor, cerând cu gelozie timpul și afețiunea lor. Alții caută afețiunea printr-o viață sexuală plină de promiscuitate, prin pornografie sau prin satisfacerea tuturor dorințelor. După ce s-au întâlnit timp de mai multe luni, Kendall i-a mărturisit lui Alvin că foamea lui după afețiune l-a atras spre pornografie și masturbatie.

2. Acceptarea. Oamenii se simt neiubiți atunci când nevoia lor de *acceptare* rămâne neîmplinită. Kendall a crescut în casa părintească cu sentimentul că tatăl său era interesat

de fiul pe care *l-ar putea avea*, dacă el s-ar fi comportat mai bine, nu de fiul pe care *îl avea*. Oamenii care nu se simt acceptați au tendința de a se strădui să fie ceea ce nu sunt, în loc să fie relaxați și să se bucure de ceea ce sunt. De ce? Pentru că au impresia că nimeni nu îi iubește pentru ceea ce sunt. Poate că încearcă să obțină și acceptarea lui Dumnezeu și depun serioase eforturi religioase.

3. *Aprobarea*. Oamenii se simt neiubiți atunci când nevoia lor de *aprobare* rămâne neîmplinită. Înainte ca Isus să fi predicat prima predică și să fi făcut prima minune, Dumnezeu Tatăl a spus: "Tu ești Fiul Meu prea iubit, în Tine Îmi găsesc toată plăcerea Mea" (Marcu 1:11). Toți avem nevoie de siguranța că cineva ne iubește și manifestă aprobare față de noi fără să fim obligați să realizăm ceva sau să plătim un preț. Copiii au nevoie de aprobarea părinților lor, indiferent de performanțele lor școlare sau sportive. Kendall atrăgea atenția tatălui său numai atunci când făcea ceva rău. Lipsa aprobării l-a făcut pe Kendall să se simtă neiubit.

Oamenii care depistează o atitudine dezaprobatore din partea altora sunt candidații cu cele mai mari șanse la statutul de victime. Ei sunt dispuși să facă orice pentru a primi o cât de mică aprobare din partea celorlalți. Multe adolescente cedează atacurilor sexuale ale băieților numai pentru că vor să câștige aprobarea de care le-au lipsit părinții. Nevoia neîmplinită de aprobare îi transformă pe unii credincioși în persoane rigide și legaliste. Ei sunt convinși că trebuie să participe la toate întâlnirile bisericii, să se roage mai mult sau mai tare, să dăruiască mai mulți bani și să îndeplinească mai multe sarcini la biserică pentru a câștiga aprobarea celorlalți, aprobare de care au atât de multă nevoie.

4. *Respectul*. Mulți oameni se simt neiubiți pentru că nevoia lor de *a fi respectați* rămâne neîmplinită. Fiecare om simte nevoia de a fi o persoană importantă, să vadă că

personalitatea, darurile și contribuția lui sunt necesare. Kendall a crescut cu convingerea că singurul lui rol în viață era să îi ofere tatălui o justificare pentru excesele lui de mânie.

Argumentul cel mai convingător că nevoia noastră de a fi respectați a rămas neîmplinită este lipsa respectului de sine. Dacă credem că alți oameni ne consideră neimportanti, ne considerăm și noi înșine lipsiți de importanță. Respectul de sine scăzut se observă printr-o ținută neîngrijită și prin obiceiuri nesănătoase. Lipsa sentimentului importanței personale va duce la lipsa respectului față de lege, de poruncile Bibliei, de alți oameni și de demnitatea vieții, inclusiv a propriei vieți.

Alvin a continuat să se întâlnească cu Kendall timp de mai multe luni. A reușit până la urmă să-l convingă să participe la întâlnirile unui grup de sprijin pentru necăsătoriți. Kendall a fost iubit de cei opt-zece membri ai grupului. Nevoile lui neîmplinite până atunci de afecțiune, acceptare, aprobare și respect au fost împlinite de noii lui prieteni și părerea lui despre sine s-a schimbat. El a *auzit* încă din copilărie cuvintele Scripturii care afirmau că este iubit. Acum, pe măsură ce *experimenta* dragostea datorită preocupării prietenilor lui, lumina lui Dumnezeu a început să strălucească tot mai tare în sufletul lui și l-a convins că Dumnezeu îl iubește. După doi ani Kendall făcea parte din conducătorii grupului, căutând alți oameni asemenea lui ca să-i ajute așa cum l-a ajutat Alvin pe el.

ÎN ÎNTUNERIC ÎN PRIVINȚA VALORII PERSONALE ÎNAINTEA LUI DUMNEZEU

Katrina avea destinul fixat încă înainte de a se naște: fotomodel și actriță. La șase luni, mama ei necăsătorită, Joyce, s-a mutat la Los Angeles și a înscris-o pe fiica ei pe o listă a

unei agenții de fotomodele care făcea reclamă la produse pentru nou-născuți. Copilăria fetei a însemnat multe ore de modeling, dans, actorie și participarea la multe concursuri. Dădea nenumărate probe pentru reclame și mici roluri în seriale de televiziune. Joyce personal îi supraveghea cu strictețe regimul alimentar și exercițiile de gimnastică pentru a fi sigură că fata strălucește de sănătate și vitalitate. Era hotărâtă să o mențină pe Katrina pe drumul spre cariera de vedetă.

În seara zilei când a absolvit o școală pregătitoare, Katrina a dispărut de acasă. Și-a luat rămas bun de la mama ei după ceremonia absolvirii, spunându-i că merge la un club pentru a sărbători evenimentul cu colegii ei. Katrina n-a apărut acasă a doua zi dimineată. A fost găsită după câteva luni într-un adăpost pentru adolescenți, murdară și îngrozită de viața de pe stradă.

Joyce i-a plătit drumul spre casă. “Uită-te la părul tău, la pielea ta, au fost primele cuvinte ale mamei când a văzut-o. Ti-ai distrus viața.”

“Nu, mamă, i-a răspuns supărată Katrina, am distrus viața ta. Eu niciodată nu am avut o viață personală cât timp am stat cu tine. Mi-ai furat copilăria. M-ai transformat într-o păpușă Barbie pentru satisfacerea dorințelor tale. Eram fata ta numai când pozam sau eram în fața camerei de filmat. Ei bine, mamă, Barbie a ta a crescut și nu te mai poți juca cu ea.”

Katrina a rămas în Los Angeles lucrând ca și chelneriță. La invitația unei foste colege a început să frecventeze o biserică mică. Cu toate că membrii bisericii nu-i cunoșteau trecutul, Katrinei îi era dificil să accepte ospitalitatea lor călduroasă. La fel se purta și față de Dumnezeu, crezând că El nu iubește pe cineva cu un trecut ca al ei. Valoarea ei a depins prea mult timp de înfățișarea și realizările ei.

Mulți oameni ajung adulți având o concepție confuză despre valoarea lor înaintea lui Dumnezeu și înaintea altor

oameni. Copiii sunt apreciați de părinții lor și de alți adulți importanți din viața lor pe baza realizărilor lor și nu datorită valorii înăscute de persoane pentru care Dumnezeu a plătit prețul suprem al Fiului Său. Acești copii duc cu ei în viața de adult autoportretul acesta greșit și cred că îi vor atrage atenția lui Dumnezeu numai prin activitatea lor. Când unele nevoi rămân neîmplinite, oamenii care cred că nu sunt valoroși ajung robii unor comportamente distructive.

1. *Atenția.* Oamenii se simt lipsiți de valoare și atunci când nevoia de a li se acorda atenție rămâne neîmplinită. Acordăm atenție altor oameni pătrunzând în lumea lor, arătându-ne interesați de lucrurile care îi preocupă pe ei. Un copil mic primește atenție de la mama sau de la tata atunci când ei se așează pe podea și se joacă împreună cu el așa cum dorește copilul. Obligându-o pe Katrina să intre în propria ei lume, a fotomodelelor și a actrițelor, Joyce nu a reușit să îplinească nevoia fetei de a i se acorda atenție. Katrina a înțeles că mama o prețuiește numai dacă are succes în modeling și în actorie.

Oamenii flămânzi după atenție nu au dezvoltate aptitudinile sociale. Sunt atât de apăsăți de nevoia de a obține succese încât nu se pot bucura de relațiile cu alți oameni. Prietenii, colegii și chiar străinii sunt considerați concurenți la atenția altor oameni. Având nevoie să fie înconjurați de oameni pentru a crede, prin comparație, în valoarea lor, acești oameni se tem de singurătate și nu se simt bine când sunt singuri.

2. *Siguranța.* Oamenii se pot simți lipsiți de valoare și din cauza faptului că nevoia lor de siguranță rămâne neîmplinită. Oamenii nesiguri depind de posesiunile materiale pentru formarea sentimentului de siguranță. Ei se simt în siguranță numai dacă viața lor este perfect organizată și au control asupra condițiilor exterioare. Chiar și așa tendința lor

este să privească viitorul cu pesimism, așteptându-se la ce este mai rău.

3. Mângâierea. Oamenii se simt adeseori lipsiți de valoare pentru că nevoia lor de *a fi mângâiați* rămâne neîmplinită. Când suntem răniți pe plan emoțional sau relațional, Dumnezeu ne vindecă sufletele și prin mângâierea pe care ne-o oferă alți oameni (vezi Matei 5:4; 2 Corinteni 1:3-4). Oamenii care îndură durerile vieții singuri ajung să creadă că nu valorează prea mult pentru alți oameni dacă aceștia ignoră suferințele lor și nevoia de a fi mângâiați. Rezultatul este că ei ridică bariere între ei și ceilalți oameni pentru a preveni durerile viitoare. Uneori chiar și membrii familiei sau prietenii sunt considerați o amenințare la adresa păcii lor interioare. Rezultatul este că relațiile cu acești oameni sunt tensionate în loc să ofere consolare.

Katrina a continuat să fie nesigură cu privire la valoarea ei înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor, dar relația ei cu câteva femei care i-au arătat dragoste s-a adâncit tot mai mult. Aceste femei au manifestat interes față de persoana ei, nu atât față de realizările ei. Katrina și-a mărturisit dezamăgirile din relația ei cu mama sa în fața a două prietene. Ele au consolat-o și au plâns împreună cu ea. În acest moment Katrina a început să se simtă o persoană valoroasă pentru prima dată în viața ei. Noile ei prietene speră ca ea să-și deschidă inima lui Cristos cât mai curând.

ÎN ÎNTUNERIC ÎN PRIVINȚA CAPACITĂȚII NOASTRE ÎNAINTEA LUI DUMNEZEU

Când afli despre trecutul Ioanei, nu ești surprins de faptul că ea se simte o ratată care nu reușește să facă nimic bine. Tatăl ei vitreg a fost un om harnic care a muncit din greu pentru a le asigura soției și fiicei lui un trai decent. Ioana

nu-și mai amintește de tatăl ei natural care a murit când ea avea doi ani. Tatăl vitreg era un perfecționist care cerea perfecțiunea și de la ceilalți. A insistat ca Ioana să fie cea mai bună în orice făcea. Metoda lui principală de stimulare a fetei era umilirea. Dacă nu depunea toate eforturile, tatăl ei o umilea poreclind-o Prostuta, Neîndemnatica, Grasa. Cu cât tatăl ei insista mai mult, cu atât ea era mai speriată și greșea mai des.

Ioana a intrat în viața de adult convinsă că nu era în stare de nimic. Această atitudine îi domina conștiința. Simțindu-se obligată să reușească, ea nu și-a putut păstra primele două servicii. A preferat timp de zece ani un serviciu fără mult stres, dar foarte slab plătit, iar realizările ei au lăsat mult de dorit.

Norul incapacității care plutește asupra Ioanei este în mare măsură rezultatul nevoilor sale stringente neîmplinite.

1. *Încurajarea.* Oamenii se simt incapabili atunci când nu sunt *încurajați*. Un mediu de viață în care sunt criticați, învinovați și umiliți le zdrobește spiritul, le zdruncină încrederea în ei înșiși și le distruge orice motivație. Oamenii care se cred incompetenți pot uneori să devină defensivi în comportament și în conversații. “Știam că nu va merge”, se plâng ei. “De ce să mai încerc dacă orice lucru pe care-l încep se termină rău?” Oamenii care nu sunt încurajați își formează o concepție pesimistă de viață.

2. *Sprijinul.* Oamenii se simt incompetenți atunci când nevoia lor de a fi *sprijiniți* rămâne neîmplinită. Fiecare om are nevoie de cineva care să-l ajute să-și ducă poverile, care să-i fie alături în încercări și greutăți. Tatăl vitreg al Ioanei, în loc să o asigure de sprijinul lui, a lăsat-o să lupte singură cu sarcinile pe care le avea de îndeplinit. Neputându-se ridica la nivelul cerințelor tatălui ei vitreg, Ioana s-a luptat cu sentimentul de neajutorare care a împiedicat-o să realizeze ceva în viață.

3. *Aprecierea.* Oamenii se simt incapabili, pentru că nevoia

lor de a fi apreciați rămâne neîmplinită. Nici un om nu este sută la sută competent. Unii oameni se străduiesc să îndeplinească sarcinile ce li se încredințează și reușesc doar în măsură mai mică. Cu toate acestea, fiecare om poate fi apreciat pentru anumite lucruri, cum ar fi: efortul, dorința de a ajuta, atitudinea pozitivă, rezistența în fața adversităților, dorința de a încerca. Oamenii neapreciați, așa cum este Ioana, își dau seama că nici măcar succesele lor nu sunt suficiente pentru a anula caracteristicile pe care și le-au atribuit singuri, cum ar fi aceea de om incapabil care sfârșește prost tot ceea ce începe.

După ce ai citit despre cele zece nevoi ale omului, prezentate în acest capitol, ți-au atras atenția unele dintre ele? Ai descoperit nevoi personale care au rămas neîmplinite în timpul copilăriei sau al adolescenței? Ai descoperit simptomele unei nevoi neîmplinite din viața ta care te-a împiedicat să vezi că ești iubit, prețuit și capabil înaintea lui Dumnezeu?

Cineva a spus că o problemă identificată și definită este pe jumătate rezolvată. Poate că lumina lui Dumnezeu te-a ajutat să înțelegi anumite aspecte ale identității tale. Acest fapt este un pas important în direcția transformării autoportretului tău. În capitolele care urmează ne vom ocupa în continuare de această transformare, dar înainte de a face acest lucru este important să cunoști și alți factori care îți pot explica de ce ai ajuns la această imagine de sine eronată.

FORMEAZĂ-ȚI O IMAGINE CLARĂ DESPRE IDENTITATEA TA

Înțelegerea ființei lui Dumnezeu și a sentimentelor Lui față de tine face parte din formarea unei imagini adecvate despre identitatea ta. Reflectează la următoarele adevăruri despre Dumnezeu. Fă-ți timp să scrii răspunsurile la întrebări într-un caiet sau în jurnalul tău.

1. *Dumnezeu este milostiv.* În Psalmul 86:15, citim: “Dar Tu, Doamne, ești un Dumnezeu îndurător și milostiv, îndelung răbdător și bogat în bunătate și în credincioșie.”

- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu este milostiv?
- Ce efect a avut mila lui Dumnezeu în viața ta?

2. *Dumnezeu este credincios.* În Osea 2:20, citim: “Te voi logodi cu Mine prin credincioșie și vei cunoaște pe Domnul.”

- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu este credincios?
- Ce înseamnă pentru tine faptul că acest Dumnezeu credincios te-a creat să fii a Lui?

Al doilea element care contribuie la formarea unei identități adecvate îl reprezintă cuvintele lui Dumnezeu despre tine. Ascultă ce spune Dumnezeu despre tine:

1. *Dumnezeu spune: “Te afli în siguranță.”* În Filipeni 4:19, citim: “Dumnezeul meu să îngrijească de toate trebuințele voastre, după bogăția Sa, în slavă, în Isus Cristos.”

- Aplică acest verset în viața ta și spune-ți: “Mă aflu în siguranță, pentru că Dumnezeu a promis că îmi va împlini toate nevoile.”
- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu îți va împlini toate nevoile?
- Îți dai seama de sentimentele lui Dumnezeu care ți-a pus la dispoziție toate bogățiile Lui glorioase pentru a-ți împlini nevoile?

2. *Dumnezeu spune: “Tu ești înțeleș.”* În Luca 12:30-31, citim: “Tatăl vostru știe că aveți trebuință de ele. Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra.”

- Aplică acest verset în viața ta și spune-ți: “Dumnezeu, Tatăl meu, îmi cunoaște toate nevoile. Dacă Îi acord

Lui primul loc în viața mea, El îmi va dăruia tot ce am nevoie.”

- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu, pe lângă faptul că îți cunoaște nevoile, le va împlini?
- Îți dai seama de sentimentele lui Dumnezeu care te asigură că toate nevoile tale sunt împlinite?

Fă-ți timp să Îi mulțumești lui Dumnezeu pentru lucrurile pe care ți le-a descoperit despre Sine. Ascultă-L în zilele și săptămânile următoare adresându-ți personal aceste cuvinte. Permite acestor adevăruri din Scriptură să pătrundă adânc în inima ta și să-ți formeze identitatea.

Partea a
doua

Cine ți-a spus
cine ești?

Influența familiei tale

Cine a pictat portretul tău? De fapt, la început nici nu a fost un portret. Percepția ta inițială despre identitatea ta ai moștenit-o din mai multe surse. Începând cu nașterea, continuând cu perioada copilăriei și a tinereții, alți oameni te-au învățat diverse aspecte ale identității tale prin modul cum te-au tratat și au vorbit cu tine. Dacă ai fost prețuit și răsfățat ca un prinț sau ca o prințesă, probabil te-ai crezut de viță regală. Dacă ai fost mereu insultat pentru incompetența ta, te-ai crezut un ratat care nu poate duce nimic la bun sfârșit. În naivitatea și inocența ta copilărească, ai acceptat portretul care ți-a fost înmănat.

Dar te descrie cu adevărat acest portret? Nu în întregime, iar în cazul multor oameni portretul nu seamănă nici pe departe cu ei. Tu ești un om imperfect crescut de oameni imperfecti. În măsura în care lumina lui Dumnezeu a pătruns în universul tău și ți-a modelat viața prin oamenii din jurul tău, portretul tău îți seamănă destul de bine. Dacă primele sursele din care a provenit portretul te-au convins că ești o ființă creată după chipul lui Dumnezeu și ești atât de prețios încât Fiul lui Dumnezeu a murit pentru tine, atunci ai avut o copilărie binecuvântată și ești sigur de identitatea ta. Dar dacă universului tău i-a lipsit lumina lui Dumnezeu care să-ți arate adevărata identitate, ai crescut având un sentiment distorsionat al identității tale, așa cum am arătat în capitolul precedent despre Kendall, Katrina și Ioana.

Poți să vezi dacă portretul tău te reprezintă așa cum te

vede Dumnezeu numai când ajungi tânăr sau adult. Poți încerca să-ți să schimbi percepția greșită numai dacă vezi cu claritate portretul care ți-a fost pictat și înțelegi de ce a fost el pictat așa.

Percepția identității tale s-a format în timpul copilăriei având patru surse:

1. Familia, adică părinții, părinții vitregi, frații și surorile mai mari, bunicii și alte rude apropiate.
2. Adulții și prietenii care nu au făcut parte din familie, dar au avut o influență mare asupra ta, de exemplu: profesori, antrenori, prieteni apropiați și colegi.
3. Societatea în care ai crescut.
4. Educația ta religioasă și experiențele din timpul copilăriei și tinereții.

Pentru a evalua influența fiecărei surse în parte asupra portretului format în prima perioadă a vieții tale, trebuie să îți pui următoarea întrebare: “Cum a filtrat fiecare sursă lumina lui Dumnezeu în timpul formării sentimentului identității mele?” Vom vorbi în acest capitol despre prima sursă, familia, iar despre celelalte trei surse în capitolul următor.

PĂRINȚII TĂI: DE LA IDEAL LA REAL

Care este planul ideal folosit de Dumnezeu pentru formarea unui sentiment adecvat al identității la copii? Formarea sentimentului identității nu are loc la întâmplare. Planul optim al lui Dumnezeu începe cu o familie creștină, un bărbat și o femeie care sunt hotărâți să-L iubească pe Dumnezeu și să se iubească unul pe celălalt ca soț și soție. Acest cuplu devine apoi primul canal de transmisie a luminii lui Dumnezeu pentru formarea unui sentiment de identitate adecvat. Copiii observă din primii ani ai dezvoltării lor exemplul oferit de părinții credincioși, fiind îngrijiți de ei cu toată dragostea și primind învățături biblice adecvate. Toate aceste lucruri îi ajută pe copii să se vadă pe ei înșiși așa cum îi vede Dumnezeu. Crescând în acest mediu, este normal ca mai târziu acești copii să stabilească o relație personală cu Isus și să înceapă să trăiască conform identității lor de copii ai lui Dumnezeu.

Aceasta este, bineînțeles, situația ideală. Mediul meu familial a fost departe de acest ideal și poate că mediul în care ai crescut tu a fost la fel. Poate că ai fost crescut de un singur părinte sau de un părinte natural și unul vitreg. Poate că ai fost crescut de bunici, de frați sau de surori mai mari sau de alte rude sau tutori. Poate că adulții care te-au crescut nu au fost creștini și poate că s-au purtat abuziv cu tine. Chiar dacă au fost creștini, poate că nu au înțeles sau au ignorat importanța rolului lor în formarea sentimentului tău de identitate.

Deoarece nu ți-ai ales părinții sau tutorii, nu ești responsabil de influențele familiei asupra formării sentimentului tău de identitate, dar trebuie să accepți faptul că în creșterea ta orice abatere de la planul ideal al lui Dumnezeu afectează modul în care îți interpretezi astăzi identitatea.

CUM ȚI-AU FORMAT PĂRINȚII PORTRETUL

Oricine au fost părinții tăi, modul lor de evaluare a ființei tale s-a imprimat în mintea ta de copil. Te-ai văzut în lumina atitudinilor și acțiunilor lor față de tine. Relațiile existente în familia ta au fost factorul cu influența cea mai mare asupra formării sentimentului tău inițial de identitate. Înțelegerea acestor relații este factorul esențial în transformarea percepției tale ca să te vezi așa cum te vede Dumnezeu.

Atitudinile și mesajele transmise zilnic de părinți au o influență mai mare asupra identității copiilor decât toate celelalte evenimente. Aceste experiențe aparent nesemnificative, dar repetate, chiar dacă nu ne mai amintim de ele, au reprezentat primele culori folosite în pictarea portretului nostru.

Un cuplu tânăr pe care-l cunosc s-a mutat într-o casă nouă și a avut foarte mult de lucru cu aranjarea grădinii. Cei doi și-au propus să planteze douăzeci de azalee și alte plante pe lângă gard, și pe când mama pregătea solul, săpa gropile și planta florile, fetița lor de trei ani se juca în curte. Fetița a rugat-o de mai multe ori pe mama să se joace cu ea, dar ea a refuzat-o. "Trebuie să termin de plantat aceste flori, i-a răspuns puțin nervoasă mama. Ne vom juca mai târziu."

Într-o dimineață fetița plictisită privea cum mama își consuma toată energia pentru îngrijirea plantelor delicate. Fusesse avertizată să nu își mai deranjeze mama cu cererile ei de a se juca, dar fetița de trei ani nu s-a putut stăpâni să îi pună mamei ei întrebarea care se cuibărise de câțva timp în minte ei: "Mami, mă iubești și pe mine ca și pe flori?"

Grija mamei pentru grădină i-a transmis fetiței mesajul următor: "Eu nu sunt demnă să fiu iubită la fel de mult ca și florile mamei." Poate că au existat și alte modalități subtile prin care mama a permis activităților zilnice să o împiedice să împlinească nevoia fetiței ei de a i se acorda atenție. Mama

ar fi respins cu vehemență ideea că își iubea florile mai mult decât copilul sau că ar fi preferat să se uite la televizor decât să se ocupe de fetiță, dar ori de câte ori altă activitate era mai importantă decât împlinirea nevoilor copilului, mintea ușor impresionabilă a fetei primea mesajul că nu este suficient de prețioasă pentru mama ei.

Copiii mici nu au o imagine clară a identității lor dacă nu primesc informații din mediul în care cresc. Ei privesc la ei înșiși în primul rând prin ochii părinților sau tutorilor lor. Copiii care îi aud pe părinții lor spunându-le că sunt răi, leneși sau proști vor accepta această evaluare și vor încerca să trăiască în conformitate cu ea.

Larry s-a luptat cu o depresie profundă atât de mult timp încât nici nu-și mai amintea când a început. La vârsta de 26 de ani nu era încă hotărât ce să facă din viața lui. Se simțea frustrat, nesigur, incapabil în cele mai multe situații. Tatăl său l-a numit “Prostule” aproape tot timpul copilăriei sale. Chiar și acum tatăl continuă să îi spună că nu este în stare de nimic. Larry a trăit conform portretului pictat de tatăl său și se purta ca un tânăr de 26 de ani incapabil și stupid. Percepția sa de sine trebuia schimbată pentru a se vedea așa cum îl vede Dumnezeu.

Copiii care cresc iubiți și prețuiți de părinți vor trăi conform acestei identități. Din cea mai fragedă copilărie, tatăl lui Cheryl a învățat-o cu răbdare să ducă la îndeplinire sarcini potrivite vârstei ei, de la legarea șireturilor la operarea pe calculator și la manevrarea uneltelor din atelierul lui. Fata a crescut cu multă încredere în ea. “Draga mea, știu că poți face acest lucru. Dă-i voie lui tati să-ți mai arate o dată, și apoi faci tu.” Tatăl nu făcea presiuni asupra fetei lui pentru a realiza toate lucrurile perfect. Nu scotea în evidență eșecurile. La absolvirea unei școli biblice, fetița și-a ales drept moto versetul din Filipeni 4:13: “Pot totul în Cristos care mă

întărește.” Învățând de la tatăl ei să fie capabilă în mai multe domenii, nu avea dificultăți în a se considera un copil al lui Dumnezeu prețuit și capabil. Rezultatul este că mai târziu Cheryl a lucrat la o societate misionară care se ocupa de oamenii de pe stradă, iar hotărârea și încrederea ei au ajutat-o în această dificilă slujbă. Acum rezultatele pentru împărăția lui Dumnezeu sunt evidente.

AI VĂZUT LUMINA LA CEI CARE TE-AU CRESCUT?

Scriptura ne prezintă trei componente vitale ale procesului educării copiilor: existența unor modele de viață, învățătura și relațiile. Dacă aceste caracteristici biblice au fost prezente în viețile celor care te-au crescut, casa copilăriei tale a fost scăldată în lumina lui Dumnezeu, fapt care ți-a permis să îți cunoști adevărata identitate. În măsura în care aceste caracteristici au lipsit sau au fost manifestate defectuos, identitatea ta este denaturată.

1. Modelele de viață. Părinții sunt exemple pentru copiii lor, chiar dacă nu își dau seama de acest adevăr. Singura întrebare care se pune este dacă sunt exemple pozitive sau negative. Isus a spus: “Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri (Matei 5:16). Copiii observă și imită comportarea, cuvintele și atitudinile părinților. Învăță să gândească cum gândesc părinții, să simtă ca și ei, să ia hotărâri așa cum iau ei hotărâri și să se poarte ca părinții lor.

Ce fel de modele de viață au fost părinții tăi? Pozitive sau negative?

2. Învățătura. Dumnezeu a poruncit poporului Său: “[Poruncile acestea] Să le întipărești în mintea copiilor tăi și

să vorbești de ele când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei culca și când te vei scula” (Deuteronomul 6:7). Părinții au primit de la Dumnezeu sarcina de a-și învăța copiii principiile biblice și modul de viață plăcut Lui. Educația din familie trebuie să depășească lecțiile obișnuite de viață, cum ar fi legarea șireturilor sau alte lucruri practice. Ea trebuie să includă învățături despre subiecte importante: Dumnezeu, credință, mântuire și ascultare. Educația biblică nu se rezumă la instrucțiuni verbale, ci și la o disciplinare adecvată și făcută la timp.

Ce ai învățat de la părinții tăi despre Dumnezeu, credința creștină și relația personală cu Isus Cristos? Ce te-au învățat ei despre aplicarea principiilor Bibliei?

3. *Relațiile.* Părinții trebuie să-și iubească copiii și să stabilească relații bazate pe afecțiune. Porunca lui Cristos: “Cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții” (Ioan 13:34) trebuie aplicată în primul rând în familie. Copiii au nevoie de iubire și grijă. Ei trebuie considerați oameni importanți. Psalmistul a spus: “Fiii sunt o moștenire de la Domnul” (127:3; “un dar” în traducerea engleză NLT — n.tr.). Cum ai grijă de un dar? Îl prețuiești. Fără o relație între părinte și copil bazată pe iubire, căldură și intimitate, celelalte două componente, exemplul personal și învățătura, își pierd efectul asupra copilului.

Ce fel de relație au stabilit părinții tăi cu tine? Te-au considerat o povară, o responsabilitate în plus, o piedică în viața lor? Sau au interacționat cu tine în dragoste, așa cum faci cu o ființă prețuită și apreciată?

VĂZÂND LUMINA PRIN PĂRINȚII TĂI

Copiii care s-au scaldat în lumina lui Dumnezeu datorită dragostei și modului de viață al părinților lor au șanse mai mari să se vadă așa cum îi vede Dumnezeu. Iată cum se

filtrează lumina lui Dumnezeu prin părinții creștini iubitori:

1. Părinții își ajută copiii să înțeleagă că sunt iubiți și prețuiți de Dumnezeu când le oferă un model de relație apropiată cu Isus Cristos. Aceasta este componenta exemplului personal despre care am vorbit. Părinții reflectă lumina lui Cristos atunci când vorbesc cu respect și reverență despre El în conversațiile zilnice, când Îl consideră o persoană, nu capul unei religii, când comportamentul lor reflectă învățăturile și modul de viață al lui Cristos.

Ce fel de relație cu Cristos au avut oamenii care te-au crescut? A fost rostit numele Lui cu respect în căminul tău sau a fost folosit în înjurături? Era vizibilă dragostea necondiționată a lui Cristos în purtarea lor sau cuvintele și faptele lor au fost expresia egoismului și a nepăsării? Ți s-au spus sau citit povestiri despre Isus? Au vorbit părinții tăi despre trăirea lor cotidiană cu Cristos? I-ai auzit pe mama și pe tata vorbind cu Dumnezeu în rugăciune ca și cum El ar fi fost prezent în cameră? I-ai auzit pe părinții tăi spunând: "Este atât de minunat că Isus ne iubește și ne iartă"; "Îi mulțumesc lui Dumnezeu că am un copil ca tine!" sau "Isus ne-a păzit când mașina aceea a trecut pe roșu înaintea noastră"?

2. Părinții își ajută copiii să înțeleagă că sunt iubiți și prețuiți de Dumnezeu când Biblia se află în centrul vieții familiei. Aceasta este componenta învățaturii din educația copiilor. Biblia este Cuvântul scris al lui Dumnezeu și ne spune cine suntem în El. Dacă Biblia face parte din viața familiei, copiii își formează o imagine mai clară a identității lor.

Părinții care îi obligă pe copii să stea cuminți în timp ce ei deschid Biblia și le predică nu sunt învățători eficienți. Biblia devine o resursă a învățării copilului atunci când se fac dese referiri la ea, când se vorbește despre ea și când este citată în cursul activităților zilnice. Metodele organizate de studiere a Bibliei, cum ar fi închinarea cu toată familia și

exercițiile de memorare a versetelor au efect, dar studiul din Biblie dă rezultate numai atunci când Biblia este menționată des în cursul conversațiilor din familie, în afara perioadelor stabilite pentru acest lucru.

Părinții îi învață pe copii despre importanța Bibliei prin modul personal în care abordează Scriptura. Tom și Jackie au doi copii. În timpul perioadei de creștere a băieților, obiceiul lui Tom era să se scoale mai devreme ca să citească un capitol din Biblie la masa din sufragerie. De cele mai multe ori termina înainte de scularea celorlalți membri ai familiei, dar uneori băieții veneau mai devreme în sufragerie și îl vedeau pe Tom aplecat asupra Bibliei. Tom nu a făcut caz de obiceiul lui, nu “punea în scenă” citirea Bibliei numai pentru ca băieții lui să-l vadă.

Kip, fiul mai mare, a ajuns la liceu și practica înotul. Se scula mai devreme pentru antrenamente. Într-o dimineață Tom a venit în sufragerie ca să citească din Biblie și l-a găsit pe Kip stând în scaunul lui și citind Biblia. Tom nu s-a supărat că a trebuit să-și schimbe locul.

Amândoi fiii lui sunt căsătoriți acum. Ei își aduc aminte de puține lucruri din timpul de închinare împreună cu familia, dar ei au văzut cât de importantă este Biblia pentru tatăl lor și acum ei iubesc Cuvântul lui Dumnezeu.

Cât de multă lumină divină a pătruns în sufletul tău prin Biblie în timp ce creșteai în casa părinților? Dacă a existat o Biblie în casa voastră, a însemnat ea mai mult decât o carte uitată pe o măsuță sau o moștenire de familie? I-ai văzut pe părinții tăi citind Biblia? Ți-au citit din Biblie și din alte cărți cu povestiri biblice? Ai înțeles faptul că părinții tăi considerau Biblia o carte adevărată și trăiau conform principiilor ei? Îți amintești de ocazii când se discutau versete sau subiecte biblice în timpul conversațiilor obișnuite din familie?

3. Părinții își ajută copiii să înțeleagă că sunt iubiți și

prețuiți de Dumnezeu când comuniunea creștină este o parte centrală a vieții lor. Aceasta este componenta relațională din educația dată de părinți. Copiii sunt prezenți de mici într-un grup de credincioși în care creștinii se iubesc și se încurajează unul pe altul și în acest mod dragostea și atenția pe care o primesc de la adulți se multiplică. Copiii văd cum părinții lor îi iubesc pe alți oameni și sunt la rândul lor iubiți de alți creștini și astfel învață că Dumnezeu îi iubește și îi prețuiește și pe alți oameni ca și pe ei. Copiii stabilesc relații cu învățătorii de Școală duminicală, cu lucrătorii de tineret și cu alți adulți și în acest mod mesajul pe care-l transmit viețile părinților lor este reluat și amplificat.

Cât de multă lumină divină a pătruns în sufletul tău de copil prin biserică? Au fost părinții tăi activi într-o biserică în care Cristos se afla pe primul loc și în care se punea accentul pe învățăturile Bibliei? Activitățile din biserică au făcut parte din viața ta? Te-au încurajat părinții să participi la Școala duminicală, la o tabără creștină, la un grup de tineri sau în alte activități împreună cu alți copii de vârsta ta?

SPERANȚĂ PENTRU CĂMINUL IMPERFECT

Înainte de căsătorie, petreceam destul de mult timp în casa Paulei. Ea a avut cei mai minunați părinți creștini. Nu i-a auzit niciodată certându-se sau ridicând vocea unul la celălalt. Mă gândeam: *Doamne, de ce nu am avut și eu părinți ca Paula, care să se iubească unul pe altul?* Familia mea nu a fost creștină. Biblia și biserica nu au făcut parte din creșterea mea. Mai mult, nu-mi amintesc ca tata să mă fi îmbrățișat vreodată. Cu toate că uneori ne simțeam bine în familie, viața noastră a fost umbrită de repetate necazuri, probleme și suferințe. Multe conflicte din familie au fost rezultatul alcoolismului tatălui meu. Astfel am crescut cu o imagine foarte confuză despre iubirea lui Dumnezeu față de mine și

valoarea mea pentru El.

Petreceam mult timp în casa Paulei pentru că o invidiam. Apoi mi-am dat seama că Dumnezeu mi-a ales părinții la fel cum i-a ales pentru Paula pe părinții ei. Am început să văd cum Dumnezeu s-a folosit de trăsăturile nedorite ale părinților mei pentru a-mi modela viața.

Dacă te crezi dezavantajat de un trecut din care a lipsit lumina lui Dumnezeu, nu te descuraja. Dumnezeu folosește toate situațiile din viața noastră, bune sau rele, pentru a ne pregăti pentru ceea ce vrea să facă în noi și prin noi. Orice lucru ni se întâmplă este o ocazie pentru Dumnezeu de a ne mângâia și de a ne pregăti să îi putem mângâia și noi pe alți oameni (vezi 2 Corinteni 1:3-4). Dumnezeu a folosit versetul din Romani 8:28 pentru a mă ajuta să îmi formez o imagine realistă a copilăriei mele: “Știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume spre binele celor ce sunt chemați după planul Său.” Astăzi îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru că a folosit chiar și situațiile neplăcute create de alcoolismul tatălui meu pentru a mă crește și a mă pregăti pentru slujirea altora.

Poate că ai înțeles acum că părinții tăi au și ei slăbiciuni. Dacă așa stau lucrurile, ceea ce ai de făcut este să spui: “Îți mulțumesc, Doamne, pentru părinții mei. Nu înțeleg motivele pentru care Tu ai permis aceste experiențe în copilăria mea. Totuși, eu cred că Tu folosești aceste experiențe spre binele meu.”

FORMEAZĂ-ȚI O IMAGINE CLARĂ DESPRE IDENTITATEA TA

Înțelegerea ființei lui Dumnezeu și a sentimentelor Lui față de tine face parte din formarea unei imagini adecvate despre identitatea ta. Reflectează la următoarele adevăruri despre Dumnezeu. Fă-ți timp să scrii răspunsurile la întrebări

într-un caiet sau în jurnalul tău.

1. *Dumnezeu are o minte pătrunzătoare.* În 1 Cronici 28:8, citim: “Cunoaște pe Dumnezeul tatălui tău și slujește-I cu toată inima și cu un suflet binevoitor; căci Domnul cercetează toate inimile și pătrunde toate închipuirile și toate gândurile.”

- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu are o minte atât de pătrunzătoare?
- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu cunoaște orice aspect al vieții tale?

2. *Dumnezeu este neschimbător.* În Maleahi 3:6, citim: “Eu sunt Domnul și Eu nu Mă schimb.”

- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu este neschimbător?
- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu este o persoană demnă de încredere, constantă, nu capricioasă?

Al doilea element care contribuie la formarea unei identități adecvate îl reprezintă cuvintele lui Dumnezeu despre tine. Ascultă ce spune Dumnezeu despre tine:

1. *Dumnezeu spune: “Tu ești un om complet.”* În Coloseni 2:10, citim: “Voi aveți totul deplin în El.”

- Aplică acest verset în viața ta și spune-ți: “Datorită lui Isus Cristos eu sunt o persoană completă. Nu sunt un rebut, o greșală. Sunt complet.”
- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu te-a făcut prin Cristos o persoană completă?
- Îți dai seama de sentimentele lui Dumnezeu, care te face să te simți o ființă completă?

2. *Dumnezeu spune: “Tu ești moștenitorul Meu.”* În Romani 8:17, citim: “Dacă suntem copii, suntem și moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Cristos.”

- Aplică acest verset în viața ta și spune-ți: “Eu sunt

copilul lui Dumnezeu și Isus Cristos va împărți cu mine toate comorile pe care Dumnezeu le-a dăruit Fiului Său iubit.”

- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu împarte tot ce are cu tine?
- Îți dai seama de sentimentele lui Dumnezeu care te-a făcut moștenitorul Lui, copilul asupra căruia revarsă toate binecuvântările Sale?

Fă-ți timp să Îi mulțumești lui Dumnezeu pentru lucrurile pe care ți le-a descoperit despre Sine. Ascultă-L în zilele și săptămânile următoare adresându-ți personal aceste cuvinte. Permite acestor adevăruri din Scriptură să pătrundă adânc în inima ta și să-ți formeze identitatea.

Pictorul principal al portretului tău

Oamenii care au contribuit în principal la pictarea portretului tău interior au fost părinții tăi și în cele mai multe cazuri părintele dominant a avut cea mai mare influență asupra părerii pe care ți-ai format-o despre tine. În cazul meu acesta a fost tatăl meu, chiar dacă nu am avut o relație cu el sau relația a fost foarte firavă. Poate la fel este și în cazul tău. Așa au stat lucrurile și cu prietenului meu O'Neill.

O'Neill a crescut într-un orașel și a fost cel mai mare dintre cei trei copii. Părinții lui și-au iubit copiii așa cum au știut ei mai bine: asigurându-le o stare materială bună. Tatăl lui O'Neill a înlocuit afecțiunea paternă cu munca. Niciodată nu și-a pus brațul în jurul umărului fiului său, niciodată nu i-a spus lui O'Neill că îl iubește sau că este mândru de el. Mama lui O'Neill, care nu era nici ea o persoană afectuoasă, a fost exagerat de protectoare cu copiii ei.

Pe când era mic, O'Neill s-a străduit să câștige acceptarea, afecțiunea și aprobarea părinților lui încercând să fie ceea ce doreau ei să fie. A fost fiul ascultător, care reușea în toate lucrurile și care era dat exemplul fratelui și surorii lui. Nu i s-a permis să se bată cu ceilalți copii. Mama lui O'Neill intervenea întotdeauna când se isca un conflict. Când a ajuns la liceu, colegii l-au poreclit Dantelă pentru că îl credeau o fetiță care purta lenjerie de dantelă.

Pentru ca situația să se înrăutățească și mai mult, O'Neill

suferea de boala cronică a udării patului noaptea, chiar și la 15 ani. Tatăl său nu avea nici un fel de înțelegere față de boala lui și reacționa mereu prin excese de nervi, crezând că băiatul udă patul intenționat pentru a-i face în ciudă. Neputând merge în nici un loc unde ar fi trebuit să rămână peste noapte, O'Neill a început să se simtă tot mai singur și să sufere de complexe de inferioritate. A încercat să devină cercetaș, dar tachinările l-au urmat și acolo. Fiind lipsit de relații apropiate cu tatăl sau cu colegii săi, O'Neill devenea tot mai plin de furie, dar nu avea nici o modalitatea de a-și exprima mânia.

Atunci a descoperit fotbalul. Avea o constituție robustă, era puternic și talentat. Astfel a găsit o modalitate să se elibereze de tensiunea interioară datorită satisfacției pe care o găsea pe teren. Problema udării patului a continuat în tot timpul liceului, dar în fotbal a fost printre cei mai buni jucători din echipa liceului. A început să fie respectat de colegii săi de clasă. Datorită contribuției lui O'Neill, echipa s-a calificat în turneul final pentru cucerirea titlului de campioană a statului. Dar persoana responsabilă de departamentul sportiv al liceului nu îl agreea pe tatăl prietenului meu, așa că numele lui a fost omis atunci când s-au citit jucătorii care au dus echipa la turneul final. Umilința aceasta a adâncit prăpastia dintre O'Neill și tatăl lui.

Tot în acea perioadă O'Neill a început să participe la un grup de tineri dintr-o biserică, grup în care era peștele cel mare dintr-un mic iaz. Cu toate că era creștin doar cu numele, a devenit conducătorul grupului de tineri elevi de liceu și a început să fie apreciat de adulții din biserică. Într-o vară a participat la o tabără și la focul de tabără a fost mișcat și s-a hotărât să intre în lucrarea lui Dumnezeu. A crezut că aceasta așteptau de la el conducătorii adulți ai taberei.

Viața de student la colegiu a lui O'Neill a început cu o altă dezamăgire. O bursă care i s-a promis la o mare

universitate pentru rezultatele sale sportive a fost anulată în ultimul moment. Înfuriat de refuz, O'Neill s-a hotărât să dovedească faptul că este capabil să joace fotbal la nivelul echipei colegiului. S-a înscris fără bursă și, datorită lui, în primul an echipa a câștigat toate meciurile. Dar antrenorului nu îi plăcea de acest "băiat creștin" și îl hărțuia permanent, atât pe teren cât și în afara terenului. Îl acuza de multe lucruri neadevărate și îl ținea pe banca rezervelor fără motiv. Când O'Neill nu a mai putut suporta și l-a întrebat pe antrenor de ce se poartă așa cu el, acesta i-a răspuns că nu va mai juca nici o repriză în echipa colegiului. Durerea respingerii din partea unui alt adult care ar fi trebuit să se poarte ca un tată cu el a fost mai mult decât putea suporta O'Neill.

Week-end-urile lui erau perioade de singurătate, furie și depresie. Se plimba ore întregi pe străzi pentru a agăța o fată sau pentru a nimeri într-o încăierare. Nu avea prieteni apropiați. Se temea să lase pe cineva să se apropie prea mult de el pentru a nu vedea copilul speriat din interiorul lui. Era sigur că nimeni nu îl va iubi pentru că nici el nu se iubea pe sine. Dar în tot acest timp el continua să se pregătească pentru lucrarea lui Dumnezeu, chiar dacă știa că avea o credință fără consistență.

În vacanța de după primul an de colegiu, O'Neill a auzit pentru prima dată o proclamare clară a Evangheliei. L-a acceptat pe Cristos în inima lui și a sperat că viața lui se va transforma complet, dar schimbările întârziiau să apară. Sentimentul lui de singurătate, complexe de inferioritate și furia erau tot acolo. Se simțea nenorocit cum nu fusese niciodată înainte. O'Neill era sigur că Isus se afla în inima lui, dar era descurajat de faptul că problemele lui nu au dispărut așa cum a sperat el.

În ultimul an de colegiu s-a întâlnit și s-a căsătorit cu o fată minunată, dar căsătoria i-a amplificat complexe de

inferioritate. Nu putea comunica la un nivel personal profund cu soția lui pentru că se temea să îi permită să-l cunoască prea bine. Rezultatul a fost că încă din primele luni ale căsniciei s-au îndepărtat tot mai mult unul de celălalt.

La terminarea colegiului, O'Neill și soția lui au fost angajați la o tabără creștină. Acesta a fost un moment de cotitură în viața lui. Acolo a întâlnit un consilier creștin care l-a ajutat să înțeleagă faptul că un tată distant și lipsit de afecțiune i-a format o percepție greșită despre identitatea sa. Umbrele adânci ale trecutului îl împiedicau să se bucure de o viață creștină plină de roade, ca orice copil iubit și prețuit al lui Dumnezeu. Consilierul l-a învățat pe O'Neill principiile biblice care au aruncat o lumină nouă asupra identității sale. Acceptarea, afecțiunea și aprobarea consilierului l-au ajutat pe O'Neill să creadă că Dumnezeu îl iubea, îl prețuia și îl credea un om capabil.

O'Neill a început să se vadă pe sine așa cum îl vedea Dumnezeu. Relația lui cu Isus devenind tot mai strânsă, studiind tot mai mult Scriptura și având o comuniune tot mai profundă cu alți creștini, el și-a dat seama că portretul moștenit de la tatăl său și de la alți oameni nu îl reprezenta în mod corect. O'Neill și soția lui au petrecut multe ore în ședințe de consiliere creștină, descoperindu-și identitatea minunată în Cristos. Schimbarea nu a fost ușoară, dar O'Neill a ajuns să se bucure în cele din urmă că Dumnezeu l-a creat așa cum era.

Astăzi nu mai are resentimente față de tatăl lui, chiar dacă amintirile dificilei lui copilării încă îl mai tulbură. S-a maturizat prin suferința îndurată și de-a lungul anilor s-a ocupat de sute de oameni răniți sufletește. Atitudinea lui este reflectată foarte bine de cuvintele lui Pavel: "Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Cristos, Părintele îndurărilor și Dumnezeu oricărei mângâieri, care ne mângâie

în toate necazurile noastre, pentru ca, prin mângâierea cu care noi înșine suntem mângâiați de Dumnezeu, să putem mângâia pe cei ce se află în vreun necaz” (2 Corinteni 1:3-4).

CRESCUT DE UN TATĂ ALCOOLIC

Experiențele lui O’Neill se aseamănă în mare măsură cu experiențele mele. Primele etape ale relației cu tatăl meu au împiedicat formarea unui sentiment adecvat al identității care să-mi spună că sunt un copil iubit, prețuit și capabil al lui Dumnezeu. Tatăl meu a fost alcoolic. Colegii de școală făceau glume pe seama lui pentru că era bețivanul orașului. Nu au știut cât de mult mă dureau aceste glume. Chiar dacă râdeam de ele, înăuntrul meu plângeam.

Uneori intram în grajd și o găseam pe mama întinsă pe fân lângă vaci, lovită atât de brutal de tata încât nu se putea ridica. Mama a plecat de acasă de două ori din cauza violenței tatălui meu.

Când veneau în vizită la noi prieteni ai mei sau ai fraților mei, ne luam toate măsurile de prevedere pentru ca alcoolismul tatălui să nu ne pună în situații jenante înaintea lor. Îl duceam în grajd și îl legam să nu poată ieși. Îi duceam mașina la capătul fermei noastre și le spuneam prietenilor că tata era plecat. Nu cred să fi urât vreodată un om pe cineva așa cum l-am urât eu pe tata. Uneori, înfuriat la culme, îl băteam și nu am fost departe să-l omor în bătaie.

În privința crizei identității, nu aveam nici cea mai vagă idee. Din cauza lipsei de respect a tatălui față de mama și de mine, nu știam că Dumnezeu sau altcineva mă poate considera o ființă demnă de iubit, valoroasă și capabilă. Metoda mea de compensare a urâtului portret pictat de tatăl meu a fost să fiu pe placul tuturor. Mă străduiam mai mult decât toți ceilalți să îmi îndeplinesc sarcinile gospodărești, să am rezultate cât mai bune la școală și în sport. Este adevărat, am avut rezultate

foarte bune atât la învățătură cât și în sport, dar mereu anticipam eșecuri în ambele domenii.

La colegiu un profesor mi-a spus că am două calități: am capacitatea de a strânge și a prezenta dovezi concludente pentru a dovedi un lucru și hotărârea și stimulentele de a duce la bun sfârșit ceea ce îmi propuneam să fac. M-a sfătuit să mă fac avocat. Respectul lui, care mi-a lipsit în copilărie, a fost prima rază de speranță și mintea mea a început să-și imagineze viitorul, mergând mult mai departe decât la o carieră de om al legii. Voi dovedi tatălui meu și tuturor celorlalți că reprezint o forță de care trebuie să se țină seama. Mi-am alcătuit strategia de promovare la funcția de guvernator al statului în 25 de ani. Primul pas era să fiu ales președintele clasei și am bifat destul de repede această realizare.

Mândru de nou descoperita mea putere intelectuală, am hotărât că tema mea semestrială va fi respingerea rațională a creștinismului. Aceasta a fost reacția mea după o întâlnire cu un grup de creștini care vesteau Evanghelia. După ce mi-am început tema, m-am întâlnit cu un grup de studenți creștini. Timp de mai bine de un an am discutat cu ei în contradictoriu despre veridicitatea creștinismului. Cu toată înverșunarea mea, analizarea obiectivă a dovezilor m-a obligat să îmi dau seama că nu am motive să resping creștinismul.

Dar nu m-am dat bătut. Recunoșteam adevărul că Isus a făcut minuni și a înviat din morți, dar încă Îl consideram o persoană rigidă care mă împiedica să mă bucur de viață. Nu eram dispus să permit nimănui să mă lipsească de plăcerile vieții. După un an, în urma unei nopți în care am întors pe toate fețele argumentele în favoarea și împotriva creștinismului, am cedat în cele din urmă înaintea lui Dumnezeu și i-am spus: "Dumnezeule, cu toate că nu vreau acest lucru, trebuie să recunosc că există." Am recunoscut că am greșit, că sunt un păcătos și l-am cerut iertare. L-am cerut

lui Dumnezeu să ia viața mea în mâinile Lui și să mă facă asemenea prietenilor mei creștini.

La început nu m-am simțit mai bine, de fapt m-am simțit mai rău. Am început să mă întreb în ce am intrat. Încă îl uram pe tata și eram copleșit de complexe de inferioritate și de o atitudine defensivă. Dar peste câteva luni mi-am dat seama că viața mea începe să se schimbe. Pacea sufletească a început să ia locul neliniștii mele constante. Temperamentul meu exploziv a început să fie ținut sub control. Dumnezeu a înlocuit ura față de tata în compasiune și m-a ajutat să-l conduc la Cristos înainte de a muri.

Sentimentul identității mele a fost distorsionat în prima parte a vieții în mare măsură din cauza tatălui meu alcoolic. Acest portret întunecos a fost o piedică serioasă în viața mea înainte de a-mi pune încrederea în Cristos și a-I permite Lui să-mi schimbe imaginea pe care o aveam despre mine.

INFLUENȚA UNUI PĂRINTE

Incapacitatea tatălui meu de a mă iubi și de a mă îngriji m-a împiedicat să îmi formeze o imagine de sine sănătoasă. Această experiență m-a condus la convingerea că nimeni nu participă mai intim în prima perioadă a vieții la formarea portretului interior decât părintele dominant, în cazul meu, tata.

Când părinții nu împlinesc nevoile copiilor lor — acordarea atenției, acceptarea, aprecierea, sprijinul, încurajarea, afecțiunea, respectul, siguranța, mângâierea și aprobarea — copiii sunt împiedicați să se vadă așa cum îi vede Dumnezeu. Nu este realist să susținem ideea că acești copii, băieți sau fetițe, își pot forma prima lor opinie despre ce fel de făptură i-a creat Dumnezeu să fie, dacă părinții nu își îndeplinesc rolul încredințat lor de Dumnezeu.

În societate se manifestă tot mai pregnant tendința de

dezintegrare a familiei și de dispariție a părinților — mai ales a tatilor — care să își iubească copiii și le acorde tot sprijinul. Există familii în care tatăl este prezent și activ în educarea copiilor, dar în familiile în care ei abdică de la rolul lor, fie abandonându-și copiii în sens fizic, prin divorț sau separare, fie abandonându-i din punct de vedere emoțional, acordând prioritate carierei sau hobbyurilor lor, copiilor li se fură sentimentul identității.

Problema se pare că a început să apară o dată cu revoluția industrială și urbanizarea societății. În societățile agrare, tatăl era figura centrală și dinamică în familie și în creșterea copiilor. “Cariera” lui fiind ferma pe care o lucra, tatăl avea contacte mai frecvente cu copiii săi, mai ales că acești îl ajutau la lucru de când deveneau capabili să muncească. Lipsa distracțiilor contemporane — televizorul, jocurile pe calculator, internetul — permitea familiei să petreacă serile împreună. Tata, mama și copiii munceau și se relaxau împreună.

Generațiile trecute acordau mai multă atenție principiilor biblice și familiile se rugau împreună, citeau Biblia împreună și frecventau biserica împreună. Datorită relațiilor strânse cu părinți formate în timpul muncii, al odihnei și al închinării, copiii aveau o imagine despre sine mult mai clară.

Astăzi majoritatea părinților lucrează departe de căminul lor, iar copiii văd rareori locurile unde lucrează ei. Unii copii nici nu știu ce fac tații lor la serviciu, cu atât mai puțin au ocazia să lucreze împreună cu ei. Tatăl își vede copiii la micul

dejun sau la cină, dar în multe familii pleacă de acasă înainte ca ei să se trezească și se întoarce seara târziu. Unii tați sunt plecați toată săptămâna, iar în week-end vor să fie lăsați în pace. Cariera și hobbyurile lor, în loc să-i apropie de copii, așa cum se întâmpla în societatea agrară, îi îndepărtează de aceștia.

Relațiile neadecvate ale copiilor cu tatăl lor afectează societatea contemporană. Este o epidemie cu multe cauze și cu consecințe pe termen lung. Dacă aș putea să schimb un factor social, aș îndrepta problema părinților, mai ales a tatilor absenți din familie, pasivi sau nepreocupați de familia lor.

Fetele au în mod tradițional o relație mai strânsă cu mama lor decât au băieții cu mama sau cu tata. Chiar dacă și fetele au nevoie de sprijinul ambilor părinți, se pare că băieții suferă mai mult decât ele de pe urma absenței sau pasivității tatilor. Rezultatul este că fetele au un sentiment al identității mai clar.

Un prieten al meu și-a dat seama de această situație când era director de personal al organizației misionare Campus Crusade for Christ. Slujba sa îi cerea să ia interviuri absolvenților de colegiu care doreau să lucreze în cadrul organizației. El a observat că tinerele care solicitau slujbe acolo aveau un sentiment al identității mult mai clar și mai sănătos și erau mai sigure pe ele decât bărbații. Analizați ca grup, bărbații erau mai puțini siguri de identitatea lor. Solicitanții de slujbe erau considerați spuma promoției lor: președinți ai asociațiilor studențești, sportivi de marcă, studenți cu rezultate strălucite, dar, cu toate acestea, prietenul meu a descoperit faptul că bărbații sunt mai puțini siguri pe ei decât femeile.

BĂRBAȚI LIPSIȚI DE EDUCAȚIA TATĂLUI

Dacă ești bărbat, sentimentul tău de identitate a fost influențat în mare măsură de relația cu tatăl tău, mai ales în

copilărie. Ai crescut cu un tată în căminul tău? Dacă da, a participat activ tatăl tău la creșterea ta prin educație, disciplinare, instruire și prietenie? Sau ai fost ca O'Neill și ca mine, victima unui tată lipsit de afecțiune, dur și alcoolic și te simți neîubit, lipsit de valoare și incapabil? Dacă ai suferit din cauza absenței fizice sau emoționale a tatălui tău, sentimentul identității tale s-a format în condițiile acestei lipse de preocupare față de viața ta.

1. Bărbații lipsiți de educația tatălui cresc cu o concepție precară despre masculinitate. Fiind lipsiți de o relație strânsă cu tații lor care să le asigure hrana sufletească necesară, acești bărbați sunt lăsați singuri să afle ce înseamnă să fie bărbați. Majoritatea bărbaților încearcă să compenseze această lipsă din educația lor procedând în diferite moduri.

Unii bărbați încearcă să-și dovedească masculinitatea prin realizări. Dacă pot câștiga mai mulți bani sau dacă pot avansa în cariera lor mai repede decât colegii lor de muncă, sunt convinși că și-au dovedit masculinitatea.

Alți bărbați încearcă să-și dovedească masculinitatea prin competiție. Bărbatul care câștigă, la șah, la fotbal sau în orice altă competiție este "cel mai bun". Aceasta a fost problema mea pe când eram copil. Am avut un spirit competitiv foarte dezvoltat. Nu suportam să pierd. Aceasta era metoda prin care dovedeam că sunt bărbat.

Bărbații care simt nevoia disperată să câștige transmit această concepție greșită despre masculinitate copiilor lor. Dacă un copil de nouă ani concurează cu tatăl său la un joc, rezultatul este aproape întotdeauna că el pleacă plângând în camera lui. Tatăl său nu a participat la joc ca să se amuze și nu i-a lăsat fiului său nici un avantaj. El trebuie să câștige și rezultatul este că fiul său crește cu aceeași dorință nestăpânită de a câștiga.

Identitatea ta de copil al lui Dumnezeu înseamnă mai

mult decât să fii “bărbat”. Dacă te zbați permanent să dovedești că ești bărbat, poate suferi din cauză că ți-a lipsit educația adecvată din partea tatălui tău. Capitolele următoare te vor ajuta să te vezi pe tine însuși așa cum te vede Dumnezeu.

2. Bărbații lipsiți de educația tatălui cresc cu o atitudine de ostilitate față de femei. Acest lucru se întâmplă probabil din cauza faptului că mama, sau persoana care a avut rolul de mamă, a încercat să compenseze absența sau pasivitatea tatălui. Când băiatul se apropie de zece sau unsprezece ani, el începe să se împotrivească mamei care a avut rolul dominant și a încercat să rezolve lucrurile. El își iubește mama, dar influența ei dominantă în educație îl determină să se izoleze de ea fizic și emoțional pentru a evita atenția ei care acum îl sufocă. Când devine adult, acest bărbat va transfera ostilitatea față de mama lui spre alte femei.

Un corolar al atitudinii ostile față de mamă este frica de a fi dominat de altă femeie. Ajungând adult, bărbatul se hotărăște să nu se mai lase niciodată controlat de vreo femeie. În subconștientul lui el evită intimitatea emoțională, chiar dacă dorește intimitatea fizică. Ca soț, el poate deveni tolerant și tăcut sau furios și distant. Oricare dintre aceste situații este dăunătoare căsniciei.

3. Bărbații lipsiți de educația tatălui sunt speriați de relațiile cu alți bărbați. Cercetările au arătat că un mare procent dintre bărbații de astăzi nu au relații de prietenie cu alți bărbați în fața cărora să-și deschidă sufletul. După ce vorbesc despre vreme, sport, bursă, dobânzi, rata de schimb, mașini, nu mai au despre ce discuta. Relația sănătoasă tată-fiu este terenul de antrenament și modelul relațiilor apropiate cu alți bărbați când copiii ajung adulți. Bărbații care nu au avut experiența unei relații apropiate cu tatăl lor nu sunt în stare să stabilească astfel de relații cu alți bărbați adulți. Ei se mai tem și de posibilitatea ca o relație strânsă cu un alt bărbat

să nu fie prea aproape de granița homosexualității. Pe de altă parte, absența unui tată care să ofere hrana spirituală și emoțională îi împinge pe unii bărbați spre homosexualitate. Se pare că nevoia unei relații cu un bărbat care să înlocuiască figura tatălui, împreună cu teama sau ostilitatea față de femei, îi lasă pe bărbați vulnerabili în fața homosexualității.

Dacă ești bărbat și ai suferit de unele dintre problemele prezentate, acest lucru poate fi un indiciu al faptului că portretul tău interior suferă din cauza absenței unei relații strânse cu tatăl tău. Dacă ești femeie și ai recunoscut unele dintre aceste probleme la soțul sau logodnicul tău, te încurajez să citești mai departe pentru a afla cum se poate transforma imaginea denaturată de sine într-o reprezentare reală a ființei umane.

FEMEI LIPSITE DE EDUCAȚIA TATĂLUI

Femeile care au crescut în familii în care tatăl a fost absent fizic sau emoțional sunt expuse pericolului unor probleme similare.

1. Femeile lipsite de educația tatălui nu au încredere în bărbați. Dacă o femeie nu s-a bucurat de o relație calduroasă, afectuoasă cu tatăl ei, când va ajunge adultă, regula ei generală de viață va fi să nu se încreadă în bărbați. Deoarece tatăl ei nu i-a împlinit profundele ei nevoi emoționale și relaționale, în subconștientul ei nu așteaptă de la alți bărbați împlinirea acestor nevoi și din această cauză îi ține pe bărbați la distanță.

Claudia este o femeie de 31 de ani. Este agent de asigurări și posedă toate atuurile. Pe lângă înfățișarea ei superbă, are succes la serviciu, are o casă și o mașină frumoasă și mulți prieteni. Claudia este activă în biserica ei, iar cuvintele și faptele ei sunt o mărturie vie a Evangheliei. Toți spun despre ea: "Este o femeie minunată. Nu mai are nevoie decât de un soț."

Claudia spune că ar vrea să se căsătorească și să aibă copii. Ea atrage privirile multor burlaci de vârsta ei, atât de la serviciu cât și din biserică. Face cunoștință cu bărbați și aceștia ar dori să continue relația cu ea, dar, după două sau trei întâlniri, când relația are șanse să devină serioasă, Claudia bate în retragere. Chiar dacă îi place de bărbatul respectiv, ea începe să-l îndepărteze de ea. Întârzie intenționat la o întâlnire sau îl înfruntă fără motiv. Devine capricioasă și dură când sunt împreună. Nu durează mult până ce bărbatul se descurajează și nu o mai caută. Claudia simte în subconștientul ei un sentiment de ușurare. Ea le spune prietenelor ei: “Nu ne-am potrivit.” Ciclul reîncepe cu un pretendent nerăbdător să o cunoască mai bine, dar se sfârșește la fel.

Evelyn, soția pastorului, a urmărit aceste cicluri din viața Claudiei și într-o zi a invitat-o la prânz. Au început să discute despre familia Claudiei, mai ales despre tatăl ei. Claudia a recunoscut că nu a avut o relație strânsă cu tatăl ei, care îi prefera în mod evident pe cei doi frați mai mari. De-a lungul câtorva luni sfaturile înțelepte și pline de dragoste ale lui Evelyn au ajutat-o pe Claudia să își dea seama că repeta în relațiile cu bărbații experiența avută cu tatăl ei în copilărie. Claudia l-a ținut pe tatăl ei la distanță pentru a nu suferi durerea respingerii lui. Acum ea proceda la fel cu bărbații care apăreau în viața ei, chiar dacă tânjea după siguranța unei căsnicii.

Femei precum Claudia aduc în căsnicia lor neîncrederea în relația conjugală. Deși se prefac că au ajuns la un grad ridicat de intimitate cu soțul lor, ele nu pot avea încredere că soțul le poate împlini nevoile cele mai profunde. Pe măsură ce devin tot mai distanțe și mai neîncrezătoare, tensiunea din căsnicie poate duce la separare sau divorț.

Uneori neîncrederea generală în bărbați se transformă în ostilitate față de ei. Rădăcina problemei o reprezintă de obicei resentimentele de lungă durată acumulate împotriva

unui tată rece și distant, resentimente care se vor îndrepta spre alți bărbați.

2. Femeile lipsite de educația tatălui pot solicita o afecțiune și o atenție neadecvate din partea bărbaților. Dacă tatăl lor nu le-a împlinit nevoia de afecțiune și atenție, ele vor compensa această lipsă încercând să-i determine pe alți bărbați, de multe ori în moduri nepotrivite, să le îplinească aceste nevoi. Unele femei care trăiau într-o promiscuitate îngrozitoare au recunoscut că nu activitatea sexuală le-a atras în acest mod de viață, ci mai degrabă și-au risipit darul prețios al trupurilor lor în schimbul afecțiunii după care tânjeau. Fetele care au avut relații pozitive, călduroase cu tatăl lor sunt mai bine pregătite să respingă ispitele sexuale.

Cât de multă lumină a pătruns în mintea ta prin mama și tatăl tău pentru a fi în stare să vezi clar cine ești? Dacă te asemeni cu cei mai mulți oameni, imaginea ta despre tine diferă de imaginea pe care o are Dumnezeu despre tine pentru că tatăl sau mama ta nu ți-au oferit suficientă lumină în acest sens. Spun lucrurile acestea nu pentru a-i discredita pe părinții tăi, ci pentru a te ajuta să înțelegi faptul că poți beneficia de sentimentul identității pe care nu ți l-au oferit părinții tăi. Indiferent de cât de grea a fost viața în familia în care ai crescut, ai ocazia să te vezi așa cum te vede Dumnezeu. Aceasta este imaginea despre tine însuși pe care o dorești.

FORMEAZĂ-ȚI O IMAGINE CLARĂ DESPRE IDENTITATEA TA

Înțelegerea ființei lui Dumnezeu și a sentimentelor Lui față de tine face parte din formarea unei imagini adecvate despre identitatea ta. Reflectează la următoarele adevăruri despre Dumnezeu. Fă-ți timp să scrii răspunsurile la întrebări într-un caiet sau în jurnalul tău.

1. Dumnezeu este Tatăl tău. În Psalmul 103:13, citim:

“Cum se îndură un tată de copiii lui, așa Se îndură Domnul de cei ce se tem de El.”

- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu se poartă cu noi ca un tată față de copiii lui?
- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Cristos, este Tatăl tău?

2. *Dumnezeu este îndurător.* În Psalmul 103:13, citim: “Cum se îndură un tată de copiii lui, așa Se îndură Domnul de cei ce se tem de El.”

- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu este îndurător?
- Ce înseamnă pentru tine faptul că un Dumnezeu îndurător te numește copilul Său și te primește în brațele Lui?

Al doilea element care contribuie la formarea unei identități adecvate îl reprezintă cuvintele lui Dumnezeu despre tine. Ascultă ce spune Dumnezeu despre tine:

1. *Dumnezeu spune: “Tu ești o ființă valoroasă.”* În Luca 12:24, citim: “Uitați-vă cu băgare de seamă la corbi: ei nu seamănă, nici nu secără, n-au nici cămară, nici grânar; și totuși Dumnezeu îi hrănește. Cu cât mai de preț sunteți voi decât păsările.”

- Aplică acest verset în viața ta și spune-ți: “Dumnezeu prețuiește păsările atât de mult încât le hrănește și se ocupă de toate nevoile lor. Deoarece eu sunt mai valoros pentru Dumnezeu decât păsările, pot avea încredere că El îmi va împlini toate nevoile.”
- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu te prețuiește?
- Îți dai seama de sentimentele lui Dumnezeu care te asigură de disponibilitatea Lui de a se ocupa de tine?

2. *Dumnezeu spune: “Tu ești copilul Meu.”* În Galateni 4:7, citim: “Nu mai ești rob, ci fiu.”

- Aplică acest verset în viața ta și spune-ți: “Eu sunt copilul lui Dumnezeu. Cu toate că tatăl meu m-a părăsit, eu Îi aparțin lui Dumnezeu.”
- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu te-a făcut copilul Său?
- Îți dai seama de sentimentele lui Dumnezeu, care te-a inclus în familia Lui și te-a ales să fii copilul Său?

Fă-ți timp să Îi mulțumești lui Dumnezeu pentru lucrurile pe care ți le-a descoperit despre Sine. Ascultă-L în zilele și săptămânile următoare adresându-ți personal aceste cuvinte. Permite acestor adevăruri din Scriptură să pătrundă adânc în inima ta și să-ți formeze identitatea.

Influențele din afara familiei

Cu toți am crescut într-o lume care era uneori apatică, alteori crudă cu noi. Dumnezeu ne iubește în mod complet și necondiționat pe fiecare dintre noi, dar uneori oamenii ne fac să ne simțim neîubiți. Dumnezeu ne prețuiește atât de mult încât L-a trimis pe Fiul Său să moară pentru noi, dar cuvintele și acțiunile altor oameni ne fac să ne vedem lipsiți de valoare. Rezultatul este că imaginea interioară despre noi înșine are de suferit.

Imaginea pe care mi-am format-o despre mine însumi în copilărie a fost influențată nu numai de tatăl meu, ci și de alți factori: oamenii de la școală, societatea și religia. Aceste trei elemente au contribuit și la formarea portretului tău și, așa cum am descoperit eu, influența lor este mai mult negativă decât pozitivă.

INFLUENȚA OAMENILOR DE LA ȘCOALĂ

Eu m-am născut stângaci, dar în clasa a doua învățătoarea mea a încercat să mă determine să folosesc mâna dreaptă. Se așeza lângă mine la masa plină cu cuburi și îmi spunea: "Construiește o casă cu aceste cuburi." Apoi mă urmărea cum procedez. Dacă îmi întindeam mâna stângă, mă lovea cu un liniar și îmi spunea: "Oprește-te și gândește-te la acest lucru. Folosește-ți mâna dreaptă." Eram îngrozit și confuz. Eu nu făceam decât un lucru care mi se părea natural, dar eram pedepsit cu severitate. Îți poți închipui cum a influențat acest episod imaginea mea despre mine însumi? Am început să cred

că eram nedezvoltat normal, un rebut.

Această experiență traumatică a dus la un defect de vorbire. Când eram speriat, îngrijorat sau obosit — de obicei la școală — începeam să mă bâlbâi. Acest defect a fost stânjenitor pentru mine. În clasa a cincea mi s-a cerut să memorez și să recit un text. Am fost atât de emoționat când m-am ridicat în picioare încât am început să mă bâlbâi. În fața întregii clase, profesorul mi-a cerut: “Spune mai departe. Spune mai departe. Nu te mai bâlbâi.” Am rămas o clipă îngrozit în fața colegilor mei, apoi am fugit din clasă plângând.

Educația părinților mei se rezuma la două clase primare și ei nu cunoșteau gramatica, iar rezultatul a fost că nu am învățat să vorbesc corect în familie. Profesorii au subliniat mereu importanța gramaticii, dar nu m-au convins. Am reușit să mă strecor prin școală fără să stăpânesc corect limba maternă. La colegiu însă am plătit lipsa mea de pregătire din acest domeniu și am devenit din nou obiectul ridiculizării profesorilor. Eram stânjenit să vorbesc în fața clasei. Într-o zi, la ora de limbă engleză, profesorul a întrebat unde este Bob. Eu am răspuns: “Bob nu se simte bun.” În fața tuturor, profesoara mi-a răspuns: “Domnule McDowell, vrei să spui «Bob nu se simte bine.»” Am privit-o perplex, întrebându-mă de ce face atâta caz de acest incident. Mie mi s-a părut corect să spun că Bob nu se simte bun. Experiențe similare mi-au consolidat părerea anterioară că sunt o ființă umană inferioară.

Bryan a avut experiențe asemănătoare la școală, dar una dintre învățătoarele lui a inversat acest proces negativ. Bryan a crescut într-o familie nefericită. Mama lui a plecat de acasă când el era mic. Tatăl său lucra în armată și lipsea mult timp de acasă. Bryan și-a petrecut cea mai mare parte a timpului cu bunicii săi. Fiind părăsit de părinți, Bryan se simțea neîubit și nedorit.

Primii lui ani de școală au fost foarte dificili. Se purta

urât pentru a atrage atenția asupra lui și a fost etichetat drept un copil problemă. În consecință, a început să se poarte ca un copil problemă. Într-un an, când a trecut în clasa următoare, a fost așteptat la ușa clasei de noua lui învățătoare, o femeie înțeleaptă. Ea l-a privit direct în ochi și i-a spus: "Bryan, am auzit multe lucruri rele despre tine, dar să știi că nu cred nimic din ele." Ziua aceea a fost un moment de răscruce în viața copilului, așa cum Bryan însuși mărturisește. Cineva a văzut în el valoare și potențial. Cineva a crezut în el. Dacă ai avut profesori, antrenori, bunici și alți adulți în viața ta cum a fost învățătoarea lui Bryan, ai fost binecuvântat și sentimentul tău de identitate nu a avut decât de câștigat.

Influența negativă a profesorilor și a colegilor de clasă acționează împotriva influenței pozitive pe care un copil o primește în familie. Să luăm exemplul unei fete roșcate căreia i se spune acasă că este frumoasă, dar care din prima zi de școală s-a ales cu porecla Cap de Morcov. Un alt coleg a numit-o Pistruiata. A fost zdrobită sufletește de comportarea colegilor ei care au transformat o trăsătură pe care ea o considera frumoasă într-un subiect de batjocoră. Sau să luăm exemplul băiatului care a fost asigurat de părinții săi că este capabil, dar care a fost ridiculizat la școală ca neîndemânatic și lent pentru că organismul lui nu avea încă dezvoltat simțul coordonării la fel ca al colegiilor lui.

Copiii pot fi cruți unii cu ceilalți. Ei au tendința să exagereze un defect mărunț și să-l transforme într-o problemă uriașă. Poreclele și glumele lor vor păta portretul pe care părinții l-au pictat și păzit cu atât de multă grijă. Nu mă îndoiesc de faptul că și tu ai fost ridiculizat și batjocorit de așa-numiții prieteni de la școală. Fiecare umilință, fiecare remarcă răutăcioasă au zgâriat autoportretul tău și ai început să te îndoiești de valoarea ta intrinsecă. Modul tău de autoevaluare trebuie schimbat pentru a te vedea așa cum te vede Dumnezeu.

Eu sunt dovada vie a acțiunii transformatoare a lui Dumnezeu asupra autoportretului pătat de abuzurile și neglijența profesorilor și ale colegilor. După ce am devenit creștin, am fost transferat la colegiul Wheaton, o școală creștină. Pe măsură ce am crescut în credință, m-am luptat tot mai mult cu mine însumi pentru a ceda complet controlul vieții mele lui Isus. M-am împotrivit Domnului pentru că am crezut că El mă va obliga să intru în lucrarea creștină, ceea ce ar fi însemnat să vorbesc în public. Necunoașterea gramaticii și bâlbâiala erau încă probleme mari pentru mine și din acest motiv am crezut că a-I dăruii lui Dumnezeu toată viața mea însemna să-I dăruiesc foarte puține lucruri pe care El le-ar putea folosi.

În cele din urmă am spus: “Doamne, nu cred că am talentul de a vorbi în public sau alte daruri pe care să le pot folosi în lucrarea Ta. Când sunt emoționat mă bâlbâi, iar greșelile mele de vorbire sunt îngrozitoare. Având aceste defecte, sunt sigur că Tu mă vrei în lucrarea creștină, dar Tu poți lua aceste defecte în mâinile Tale și poți face tot ce vrei cu ele. Eu Te voi sluji toată viața mea.”

Defectele mele au devenit calități în mâinile lui Dumnezeu pentru care nu există cuvântul imposibil. Am avut privilegiul să vorbesc despre Cristos în fața a milioane de oameni în peste jumătate din țările de pe glob. Când am început să mă văd așa cum mă vede Dumnezeu, defectele portretului pictat de părinții, profesorii și colegii mei nu m-au împiedicat să merg mai departe și să îmi depășesc limitele.

Mai comit și acum greșeli gramaticale, chiar și după atât de mulți ani în lucrarea lui Dumnezeu și ori de câte ori mă ridic să vorbesc în fața oamenilor sau încep să scriu o carte, sunt conștient atât de defectele mele cât și de harul lui Dumnezeu. Dar obstacolele care m-au speriat la începutul vieții mele creștine nu mă mai intimidază. Sentimentul

identității mele a fost transformat. Nu sunt un rebut. Nu sunt un bâlbâit irecuperabil și inutil. Sunt un copil preaiubit al lui Dumnezeu, răscumpărat prin sângele lui Cristos și înzestrat de Duhul Sfânt cu toate calitățile necesare slujirii lui Dumnezeu. Astăzi pot spune cu toată onestitatea: “Îți mulțumesc, Doamne, pentru părinții pe care mi i-ai dat și pentru copilăria pe care am avut-o.” Dificultățile pe care le-am avut în copilărie au contribuit la formarea personalității mele actuale. Pot înțelege foarte bine cuvintele lui Pavel din Filipeni 1:6: “Sunt încredințat că Acela care a început în voi această bună lucrare o va isprăvi până în ziua lui Isus Cristos.”

INFLUENȚA UNEI CULTURI IMPERSONALE

Imaginați-vă următoarea scenă. Darlene ajunge acasă de la serviciu la 17:45. Intră în casă și strigă: “Bună, copii. Am ajuns acasă.” Din camera lui Casey, un adolescent de 14 ani, se aude un răspuns mormăit. Casey este absorbit de un joc pe calculator. Darlene știe că Edie, fata de 11 ani, este acasă pentru că aude sunetul unui film video din camera ei. Darlene se schimbă repede în blugi și tricou și își deschide laptopul pentru a termina ceea ce a început la serviciu în sunetele centrului de distracție din casa ei.

Joel, soțul lui Darlene sosește acasă de la lucru după 30 de minute. Este rândul lui să pregătească cina și a cumpărat mâncare gata preparată. Pregătește totul la repezeală, așează patru farfurii și patru furculițe și pleacă să-și schimbe hainele. Când se întoarce, trei farfurii au dispărut deja. Își ia farfuria și se alătură soției sale în camera de zi. Oprește muzica și pornește televizorul pentru a urmări un canal nou. Mărește volumul sunetului pentru a acoperi zgomotele care vin din camerele copiilor, acolo unde ei s-au refugiat cu farfuriile pline de mâncare. Darlene lucrează la calculator printre înghițituri de mâncare, se uită pe furiș la știri și încropește o discuție sumară cu soțul ei.

Casey vine la timp din camera lui pentru a arunca resturile de mâncare și a spăla vasele, sarcini pe care trebuie să le îndeplinească el săptămâna aceasta. Apoi se întoarce imediat în camera lui ca să-și termine cât mai repede lecțiile și să-și reia jocul pe calculator. Edie caută niște informații pe internet, dar se lasă repede antrenată la discuții prin calculator. Nu i-a văzut niciodată la față pe partenerii din *chat-room*, dar vorbește cu ei în fiecare seară.

Imediat după ce Darlene își termină lucrul pe calculator, Joel se conectează la poșta electronică pentru a-și citi mesajele și a vedea care este situația la bursă. Darlene face câteva vizite scurte în camerele copiilor, apoi se cufundă în urmărirea serialului ei preferat. Joel continuă să se amuze cu jocul de golf de pe calculator. Între orele 22 și 23 toate calculatoarele, televizoarele și aparatele video din casă se închid și familia este gata să meargă la culcare. Seara următoare se va asemana izbitor de mult cu această seară, cu diferența că va fi rândul soției să pregătească cina.

Această imagine nu seamănă prea mult cu mediul familial în care ai crescut tu, dar aceasta este situația în tot mai multe familii. Cu o generație sau două în urmă societatea

nu avea o influență atât de mare asupra familiei și bisericii. Mulți copii au crescut feriți oarecum de imoralitate, pornografie și violență. Ar fi trebuit să plece din familie ca să întâlnească astfel de lucruri. Astăzi societatea a pătruns în camera de zi, în sufrageria și în dormitoarele noastre prin televiziune, antene, cabluri și internet. Orice aspect care poate fi văzut sau auzit în societate — inclusiv domeniile întunecate ale pornografiei și ocultismului — ajunge în familie printr-o simplă apăsare pe buton.

Chiar și în familiile creștine, unde televizorul și internetul sunt folosite sub supravegherea părinților, copiii sunt influențați de societate. Chiar și programele care nu sunt vădit imorale promovează un mod de viață laic, din care lipsește Dumnezeu. Chat-room-urile și internetul îi conectează pe copiii noștri cu oameni care susțin valori contrare valorilor noastre. Societatea și valorile ei, ținute mai demult în afara căminului, coabitează cu aproape orice familie obișnuită. Probabil că trăiești în mijlocul acestei subtile și perfide tranziții.

Oricât de mare sau de mică a fost influența societății în timpul copilăriei tale, cultura necreștină a afectat modul tău de percepere a identității proprii. Cultura ți-a spus, împreună cu părinții și adulții din viața ta, cine ești, dar felul în care te privește societatea și felul în care te privește Dumnezeu sunt tot atât de diferite ca noaptea de zi. Cultura necreștină nu poate transmite decât valori necreștine. În societatea noastră oamenii sunt iubiți și prețuiți condiționat, nu necondiționat, așa cum ar fi normal să fie. Lumea se împacă foarte bine cu oamenii frumoși, cu pregătire, cu fizic impresionant, cu succese remarcabile și bogăție, în timp ce îi ignoră sau le acordă o atenție infimă oamenilor care nu au un trup ca antrenorii sălilor de gimnastică, care nu au posturi înalte sau conturi bancare “umflate”.

De exemplu, putem vorbi despre Celeste, o contabilă de 28 de ani. Ea nu a avut restricții în timpul copilăriei în privința emisiunilor de televiziune pe care le putea urmări. Când a fost mică a urmărit desene animate multe ore pe zi. Când a fost adolescentă a urmărit filme de acțiune, iar când a ajuns adultă a preferat serialele și filmele video pentru “adulți”. În timpul acestor ani a absorbit ore și ore de reclame în fiecare an. Celeste frecventa biserica și afirma că este creștină, dar nu avea timp pentru maturizarea vieții ei spirituale pentru că era obsedată de televizor.

Ce mesaj i-a transmis mas-media Celestei privitor la identitatea ei? În primii ani ai adolescenței a înțeles că nu va avea un prieten serios, iar despre un soț devotat și iubitor nici nu putea fi vorba. Având un fizic masiv și fiind supraponderală, ea știa că nu poate concura cu fetele cu siluetă de fotomodel care se alegeau întotdeauna cu bărbații cei mai buni în filme, seriale și reclame. “Fetele grase” sunt întotdeauna obiectul glumelor, nu al iubirilor pasionale. Celeste a început să creadă despre ea însăși ceea ce îi spunea mas-media: era neatractivă și nedemnă de iubire. Acesta este motivul pentru care nu vedea că Dumnezeu o iubește și rezultatul frământărilor ei era anularea șanselor de creștere spirituală și de prezentare a unei mărturii creștine credibile. Dorința disperată a Celestei după afecțiune a atras-o spre o viață de promiscuitate împreună cu un alt bărbat “inadaptabil”, care nu concepea căsătoria ca mod de viață.

Cultura are efect asupra percepției despre tine însuși la fel cum razele ultraviolete ale soarelui au efect asupra pielii tale. Poate că te-ai “ars” din cauza expunerii prelungite, la fel cum a pățit Celeste. Poate că ai crescut într-o familie necreștină în care valorile și practicile lumii nu erau interzise, fapt ce ți-a creat o concepție greșită despre Dumnezeu. Sau poate că o expunere “moderată” la efectele culturii,

contracarate într-o oarecare măsură de un mediu creștin de viață, a decolorat puțin autoportretul tău. Dacă te vezi așa cum te vede lumea, ai nevoie de o schimbare.

INFLUENȚA EXPERIENȚELOR RELIGIOASE

Afirmația că experiențele tale creștine trecute au contribuit la conturarea unui portret denaturat poate părea contradictorie. În fond, care loc este mai potrivit pentru a descoperi cum te vede Dumnezeu dacă nu locul în care se proclamă Cuvântul Său și unde oamenii au comuniune unii cu alții? Din nefericire, nu toți conducătorii spirituali și învățătorii prezintă adecvat adevărul că suntem valoroși pentru Dumnezeu.

Tom a început să participe în timpul primilor ani de liceu la activitățile grupului de tineri din biserică împreună cu prietenii săi. Biserica avea o concepție liberală despre Scriptură și despre divinitatea lui Cristos și primele învățături despre creștinism primite de Tom au fost afectate de această poziție teologică. Tom a învățat acolo că el este rezultatul evoluției, că “Dumnezeu” este mai multă o forță decât o persoană și că Dumnezeu îl iubește și îl prețuiește tot atât de mult cât se iubește și se prețuiește el însuși. Tom credea sincer că aceasta este Evanghelia. După ce a întâlnit un grup de creștini evanghelicici cu o credință vibrantă, el și-a dat seama că primele sale experiențe creștine nu erau deloc creștine. Până atunci nu a avut o imagine clară referitoare la ce credea Dumnezeu despre el. Modul său de evaluare a identității sale avea nevoie de o transformare radicală.

Janet a urmat cursurile unei școli biblice în care Biblia ocupa un loc de frunte și era foarte mândră de școala ei. A învățat cele zece porunci pe de rost încă din clasa întâi. Învățătoarea a depus toate eforturile ca elevii să învețe că trebuie să asculte de Dumnezeu, iar dacă nu ascultau,

Dumnezeu îi va pedepsi. Legalismul și atingerea sfințeniei prin eforturi proprii era principiul care a stat la baza alcătuirii programei școlare. Janet a ajuns adultă având o concepție denaturată despre Dumnezeu și despre sine. Atât timp cât nu încălca poruncile divine și își îndeplinea îndatoririle religioase, Dumnezeu o iubea și se îngrijea de ea. Dar atunci când slăbea în fervoarea ei religioasă, Dumnezeu o pedepsea cu o nuia cerească. Dumnezeu o iubea când asculta. Dumnezeu o prețuia când avea fapte bune. Janet a fost încredințată că acest mesaj vine direct din Biblie și cine era ea să-i conteste validitatea? Presiunea de a se conforma acestui mod de viață a devenit insuportabilă și Janet s-a răzvrătit în perioada adolescenței împotriva bisericii, a familiei ei creștine și a lui Dumnezeu care, după părerea ei, nu avea ce face cu o slujitoare imperfectă ca și ea.

Biblia ne spune clar cum ne privește Dumnezeu. El ne iubește pentru că suntem ființe create după chipul și asemănarea Sa. Prețul pe care-l avem în inima Lui este atât de mare încât Și-a sacrificat Fiul ca să ne răscumpere. Este trist faptul că unele biserici și unii conducători creștini accentuează exagerat de mult sau ignoră aproape complet unele aspecte ale caracterului lui Dumnezeu. În cazul lui Janet, sublinierea exagerată a ascultării și a obținerii sfințeniei prin eforturi proprii a aruncat într-un con de umbră alte calități ale lui Dumnezeu, cum ar fi mila, spiritul iertător și dragostea necondiționată. Ea s-a văzut ca o păcătoasă în mâinile unui Dumnezeu mânios și se străduia cu disperare, dar fără succes, să respecte standardele Sale.

Intenția mea nu este să îți creez suspiciuni față de biserica ta, de pastorul sau de conducătorul grupului tău de studiu biblic. Cele mai multe biserici evanghelice și conducătorii lor se străduiesc să vestească “tot planul lui Dumnezeu” (Faptele Apostolilor 20:27). Dar adevărul este că nici un

conducător nu este perfect și poate că imaginea pe care ți-ai format-o despre tine însuși este umbrită puțin de accentuarea exagerată a unor doctrine și învățături. Poate că ai moștenit în urma experiențelor tale religioase o imagine de sine care necesită transformări.

Oamenii și evenimentele din viața ta ți-au spus până acum cine ești. Imaginea pe care o ai despre tine poate să difere extrem de mult de imaginea lui Dumnezeu despre tine sau poate fi doar puțin diferită, în funcție de acuratețea biblică a mesajelor pe care le-ai primit. Trebuie să începi să privești prin ochii lui Dumnezeu dacă vrei să îți corectezi portretul.

FORMEAZĂ-ȚI O IMAGINE CLARĂ DESPRE IDENTITATEA TA

Înțelegerea ființei lui Dumnezeu și a sentimentelor Lui față de tine face parte din formarea unei imagini adecvate despre identitatea ta. Reflectează la următoarele adevăruri despre Dumnezeu. Fă-ți timp să scrii răspunsurile la întrebări într-un caiet sau în jurnalul tău.

1. *Dumnezeu este adevărul.* În Psalmul 31:5, citim: “Tu mă vei izbăvi, Doamne, Dumnezeule adevărate!”

- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu este adevărul?
- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeul care este adevărul — Dumnezeul care nu te poate minți — îți spune că ești iubit, prețuit și capabil?

2. *Dumnezeu este înțelept.* În Romani 16:27, citim: “A lui Dumnezeu, care singur este înțelept, să fie slava, prin Isus Cristos, în vecii vecilor. Amin.”

- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu este înțelept?
- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu, care este singurul înțelept, te iubește așa cum ești, te

consideră valoros pentru că ești valoros și te face capabil de lucruri mărețe numai pentru că ești copilul Său?

Al doilea element care contribuie la formarea unei identități adecvate îl reprezintă cuvintele lui Dumnezeu despre tine. Ascultă ce spune Dumnezeu despre tine:

1. *Dumnezeu spune: "Eu nu te condamn."* În Romani 8:1, citim: "Acum dar nu mai este nici o osândire pentru cei ce sunt în Cristos Isus."

- Aplică acest verset în viața ta și spune-ți: "Eu îi aparțin lui Isus Cristos și rezultatul este că nu sunt condamnat de Dumnezeu."
- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu te-a făcut copilul Său și, deoarece ești al Lui, nu te mai afli sub condamnarea divină din cauza păcatului?
- Ți dai seama de sentimentele lui Dumnezeu, care îți promite să nu te condamne?

2. *Dumnezeu spune: "Tu ești prietenul Meu."* În Ioan 15:15, citim: "Nu vă mai numesc robi, pentru că robul nu știe ce face stăpânul lui; ci v-am numit prieteni pentru că v-am făcut cunoscut tot ce am auzit de la Tatăl."

- Aplică acest verset în viața ta și spune-ți: "Eu sunt prietenul lui Isus. El îmi spune tot ce îi spune Tatăl Lui."
- Ce înseamnă pentru tine faptul că ești nu doar creația, ci prietenul lui Dumnezeu?
- Ți dai seama de sentimentele lui Dumnezeu care te atrage spre Sine pentru a fi prieteni?

Fă-ți timp să îți mulțumești lui Dumnezeu pentru lucrurile pe care ți le-a descoperit despre Sine. Ascultă-L în zilele și săptămânile următoare adresându-ți personal aceste cuvinte. Permite acestor adevăruri din Scriptură să pătrundă adânc în inima ta și să-ți formeze identitatea.

Partea a
treia

Baza identității tale reale

Temelia identității tale reale

Susan lucra la o organizație misionară, dar și-a dat seama că îi este imposibil să-și continue lucrarea. Era paralizată de gândul incapacității ei de a-și asuma responsabilitățile de conducere pe care le cerea funcția ei. Nu se simțea în largul ei lucrând într-o organizație creștină, înconjurată de colegi de muncă cu standarde morale înalte. Era convinsă că va fi retrogradată sau concediată dacă i se va descoperi trecutul.

După câteva ședințe de consiliere cu un consilier creștin, Susan a reușit să vorbească despre activitățile ei respingătoare dinaintea convertirii ei. Atunci s-a eliberat de toate frământările ei: rănilor sufletești adânci, teama și groaza care au fost consecințele numeroaselor ei aventuri sexuale, a unui avort și a unei relații homosexuale. Comportarea lui Susan s-a schimbat radical de când a devenit creștină, dar portretul ei nu s-a schimbat. Dumnezeu a răscumpărat-o și a iertat-o, dar ea încă se considera o femeie imorală și sentimentul ei precar de identitate împiedica maturizarea și lucrarea ei creștină.

Susan îi reprezintă pe mulți oameni cu care mă întâlnesc. Ei și-au dăruit viețile lui Cristos, dar dezvoltarea lor creștină normală este blocată. Învinși și descurajați, ei au încercat tot ceea ce credeau că îi poate scoate din această stare. S-au rugat mai mult și mai fierbinte. Au participat la mai multe activități creștine. Au promis și au încercat să devină tot mai buni, dar toate au fost în zadar, iar ei nu știu care este cauza.

Părerea mea este că oameni cum este Susan trăiesc cu

acest sentiment de frustrare pentru că tratează simptomele, nu cauza problemei lor. Efortul lor se aseamănă cu renovarea unei case care are o temelie fisurată și care se poate prăbuși în orice clipă. Poți face casa locuibilă zugrăvind pereții, cumpărând covoare noi și o altă mobilă, dar podelele și tavanele vor continua să crape și până la urmă casa se va prăbuși dacă fundația nu este consolidată.

În mod similar, studiul biblic intens și rugăciunea sunt necesare pentru maturizarea creștină, iar participarea la slujirea creștină și la vestirea Evangheliei este importantă. Dar dacă nu te vezi așa cum te vede Dumnezeu, fundația ta nesigură va anula eforturile tale lăudabile. Cine ești nu este rezultatul acțiunilor tale, deci nu îți poți corecta sentimentul greșit al identității tale prin fapte bune. Acțiunile tale sunt rezultatul identității tale. Dacă dorești ca viața ta de ucenic al lui Isus să aibă semnificație, trebuie să ai o imagine clară a identității tale reale.

TREI STÂLPI AI TEMELIEI

Din ce este alcătuită temelia identității tale reale? În capitolul 3 am prezentat trei noțiuni fundamentale — ești iubit, prețuit și capabil — care reprezintă stâlpii pe care se zidește temelia identității tale. În acest capitol vreau să te ajut să înțelegi atât de bine acești stâlpi ai identității tale încât imaginea ta despre tine însuși să se schimbe. Numai dacă te vezi așa cum te vede Dumnezeu vei putea experimenta sentimentul de satisfacție și pacea pe care ai fost creat să le experimentezi.

Stâlpul 1: Tu ești iubit. Poate că te-ai simțit până acum ignorat, nedorit, disprețuit și chiar urât. Oamenii care ți-au format această imagine despre tine însuși au avut o percepție eronată. Dumnezeu te-a creat după chipul și asemănarea Sa și te iubește ca pe copilul Său. Dumnezeu nu comite greșeli.

Dacă te iubește — și poți fi sigur de acest lucru — înseamnă că te iubește veșnic. Este esențial să te consideri o ființă demnă de a fi iubită, pentru că așa te consideră Dumnezeu.

Stâlpul 2: Tu ești prețios. Oamenii care te-au convins că ești un nimic, o ființă fără valoare, au fost ei înșiși amăgiți. Dumnezeu L-a dat pe Fiul Său pentru a face posibilă împăcarea cu tine. Dacă Dumnezeu a plătit un preț de răscumpărare atât de mare, aceasta înseamnă că ai o valoare infinită înaintea Sa. Este esențial să te consideri o ființă valoroasă, pentru că așa te consideră Dumnezeu.

Stâlpul 3: Tu ești capabil. Poate că erai ultimul care reușea să termine o sarcină și erai primit într-un joc sportiv numai dacă nu erau destui participanți. Rezultatul a fost că te-ai considerat incapabil, nedemn de încredere, un om pe care nu te puteai baza. Poate că nu ești omul cel mai talentat, dar Dumnezeu te-a înzestrat cu anumite daruri și ți-a încredințat cea mai importantă sarcină: să fii lumina Lui în lume. Dacă Dumnezeu are încredere în tine că poți îndeplini această sarcină cu consecințe eterne, acest lucru înseamnă că ești o ființă competentă. Este esențial să te consideri o ființă capabilă, pentru că așa te consideră Dumnezeu.

În măsura în care te vei considera iubit, valoros și capabil, vei fi mai bine pregătit pentru a face față vieții în toată complexitatea ei. Nu este vorba de un mod de gândire pozitiv care să nu țină seama de realitate. Nu îți sugerez să “vizualizezi” aceste trei trăsături esențiale până când ele vor deveni adevărate în cazul tău. Eu afirm că tu ești *deja* iubit,

valoros și capabil. Așa te-a creat Dumnezeu.

Transformarea sentimentului identității tale înseamnă a accepta o realitate și a acționa pe baza ei. Când acești stâlpi vor fi ancorați adânc în sufletul tău, vei fi mai bine pregătit să te confrunți cu necazurile, problemele, suferințele și tragediile care fac parte din viața umană.

EȘTI IUBIT: SENTIMENTUL APARTENENȚEI

Linda a fost abandonată de părinții ei în fața ușii unui străin la scurt timp după naștere. A fost crescută de părinți adoptivi. A ajuns adultă convinsă fiind de faptul că nu era demnă de a fi iubită. Mama ei naturală a abandonat-o, iar Linda se simțea din această cauză nedorită și neiubită. Identitatea ei suferea din cauza lipsei sentimentului de apartenență.

Fiecare om simte nevoia să aparțină altei ființe și această nevoie este împlinită atunci când ceilalți oameni ne satisfac nevoia de afecțiune, acceptare, respect și aprobare. Avem sentimentul apartenenței atunci când suntem siguri că cineva ne iubește necondiționat, așa cum suntem. Mulți psihologi sunt de acord că factorul cel mai important pentru dezvoltarea unei personalități echilibrate este siguranța că suntem iubiți de alții.

Lumea este plină de oameni ca Linda, oameni care au suferit enorm din cauza lipsei dragostei necondiționate, dar nu numai ei, ci fiecare om a simțit, într-o oarecare măsură, lipsa sentimentului apartenenței. Dragostea pe care o primim de la alți oameni este imperfectă pentru că oamenii sunt imperfecti. Fiecare om a trăit măcar o dată experiența dragostei condiționate, care spune: “Te iubesc pentru că...” sau “Te voi iubi dacă...” Aceste mesaje ne conving că sentimentul apartenenței depinde de realizările noastre. Amenințarea continuă cu care ne confruntăm este că nu ne ridicăm la înălțimea cerințelor și nu vom fi iubiți. Dragostea

condiționată nu satisface nevoia noastră de apartenență.

Cum se poate transforma imaginea noastră falsă că nu suntem ființe demne de a fi iubite în imaginea pe care o are Dumnezeu despre noi? Inversând procesul care a dus la crearea acestei imagini false. De exemplu, Linda, din cauza lipsei sentimentului apartenenței, simte o mare nevoie de afecțiune. Ea are nevoie de relații sănătoase cu familia și prietenii ei, relații în care ea să ofere și să primească afecțiune prin cuvinte, fapte și atingere. Ea trebuie să se afle în preajma oamenilor care o acceptă așa cum este, să o respecte ca persoană și să o aprobe. Acest cadru o poate convinge de realitatea că este iubită și că merită afecțiune, acceptare, respect și aprobare, realitate care a fost împiedicată să iasă la suprafață până acum. Vom vorbi mai în detaliu despre transformarea unui sentiment precar al apartenenței în capitol 10: “ Noul sentiment că ești iubit “

ESTI PREȚIOS: SENTIMENTUL VALORII

Jim a ajuns pe culmile succesului în profesia sa. A scris multe cărți și ține conferințe în lumea întreagă în domeniul în care s-a specializat. Are o mașină sport scumpă, o casă mare într-o zonă rezidențială și este foarte generos cu biserica lui și cu organizațiile de caritate. Colegii lui îl consideră un om sigur pe el însuși, care a gustat din cupa succesului.

Dar dacă ajungi să-l cunoști mai bine pe Jim îți dai seama că este nesigur și speriat. Nesiguranța lui l-a determinat să obțină succesul pe care l-a avut, dar tot ea îl poate împinge la disperare, pentru că soția lui l-a amenințat cu divorțul dacă nu renunță la tendința sa de a munci exagerat de mult.

Jim suferă din cauza unei identități false. În afara serviciului și a realizărilor lui profesionale, Jim se consideră lipsit de valoare. În copilărie Jim a avut parte de un cămin cu o atmosferă imprevizibilă care i-a produs multe suferințe. Tatăl

său a fost alcoolic și îl bătea fără motiv. Când mama era plecată din oraș, tatăl lui îl lua cu el la bar și îl ținea încuiat în mașină. De cele mai multe ori tata ieșea din bar în zorii zilei. Acest om a vândut bicicleta lui Jim ca să-și cumpere băutură. Jim nu știa niciodată ce isprăvi o să mai facă tatăl său. Când a ajuns adolescent, s-a hotărât să se imunizeze față de nesiguranța căminului său, iar calea aleasă a fost cea a succesului și bogăției.

Majoritatea copiilor își idealizează părinții, înălțându-i pe un pedestal și considerându-i perfecți. Din acest motiv, atunci când nevoia dragostei, siguranței, atenției și mângâierii rămân neîmplinite, copiii cred că vina este a lor. Raționamentul lor decurge în modul următor: “Mama și tata nu pot greși, deci ei m-ar iubi dacă aș merita să fiu iubit. Pentru că ei nu mă iubesc, înseamnă că nu sunt demn să fiu iubit.” Rezultatul este că în cele mai multe cazuri copiii încearcă să compenseze sentimentul lipsei lor de valoare prin câștigarea dragostei și atenției, de care au atât de multă nevoie, prin realizări în afara căminului, așa cum a procedat și Jim.

Suntem înconjurați de oameni ca și Jim. Ei consideră că nu au o valoare intrinsecă pentru că cineva le-a spus că sunt ființe umane lipsite de orice valoare. Acest mesaj este transmis de neîmplinirea nevoilor fundamentale: siguranța, atenția și mângâierea. Copiii care cresc cu sentimentul nesiguranței provocat de abuzurile sau de nepăsarea unui părinte trag concluzia că nu merită ca cineva să se ocupe de ei. Copiii ai căror părinți nu le-au acordat o atenție plină de dragoste cred că nu sunt ființe umane importante. Copiii care nu sunt mângâiați de părinți atunci când sunt răniți sufletește și dezamăgiți cred că au o valoare scăzută. Acești copii ajung adulți la fel ca Jim, cu un autoportret pe care scrie: “Lipsit de valoare”.

Restaurarea acestui stâlp al temeliei necesită acordarea

atenției nevoilor care au rămas neîmplinite în anii de formare. Oamenii precum Jim au nevoie de alți creștini care să le îndeplinească nevoia de siguranță, atenție și mângâiere într-un mod adecvat și plin de iubire. Vom analiza acest lucru în capitolul 11: “Noul sentiment că ești valoros”.

EȘTI CAPABIL: SENTIMENTUL ÎNCREDERII ÎN TINE

Dumnezeu a creat fiecare om cu aptitudinile și capacitățile sale. Fiecare ființă umană poate spune: “Sunt capabil să contribui în mod semnificativ la viața celorlalți. Pot face ceva.” Poate că te întrebi: “Dar ce putem spune despre un om handicapat locomotor, despre victima unei deficiențe a creierului sau despre o persoană aflată în comă? Ce pot face ei?” Oamenii cu un handicap fizic își pot folosi mintea. Oamenii cu deficiențe mintale pot îndeplini anumite lucruri utile. Chiar și o persoană care este handicapată din punct de vedere fizic și mintal slujește determinându-i pe ceilalți să-și arate dragostea și grija, calități foarte utile. Acest stâlp al competenței personale este mai puternic, desigur, în viața unui creștin care a primit de la Dumnezeu daruri pentru a lucra pe plan spiritual.

Într-un mediu ideal, un copil crește cu un sentiment sănătos al propriei capacități. Încurajarea, sprijinul și aprecierea unor părinți iubitori îi trezește interesul pentru a încerca lucruri noi și pentru a depăși dificultățile. Există o povestire îndrăgită de copii numită *Mica locomotivă care poate* unde locomotiva, urcând un deal, își spunea: “Cred că pot, cred că pot.” Copiii ajung să creadă la fel. Dacă au o temelie solidă alcătuită din încurajare și sprijin, copiii învață să persevereze, să obțină succese în unele domenii și să își îmbunătățească performanțele în altele.

Părinții joacă un rol important în formarea încrederii

copiilor în forțele proprii. Să ne amintim cum învață copiii mici să umble. Ei fac primii pași cu ajutorul părinților, se opresc, apoi cad. Auzind încurajările și aprobarea părinților, micuții încearcă din nou, reușind în cele din urmă să facă mai mulți pași înainte de inevitabila cădere. Părinții lor zâmbesc, îi aplaudă și le spun: “Foarte bine! Vezi că poți merge!” Nu durează mult și copiii nu mai pot fi opriți.

Dar ce părere aveți despre un părinte care își descurajează copilul să umble? Bebelușul încearcă să stea pe picioarele sale clătindu-se, dar părintele îl împinge și îi spune: “Niciodată nu vei putea merge. Nu are rost să încerci.” Cine este atât de crud încât să oprească eforturile unui copil de a învăța să meargă? Este de neconceput, dar realitatea este că mulți copii au crescut primind reacții negative de acest fel din partea părinților lor.

Sonny, un băiat de opt de ani, nu avea calități fizice, dar îi plăcea baseball-ul. A exersat prinderea mingii sute de ore lovind o minge de tenis de ușa garajului. Apoi a exersat prinderea mingii din zbor aruncând-o cât putea de sus. Când Sonny și-a pierdut mingea de tenis, a încercat cu o lămâie din pomul din grădină. Sonny l-a implorat pe tatăl său să se joace împreună cu el, dar aceasta a fost de acord numai ocazional și atunci împotriva voinței sale.

Când Sonny a împlinit nouă ani, atât a stăruit de tatăl său până acesta l-a dus la o selecție pentru practicarea baseball-ului. Sonny a fost atât de entuziast încât s-a antrenat cu frenezie înainte de selecție. Înainte de încheierea selecției, tatăl său i-a spus: “Haide, Sonny, mergem acasă. Nu ești bun să joci baseball.”

Încrederea fragilă a lui Sonny în capacitățile lui nu prea grozave a fost total zdruncinată. Au fost necesari mai mulți ani pentru recâștigarea încrederii că este o ființă capabilă. Îndoiala de sine îl urmărește și acum când este adult.

Dacă părinții nu încurajează și nu acordă sprijinul necesar încercării copiilor de a realiza ceva, aceștia își creează în anii formării personalității o concepție precară despre capacitățile lor. Dacă eforturile copiilor nu sunt apreciate de adulții din viața lor, se întreabă dacă au greșit cu ceva. Dacă nu observă reacțiile pozitive ale părinților, nu mai sunt la fel de dornici să încerce din nou.

Amanda este o femeie frumoasă de 28 de ani, dar care este plină de îndoieli. Lipsa de încredere în capacitățile ei își are originea în competiția din copilărie dintre ea și sora ei, Mary. Mary făcea totul bine, iar Amanda nu reușea aproape niciodată să-i mulțumească pe părinți. Concluzia la care a ajuns Amanda a fost că este o incapabilă pe care părinții nu o iubesc la fel ca pe Mary. Amanda încă mai crede acest lucru despre ea însăși, deși este adultă. Când comite o greșală, anticipează reacția de respingere a celorlalți, iar rezultatul este că a renunțat să mai încerce să facă lucruri noi.

Sonny, Amanda și alți oameni ca și ei au fost privați de sentimentul legitim al capacității lor și suferă în continuare din această cauză. Restaurarea acestui stâlp al temeliei identității necesită conviețuirea cu oameni care să le încurajeze, să le sprijine și să le aprecieze eforturile. Vom vorbi mai în detaliu despre aceste nevoi și împlinirea lor în capitolul 12: "Noul sentiment al capacității".

Dumnezeu a creat fiecare om demn de a fi iubit, prețios și capabil. Dacă acești stâlpi ai identității nu sunt zidiți în timpul anilor de formare a copilului și dacă nevoile esențiale asociate acestor stâlpi nu au fost împlinite de persoanele cele mai apropiate, atunci copiii vor crește cu un sentiment denaturat al identității lor. În societatea noastră oamenii încearcă să compenseze precaritatea sentimentului de apartenență și al valorii personale prin realizări deosebite în domeniul capacității lor. Vor deveni împătimiți de muncă

într-un efort disperat de a câștiga dragostea și aprobarea care le-au lipsit în primii ani de viață.

Dacă ți s-a refuzat formarea unei imagini adecvate a identității tale, ai nevoie de o transformare. Capitolele următoare te vor ajuta să treci prin acest proces.

FORMEAZĂ-ȚI O IMAGINE CLARĂ DESPRE IDENTITATEA TA

Înțelegerea ființei lui Dumnezeu și a sentimentelor Lui față de tine face parte din formarea unei imagini adecvate despre identitatea ta. Reflectează la următoarele adevăruri despre Dumnezeu. Fă-ți timp să scrii răspunsurile la întrebări într-un caiet sau în jurnalul tău.

1. *Dumnezeu este bun.* În Psalmul 86:5, citim: “Căci Tu ești bun, Doamne, gata să ierți și plin de îndurare cu toți cei ce Te cheamă.”

- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu este bun?
- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeul bun — un Dumnezeu care nu amăgește pe nimeni — te găsește demn de iubit?

2. *Dumnezeu este drept.* În Psalmul 119:137, citim: “Tu ești drept, Doamne, și judecățile Tale sunt fără prihană.”

- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu este sfânt și drept?
- Ce înseamnă pentru tine faptul că acest Dumnezeu drept te consideră o persoană valoroasă și capabilă?

Al doilea element care contribuie la formarea unei identități adecvate îl reprezintă cuvintele lui Dumnezeu despre tine. Ascultă ce spune Dumnezeu despre tine:

1. *Dumnezeu spune: “Ești valoros.”* În Isaia 43:4, citim: “Pentru că ai preț în ochii Mei, pentru că ești prețuit și te

iubesc...”

- Aplică acest verset în viața ta și spune-ți: “Eu sunt valoros pentru Dumnezeu. El mă iubește și îmi acordă onoare.”
- Ce înseamnă pentru tine faptul că ești valoros pentru Dumnezeu?
- Îți dai seama de sentimentele lui Dumnezeu care îți acordă onoare?

2. *Dumnezeu spune: “Tu ești iertat.”* În Efeseni 1:7, citim: “În El avem răscumpărarea, prin sângele Lui iertarea păcatelor, după bogățiile harului Său.”

- Aplică acest verset în viața ta și spune-ți: “Dumnezeu este atât de bun încât m-a iertat complet. Sunt curat datorită sângelui lui Isus.”
- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu te-a iertat?
- Îți dai seama de sentimentele lui Dumnezeu care te-a iubit atât de mult încât a cumpărat iertarea ta cu sângele propriului Său Fiu?

Fă-ți timp să Îi mulțumești lui Dumnezeu pentru lucrurile pe care ți le-a descoperit despre Sine. Ascultă-L în zilele și săptămânile următoare adresându-ți personal aceste cuvinte. Permite acestor adevăruri din Scriptură să pătrundă adânc în inima ta și să-ți formeze identitatea.

Transformarea este un proces

Când m-am întors la Cristos, percepția mea despre cine sunt nu s-a transformat în mod automat. Nu m-am bucurat imediat de vindecarea rănilor adânci ale trecutului și acest lucru m-a dezamăgit.

Cu toate acestea, când m-am întors la Cristos, Duhul Sfânt a venit în inima mea, mi-a vindecat rănilor trecutului și mi-a redat identitatea adevărată. Convertirea a fost punctul de plecare pe calea maturizării și am ajuns treptat să mă privesc cu ochii lui Dumnezeu și să mă comport conform acestei imagini. Schimbările pozitive pe care le văd acum în viața mea sunt extraordinare. Dar procesul continuă după atât de mult timp și va continua până la moarte.

Acest lucru este adevărat și în cazul tău.

Când ai devenit creștin ai fost transformat într-un om nou. Atunci a început procesul înțelegerii adevăratei tale identități. Pavel ne spune: “Dacă este cineva în Cristos, este o făptură nouă” (2 Corinteni 5:17).

Dacă te asemeni cu mine, înseamnă că dorești ca unele din aspectele trecutului tău să fie schimbate. De exemplu, copilăria mea alături de un tată alcoolic, cu toate amintirile ei, nu a dispărut când am devenit creștin. Poate că și tu dorești ca unele dintre experiențele trecutului să dispară din cauza influenței lor negative asupra ființei și vieții tale actuale.

Pavel a vorbit însă despre o făptură nouă din punct de vedere spiritual. Acest lucru înseamnă că schimbările interioare încep să aibă influență asupra noastră în timp ce creștem spiri-

tual în săptămânile și lunile ulterioare convertirii. În cazul meu, părinții, profesorii, colegii și mediul în care trăiam nu s-au schimbat, dar s-a schimbat progresiv modul meu de înțelegere a acestor factori de influență. Experiența ta este probabil asemănătoare. Dacă ai avut un tată abuziv, nu îți poți retrăi copilăria alături de un tată iubitor. Trecutul rămâne trecut; nu te poți întoarce în timp pentru a schimba situația.

SCOATE-ȚI HAINELE DE ÎNMORMÂNTARE

Când Duhul Sfânt începe procesul transformării, Dumnezeu a hotărât să trimită alți credincioși care să ne ajute să parcurgem acest proces. Relatarea învierii lui Lazăr ilustrează o parte din procesul transformării.

Isus s-a apropiat de mormântul lui Lazăr și a strigat: “Lazăre, vino afară!” (Ioan 11:43). Omul care murise de patru zile a ieșit viu din mormânt la porunca Stăpânului. Lazăr a început o viață nouă.

Lazăr fusese învelit cu fâșii de pânză înmuiate în mirodenii pentru încetinirea procesului descompunerii. La cuvântul lui Cristos viața a trecut dincolo de pânzele în care era înfășurat Lazăr și a pătruns în corpul lui. Lazăr a ieșit din mormânt mergând greoi din cauza pânzelor și arătând ca o mumie.

El nu mai avea nevoie acum de pânzele în care fusese înfășurat. Nu mai era în mormânt. Hainele de înmormântare i-ar fi împiedicat activitatea. Isus le-a spus rudelor și prietenilor: “Dezlegați-l și lăsați-l să meargă” (Ioan 11:44). Rudele și prietenii l-au eliberat, și Lazăr și-a continuat viața în condiții normale.

Observăm din această întâmplare că hainele de înmormântare nu au căzut în momentul în care Isus l-a chemat pe Lazăr să iasă din mormânt. A fost un *proces* prin care el s-a eliberat de ele după revenirea la viață.

Povestea lui Lazăr ne arată cum se desfășoară procesul

transformării în viațile noastre. Când devenim creștini, Cristos ne dă o viață nouă, chemându-ne: “Ieși din mormânt! Ieși din existența ta veche și moartă. Ieși și bucură-te de viața nouă pe care ți-am pregătit-o. Trăiește!” Cristos este sursa vieții noi. Puterea Lui declanșează procesul transformării.

Dar experiența noastră se aseamănă cu a lui Lazăr: ieșim din mormântul trecutului îmbrăcați cu hainele de înmormântare. Suntem legați de influențele negative ale familiei, profesorilor și colegilor. Suntem legați din cauza unui autoportret denaturat. Chemarea la viață a lui Cristos pătrunde prin toate aceste haine ale morții, lucruri care ne-au robit în trecut, iar viața nouă începe, dar continuarea ei este împiedicată de aceste legături. Trebuie să scăpăm de imaginea greșită pe care ne-am format-o despre noi înșine și să fim eliberați de influențele negative.

Domnul ar fi putut porunci ca Lazăr să iasă instantaneu din pânzele în care fusese înfășurat. Ar fi fost o manifestare a puterii Sale, dar El a hotărât să nu facă acest lucru. Cristos le-a cerut altor oameni să-l ajute pe Lazăr. El le-a spus rudelor și prietenilor lui Lazăr: “Dezlegați-l voi. Participați și voi la procesul eliberării lui de hainele morții. Ajutați-l voi să se transforme.” Cristos procedează la fel și în cazul nostru. El continuă procesul transformării noastre prin credințioșii pe care îi aduce în viațile noastre, credințioși care ne iubesc atât de mult încât începem să ne vedem pe noi înșine așa cum ne vede Dumnezeu. Vom discuta acest aspect în capitolul 13: “Căutând un anturaj care te poate schimba”.

DESCOPERĂ CINE EȘTI

Este important să nu uităm adevărul că transformarea identității noastre este un proces inițiat de Duhul Sfânt și continuat cu ajutorul altor creștini, dar la fel de important este să înțelegem un alt aspect esențial: nu devii o ființă nouă

schimbându-ți comportamentul; descoperi cine ești în Cristos și începi să te porți conform acestei identități.

Reflectează timp de un minut la cele două părți ale declarației. *Nu devii o persoană nouă schimbându-ți comportamentul.* Mulți creștini sunt îndemnați să înceapă să facă anumite lucruri în vederea activării procesului de creștere spirituală. Mentori bine-intenționați i-au îndemnat pe noii convertiți să studieze Biblia, să memoreze versete, să frecventeze cât mai des posibil biserica, să fie un exemplu pentru alții și să înlocuiască vechile obiceiuri păcătoase cu modele sfinte de viață. Câteodată, în dorința noastră de a-i vedea pe noii convertiți consolidați în credință, noi transmitem mesajul că activitățile lor spirituale le vor transforma identitatea spirituală.

Să nu mă înțelegeți greșit. Eu sunt în totalitate de acord cu studiul biblic, cu frecventarea bisericii și cu vestirea Evangheliei, dar participarea ferventă la aceste activități nu ne transformă. Să reflectăm acum la ultima parte a afirmației subliniate: *descoperi cine ești în Cristos și începi să te porți conform acestei identități.* Studiarea Bibliei, frecventarea bisericii și vestirea Evangheliei nu îl determină pe Dumnezeu să ne considere demni de iubit, valoroși și capabili. El *deja* privește în acest mod la noi, pentru că așa suntem. Noi nu ne *creăm* singuri identitatea de copii iubiți ai lui Dumnezeu; noi *suntem* copiii iubiți ai lui Dumnezeu. Când

ne dăm seama de acest lucru, ne putem comporta conform identității noastre.

Prietenul meu David Ferguson a devenit creștin la puțin timp după împlinirea vârstei de douăzeci de ani. Conducători creștini bine-intenționați l-au sfătuit să înceapă imediat un studiu biblic serios și să crească în credință. L-au copleșit cu materiale care îl îndemneau să analizeze pasaje biblice pentru a descoperi promisiuni a căror împlinire să o pretindă, păcate care trebuie evitate și porunci care trebuie împlinite. A fost un proiect de studiu biblic ambițios și David s-a cufundat în studiul Bibliei, petrecând multe ore pe săptămână cercetând Scriptura.

După numai câteva săptămâni entuziasmul lui David a scăzut. Era atât de ocupat cu descoperirea versetelor care l-ar putea ajuta să “crească” spiritual, încât a pierdut din vedere scopul exercițiului. Ca urmare el a renunțat la studierea cărților și s-a concentrat asupra cunoașterii personale a Dumnezeuului Bibliei, Dumnezeuul care l-a mântuit într-un mod atât de miraculos. Căutarea lui l-a dus înapoi la Biblie, dar cu altă motivație. În loc să cerceteze asiduu paginile Cuvântului pentru a *deveni* cineva, el a căutat să descopere în Biblie cine este Cel care l-a *făcut* cineva.

Astăzi David este unul dintre cei mai buni cunoscători ai Bibliei pe care îi cunosc, dar mai important este faptul că el are o relație intimă cu Dumnezeu, relație mai strânsă decât alți conducători creștini. El a învățat repede că maturizarea spirituală se bazează pe cunoașterea lui Dumnezeu astfel încât

să te poți vedea prin ochii Săi.

Noi toți trebuie să ne angajăm în acest proces, dacă vrem să ne însușim adevărata noastră identitate. Transformarea unui simț incorect al identității într-o imagine din ce în ce mai fidelă a ființei noastre în Cristos depinde de ceea ce suntem și nu de ceea ce facem. Noi am ajuns să ne vedem așa cum ne vede Dumnezeu printr-o relație continuă și strânsă cu El. Noi citim, memorăm și medităm asupra Bibliei ca să ajungem aproape de inima lui Dumnezeu. Cu cât cunoaștem mai bine inima lui Dumnezeu, cu atât vedem mai clar că noi suntem demni de iubire, valoroși și competenți în ochi Lui.

SĂ CUNOAȘTEM INIMA LUI DUMNEZEU

Afirmatiile adevărate despre identitatea noastră se găsesc în Biblie. Aici vedem care sunt sentimentele lui Dumnezeu față de noi. Dacă părerile tale despre tine însuși nu corespund cu ceea ce spune Biblia despre tine, atunci înseamnă că tu trăiești având o identitate greșită. Transformarea portretului tău este indisolubil legată de o înțelegere crescândă a adevărului biblic al identității tale.

Scott, în vârstă de 34 de ani, a devenit creștin pe când se afla la colegiu, dar el a trăit de atunci sub norul întunecat al vinovăției. Fiind adolescent, el a întreținut relații homosexuale cu un bărbat mai în vârstă. După ce a devenit creștin, Scott a renunțat la aceste relații, știind că ele sunt condamnate de Scriptură, dar nu a reușit să-și învingă sentimentul că Dumnezeu îl condamnă încă pentru păcatele făcute. El se simțea ca un creștin de mâna a doua și credea că Dumnezeu nu va avea încredere deplină în el din cauza greșelii sale din adolescență. Ca rezultat, el se considera un ratat.

Romani 8:1, declară: „Acum dar nu este nici o osândire pentru cei ce sunt în Cristos Isus”. Cine are imaginea corectă

a identității lui Scott: el însuși, care se vedea pe sine ca un condamnat fără valoare, sau Dumnezeu, care l-a iertat pe Scott de păcatele sale și nu-l mai condamnă? Dumnezeu, bineînțeles! Vedem părerea lui Dumnezeu cu privire la păcatele lui Scott în versetul din Romani 8:1. Scott este iertat, purificat de păcate. Imaginea greșită a lui Scott despre el însuși a început să se schimbe doar când adevărul din Romani 8:1 a început să transforme părerile lui despre el însuși.

Nouă ne este greu să înțelegem cum ne consideră Dumnezeu fără ajutorul Cuvântului lui Dumnezeu. Ne asemănăm cu omul care a dăruit prietenului său, căruia îi plăcea jocul de puzzle, un cadou neobișnuit de ziua lui. Omul a adus două puzzle-uri mari, dar a schimbat, în glumă, capacele între ele. Cel care a primit cadoul a fost frustrat încercând să potrivească piesele. Folosind poza de pe capac ca și ghid, el nu a putut să înțeleagă cum se așează piesele. El a observat că și cel de-al doilea puzzle era la fel de dificil, până când prietenul său i-a dezvăluit gluma.

Noi experimentăm o frustrare asemănătoare atunci când ne uităm la “capacul greșit”. Dacă îți analizezi sentimentele, concepțiile și experiențele personale, considerate criterii ale determinării identității tale, te vei chinui să “potrivești piesele” din puzzle-ul identității tale. Criteriile le vei găsi numai în Cuvântul lui Dumnezeu. Cu cât cunoști mai bine imaginea lui Dumnezeu despre tine, cu atât îți va fi mai ușor să te cunoști pe tine însuți. Trebuie să ne folosim de imaginea adevărată a identității noastre, Biblia, dacă vrem să trecem prin procesul transformării.

O concepție adevărată despre Dumnezeu

Componenta esențială a formării unei păreri despre noi înșine conforme cu imaginea lui Dumnezeu despre noi, este să-L cunoaștem pe Dumnezeu așa cum este El în realitate.

Descrierea lui Dumnezeu de pe paginile Scripturii ne descoperă sentimentele Sale față de noi. Cu cât cunoaștem mai multe lucruri despre Dumnezeu, cu atât vom înțelege mai bine de ce ne iubește, ne prețuiește și ne consideră ființe capabile.

Reflectează la următoarea listă a atributelor lui Dumnezeu prezentate în Scriptură. Fiecare aspect al caracterului Său ne ajută să înțelegem tot mai bine de ce ne consideră Dumnezeu așa cum ne consideră.¹ Vei recunoaște unele dintre aceste attribute ale lui Dumnezeu care au fost prezentate la sfârșitul fiecărui capitol pentru a te ajuta să înțelegi cum te vede Dumnezeu care te iubește.

- Dumnezeu este regele universului (Psalmul 24:8; 1 Cronici 29:11; 2 Cronici 20:6). Toate situațiile prin care treci în viață se află sub controlul Său.
- Dumnezeu este neprihănit (Psalmul 119:137). El nu poate face decât ceea ce este bine pentru tine. El nu poate păcătui împotriva ta.
- Dumnezeu este drept (Deuteronomul 32:4). El va fi întotdeauna corect cu tine.
- Dumnezeu este dragoste (1 Ioan 4:8). El dorește ca tu să ai viața cea mai bună cu putință.
- Dumnezeu este veșnic (Deuteronomul 33:27). Planul Său pentru viața ta depășește granițele timpului și țintește spre eternitate.
- Dumnezeu este atotcunoscător (2 Cronici 16:9; Psalmul 139:1-6). El cunoaște toată viața ta, trecutul și prezentul și știe cum să îți facă bine chiar și atunci când treci prin momentele cele mai grele.
- Dumnezeu este prezent pretutindeni (Psalmul 139: 7-10). Nu există nici un loc în care El să nu poată avea grijă de tine.

- Dumnezeu este atotputernic (Iov 42:2). Dumnezeu poate face tot ce trebuie pentru atingerea scopului Său pentru viața ta.
- Dumnezeu este adevărul (Psalmul 31:5). El nu te poate minți.
- Dumnezeu este neschimbător (Maleahi 3:6). El nu este nestatornic și capricios. Poți avea încredere în El.
- Dumnezeu este credincios (Psalmul 33:4; Exodul 34:6). Poți să fii sigur că El va face așa cum a spus.
- Dumnezeu este sfânt (Apocalipsa 15:4). Tot ceea ce face în viața ta este conform caracterului Său sfânt.

Să te vezi pe tine așa cum te vede Dumnezeu

Biblia ne arată ce spune Dumnezeu despre identitatea noastră. Ea ne descoperă sentimentele lui Dumnezeu față de noi. Aceste elemente ale identității tale, care vor fi prezentate în restul capitolului, sunt adevărate din momentul în care tu l-ai acceptat pe Cristos ca Salvator și Domn. “Noi toți, în adevăr, am fost botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup și toți am fost adăpați dintr-un singur Duh” (1 Corinteni 12:13). În momentul mântuirii noi toți am fost botezați în Cristos și astfel a fost așezată fundația noii noastre identități.

Primele două capitole din Epistola către Efeseni conțin o doză concentrată a identității tale adevărate ca o faptură nouă în Cristos. Pasajele de mai jos prezintă poziția noastră în Cristos. Nu uita că aceste afirmații sunt adevărate și în cazul tău, deoarece și tu ești în Cristos. Ele fac parte din identitatea ta, indiferent de realizările tale de credincios. Ele sunt scrise la persoana întâi astfel încât, citindu-le și recitându-le, să te vezi așa cum te vede Dumnezeu.

- Eu sunt binecuvântat cu binecuvântări duhovnicești, în locurile cerești în Cristos (1:3).

- Eu am fost ales înainte de întemeierea lumii să fiu sfânt și fără prihană înaintea lui (1:4).
- Eu am fost rânduit mai dinainte să fiu înfiat prin Isus Cristos (1:5).
- Eu am în Cristos răscumpărarea, prin sângele Lui (1:7).
- Eu sunt iertat (1:7).
- Eu am fost pecetluit cu Duhul Sfânt (1:13).

În viața noastră sunt adevărate câteva lucruri importante datorită poziției noastre în Cristos. Pavel dorește să cunoaștem aceste adevăruri și de aceea el se roagă: “să vă lumineze ochii inimii, ca să pricepeți care este nădejdea chemării Lui, care este bogăția slavei moștenirii Lui în sfinți, și care este față de noi, credincioșii, nemărginita mărire a puterii Sale după lucrarea puterii tăriei Lui” (Efeseni 1:18-19). Dumnezeu dorește foarte mult ca noi să ne vedem așa cum ne vede El.

Pavel vorbește în continuare despre învierea și înălțarea lui Cristos la dreapta Tatălui (vezi versetele 1:20-23). El adaugă faptul că noi suntem înviați împreună cu Cristos și așezați la dreapta Tatălui (vezi versetul 2:6). În capitolul al doilea el continuă cu descrierea creștinului din perspectiva lui Dumnezeu. Din nou voi parafraza aceste afirmații la persoana întâi.

- Eu sunt viu împreună cu Cristos (2:5).
- Eu sunt înviat împreună cu Cristos (2:6).
- Eu sunt așezat împreună cu Cristos în locurile cerești (2:6).
- Eu sunt mântuit prin har (2:8).
- Eu sunt lucrarea lui Dumnezeu (2:10).
- Eu am acces direct la Dumnezeu prin Duhul (2:18).

Pe lângă adevărurile care apar în primele două capitole din Efeseni, Cuvântul lui Dumnezeu vorbește în multe alte locuri despre felul cum ne privește Dumnezeu. Iată altă listă

cu realitățile care reflectă adevărata noastră identitate. Citește cât mai des aceste afirmații și însușește-le. Meditează asupra acestor adevăruri în timpul săptămânii astfel încât Dumnezeu să poată să-ți lumineze adevăratul portret.²

- Eu am pace cu Dumnezeu (Romani 5:1).
- Eu sunt copilul lui Dumnezeu (Ioan 1:12).
- Eu sunt locuit de Duhul Sfânt (1 Corinteni 3:16).
- Eu am acces la înțelepciunea lui Dumnezeu (Iacov 1:5).
- Eu sunt ajutat de Dumnezeu (Evrei 4:16).
- Eu sunt împăcat cu Dumnezeu (Romani 5:11).
- Eu nu sunt osândit de Dumnezeu (Romani 8:1).
- Eu sunt justificat (Romani 5:1).
- Eu am neprihănire în Cristos (Romani 5:19; 2 Corinteni 5:21).
- Eu sunt ambasadorul Lui (2 Corinteni 5:20).
- Eu sunt complet iertat (Coloseni 1:14).
- Eu sunt iubit de Dumnezeu cu o iubire veșnică (Jeremia 31:3).
- Eu sunt o mireasmă înaintea lui Dumnezeu (2 Corinteni 2:15).
- Eu sunt un templu în care locuiește Dumnezeu (1 Corinteni 3:16).
- Eu sunt fără prihană și fără vină (Coloseni 1:22).
- Eu sunt sarea pământului (Matei 5:13).
- Eu sunt lumina lumii (Matei 5:14).
- Eu sunt o mlădiță în via lui Cristos (Ioan 15:1, 5).
- Eu sunt prietenul lui Cristos (Ioan 15:15).
- Eu sunt ales de Cristos să aduc roade (Ioan 15:16).
- Eu sunt unit cu Cristos și moștenitor împreună cu Cristos (Romani 8:17).
- Eu sunt lipit de Domnul, un singur duh cu El (1 Corinteni 6:17).
- Eu sunt un mădular al lui Cristos (1 Corinteni 12:27).

- Eu sunt un sfânt (Efeseni 1:1).
- Eu sunt ascuns cu Cristos în Dumnezeu (Coloseni 3:3).
- Eu sunt alesul lui Dumnezeu, sfânt și prea iubit (Coloseni 3:12).
- Eu sunt un copil al luminii (1 Tesaloniceni 5:5).
- Eu am parte de chemarea cerească (Evrei 3:1).
- Eu sunt sfințit (Evrei 2:11).
- Eu sunt o piatră vie, zidit să fiu o casă duhovnicească (1 Petru 2:5).
- Eu sunt dintr-o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt care Îi aparține lui Dumnezeu (1 Petru 2:9-10).
- Eu sunt înrădăcinat și zidit în El (Coloseni 2:7).
- Eu sunt născut din Dumnezeu și Cel rău nu se atinge de mine (1 Ioan 5:18).
- Eu am gândul lui Cristos (1 Corinteni 2:16).
- Eu am, prin credința în El, libertatea de a mă apropia de Dumnezeu cu încredere (Efeseni 3:12).
- Eu sunt izbăvit de sub puterea întunericului și sunt strămutat în Împărăția lui Cristos (Coloseni 1:13).
- Eu am totul deplin în Cristos (Coloseni 2:10).
- Eu am un duh de putere, de dragoste și de chibzuință (2 Timotei 1:7).
- Eu am făgăduințele mari și scumpe ale lui Dumnezeu (2 Petru 1:4).
- Dumnezeu se îngrijește de trebuințele mele (Filipeni 4:19).

Înțelegi mai bine acum ce a vrut Pavel să spună când a afirmat că tu ești o ființă nouă în Cristos? Una din cheile transformării identității tale este să recunoști faptul că un lucru foarte bun s-a întâmplat în viața ta când ai crezut în Cristos. Pavel spune că te-ai “îmbrăcat cu omul cel nou, care se înnoiește prin cunoștință, după chipul Celui ce l-a făcut” (Coloseni 3:10). Tu nu ești doar ceea ce spun părinții,

profesorii sau prietenii că ești, chiar dacă majoritatea dintre ei sunt creștini. Tu nu ești doar produsul experiențelor religioase, chiar dacă ele au fost pozitive. Și, în mod sigur, nu ești ceea ce spune societatea păgână că ești. Tu ești ceea ce spune Dumnezeu că ești — nimic mai mult, nimic mai puțin. Cu cât te gândești mai mult și îți însușești portretul pe care Ți-l prezintă Dumnezeu în Biblie, cu atât mai mult îți va plăcea acest portret.

În următoarele trei capitole vom vedea cum cunoașterea tot mai profundă a lui Dumnezeu Tatăl, a lui Isus Cristos Fiul și a Duhului Sfânt contribuie la transformarea portretului tău.

FORMEAZĂ-ȚI O IMAGINE CLARĂ DESPRE IDENTITATEA TA

Înțelegerea ființei lui Dumnezeu și a sentimentelor Lui față de tine face parte din formarea unei imagini adecvate despre identitatea ta. Reflectează la următoarele adevăruri despre Dumnezeu. Fă-ți timp să scrii răspunsurile la întrebări într-un caiet sau în jurnalul tău.

1. Dumnezeu este siguranța ta. În Deuteronomul 33:12, citim: “El este prea iubitul Domnului. El va locui la adăpost lângă Dânsul. Domnul îl va ocroti totdeauna și se va odihni între umerii Lui.”

- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu te iubește și te poți adăposti având siguranță în El?
- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu îți permite să te odihnești între umerii Lui?

2. Dumnezeu este neschimbător. În Psalmul 102:27, citim:

“Dar Tu rămâi Același.”

- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu este întotdeauna la fel, că poți prevedea comportarea Sa?
- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu care te-a iubit atunci când te-a creat te iubește și te consideră și acum o persoană valoroasă și capabilă?

Al doilea element care contribuie la formarea unei identități adecvate îl reprezintă cuvintele lui Dumnezeu despre tine. Ascultă ce spune Dumnezeu despre tine:

1. *Dumnezeu spune: “Ești neprihănit.”* În Coloseni 1:22 citim: “Să vă facă să vă înfățișați înaintea Lui sfinți, fără prihană și fără vină.”

- Aplică acest verset în viața ta și spune-ți: “Datorită morții lui Cristos pentru mine sunt neprihănit și pot sta înaintea lui Dumnezeu fără nici o vină.”
- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu te consideră atât de valoros încât a permis ca Fiul Său perfect să moară pentru ca și tu să fii considerat perfect înaintea Lui?
- Ți dai seama de sentimentele lui Dumnezeu care îți atribuie această stare perfectă?

2. *Dumnezeu spune: “Tu ești eliberat din întuneric și adus în împărăția lui Dumnezeu.”* În Coloseni 1:13, citim: “El ne-a izbăvit de sub puterea întunericului și ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Lui.”

- Aplică acest verset în viața ta și spune-ți: “Dumnezeu m-a iubit atât de mult încât m-a eliberat din întunericul și m-a adus în împărăția Fiului Său iubit.”
- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu te-a eliberat din întuneric?
- Ți dai seama de sentimentele lui Dumnezeu care te-a adus în împărăția iubitului Său Fiu?

Fă-ți timp să Îi mulțumești lui Dumnezeu pentru lucrurile pe care ți le-a descoperit despre Sine. Ascultă-L în zilele și săptămânile următoare adresându-ți personal aceste cuvinte. Permite acestor adevăruri din Scriptură să pătrundă adânc în inima ta și să-ți formeze identitatea.

Partea a
patra

Învată să te percepi
pe tine însuți așa
cum te percepe
Dumnezeu

Noul sentiment că ești iubit

Relația ta personală cu Dumnezeu este poarta spre înțelegerea identității tale. Raportându-te la Dumnezeu Tatăl, sentimentul tău de apartenență crește și înțelegi că tu ești iubit necondiționat de Dumnezeu. Raportându-te la Isus Cristos Fiul, sentimentul valorii tale crește și înțelegi că tu ești prețios în ochii lui Dumnezeu. Raportându-te la Duhul Sfânt te simți mai competent și înțelegi că ești util pentru Dumnezeu. Acești trei stâlpi sunt fundația identității tale de copil iubit, prețuit și capabil al lui Dumnezeu. În următoarele trei capitole vom analiza mai detaliat fiecare dintre aceste aspecte.

IUBIREA CARE MIȘCĂ INIMA

Nevoia umană fundamentală este aceea de a fi iubit și de a avea un sentiment al apartenenței. Tu poți ști doar intelectual că ești iubit. De fapt, Biblia vorbește despre dragostea lui Dumnezeu pentru noi. Cineva apropiat, un părinte, un prieten, o prietenă, un copil sau un partener de viață ți-a spus cuvintele magice “Te iubesc!”. Dar cuvintele nu sunt suficiente. Știi ce înseamnă să *simți* că ești iubit? Doar când înțelegerea iubirii cuprinde intelectul și emoțiile știi ce este sentimentul apartenenței.

Reflectează la lista de adevăruri biblice din ultimul capitol. Ce se întâmplă în sufletul tău când citești aceste afirmații despre cine ești datorită lucrării lui Dumnezeu? De exemplu, știi că Dumnezeu te iubește din versetul din Ioan 1:12, care

afirmă că, atunci când îl primești pe Cristos, devii copilul lui Dumnezeu. Poate că știi să faci exegeza pasajului în limba greacă și să explici fiecare cuvânt în parte. Poate fi folositor să *știi* tot ce spune versetul, dar această cunoaștere nu înseamnă că ai *experimentat* dragostea lui Dumnezeu. Mai degrabă analizează ce simți când îți dai seama că Dumnezeu care a creat universul dorește o relație strânsă cu tine? Ce sentimente se trezesc în tine când realizezi faptul că Dumnezeul veșnic dorește să te numească fiul sau fiica Sa și te invită să-L numești “Ava, Tată” (Romani 8:15)?

Dumnezeu nu are nevoie ca tu să-I completezi viața sau să-I împlinești nevoile. Credința ta în Cristos nu Îl obligă pe Dumnezeu să facă ceea ce El nu dorește. El te iubește deoarece așa a hotărât să facă. El te primește în brațele Sale ca pe un copil iubit din simplul motiv că dorește să-I fii copil. Ce efect emoțional are această realitate asupra ta?

Îți voi spune ce efect are asupra mea. Mă simt umil, deosebit și iubit. “Tu m-ai ales pe mine? l-am întrebat uimit pe Dumnezeu. Tu știi totul despre mine, păcatele trecute, prezente și viitoare, slăbiciunile mele, necredința mea, lipsa mea de iubire în unele ocazii și totuși dorești să fii copilul Tău? Este prea frumos să fie adevărat, dar tu ești Dumnezeu, deci *este* adevărat!” Cu cât am simțit mai mult dragostea lui Dumnezeu cuprinzându-mi inima, cu atât mai mult am simțit că-I aparțin Lui. După ce Dumnezeu mi-a îndeplinit această nevoie fundamentală, mi-am schimbat percepția despre mine.

Compară acest efect emoțional cu alte exprimări ale așa-numitei iubiri din viața ta. Poate ai crescut într-o familie unde oamenii ți-au spus că te iubesc sau ai înțeles că te iubeau deoarece un părinte îți asigura hrana și adăpostul. Dai a trecut dragostea dincolo de cuvinte sau de îndeplinirea îndatoririlor membrilor familiei ca să simți că ești dorit, iubit, că aparții familiei tale? Te-a mișcat profund dragostea din familia ta?

Recent Dottie și cu mine am participat la o conferință ținută de David și Teresa Ferguston. Printre participanți se aflau Carla și soțul ei. În timpul unei discuții despre viața în familie, Carla a vorbit despre relația ei cu părinții ei, considerând-o o relație normală, dar, la o examinare mai atentă și delicată a lui David și a Teresei, răspunsurile ei au arătat o imagine cu totul diferită.

Carla a menționat că mama ei rareori o asculta ca pe copilul ei. Ea venea acasă de la școală cu vești interesante, dar mama ei era deseori prea ocupată cu pregătirea cinei ca să acorde atenție acestor copilării. În mașină, Carla încerca să deschidă o conversație, dar mama ei nu arăta nici un interes față de activitățile ei. Fie nu asculta, fie domina conversația cu propriile ei preocupări. Carla a tras concluzia că discuțiile sunt dominate de nevoile mamei ei. A fost o relație unilaterală în cea mai mare parte a vieții Carlei.

David a observat că relația Carlei cu mama ei era mai degrabă o relație distantă decât una obișnuită. Mama Carlei va susține, desigur, că își iubește foarte mult fiica, dar, din cauza egoismului și a lipsei ei de atenție, în special în copilăria Carlei, aceasta și-a pierdut sentimentul de apartenență la familia ei, fapt care a dus-o la concluzia că ea nu este demnă de iubire.

Pe măsură ce discuția a continuat, Carla a dezvăluit că tatăl ei, un om harnic, care a asigurat existența familiei lui, a dezmiardat-o într-un mod indecent. Teresa a corectat-o cu blândețe pe Carla, arătându-i că relația ei cu tatăl ei a fost abuzivă, nu obișnuită. Un tată iubitor se gândește la nevoile copilului său; tatăl Carlei s-a folosit de ea pentru a-și împlini propriile nevoi. Era un alt motiv pentru care relația Carlei cu părinții ei i-a răpit sentimentele de iubire și apartenență.

Poate că și tu ai crescut având o durere similară. Părinții sau tutorii tăi ți-au împlinit nevoile fizice în mod adecvat,

dar nu au reușit să te facă să te simți iubit pe deplin și dorit. Ca rezultat, tu te străduiești din greu să accepți realitatea că ești demn de iubire și să îți formezi un sentiment de apartenență. Ca să-ți poți transforma imaginea despre tine însuși, trebuie să îți consolidezi acest prim stâlp important al identității tale.

CEL CARE TE CUNOAȘTE CEL MAI BINE TE IUBEȘTE CEL MAI MULT

Cel mai important aspect al gândurilor și sentimentelor lui Dumnezeu față de tine este iubirea Sa necondiționată și acceptarea Sa. Apostolul Ioan, care și-a spus ucenicul “pe care-l iubea Isus” (Ioan 13:23), a scris: “Dragostea nu stă în faptul că noi l-am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi, și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre” (1 Ioan 4:10). Nimic din ceea ce faci sau ceea ce ești nu l-a determinat pe Dumnezeu să te iubească. El te iubește pur și simplu!

Aici începe transformarea. De multe ori uităm adevărul că Dumnezeu ne iubește — și atât. Înainte să te încrezi în Cristos, Dumnezeu te iubea la fel de mult cum te iubește acum (vezi versetele din Romani 5:8; 8:38-39). Isus a vorbit despre dimensiunea acestei iubiri când a spus: “Cum M-a iubit pe Mine Tatăl, așa v-am iubit și Eu pe voi. Rămâneți în dragostea Mea” (Ioan 15:9). Este uimitor să te gândești că Isus Cristos ne iubește la fel de mult cum Îl iubește Tatăl Său pe El. Asemenea iubire nu poate fi înțeleasă intelectual și, cu atât

mai mult, nu poate fi experimentată emoțional.

Multor oameni din zilele noastre le este dificil să primească dragostea necondiționată a lui Dumnezeu și a altor oameni deoarece iubirea pe care au primit-o în copilărie a fost condiționată. Expresia “te iubesc” a fost întotdeauna însoțită de cuvintele “dacă” sau “pentru că”. Aceasta a fost experiența lui Rick. Rick, un credincios, l-a vizitat pe prietenul său Bart, credincios de-asemena. În timpul vizitei, Bart și-a pus mâna pe umărul lui Rick și i-a zis: “Nu știu dacă ți-am mai spus acest lucru, dar să știi că eu te iubesc cu adevărat, Rick!” A fost o expresie simplă, din inimă, a iubirii necondiționate a lui Bart.

În loc să se bucure de acea mărturisire, Rick l-a întrebat: “Ce dorești?” Uimit, Bart a răspuns: “Eu nu doresc nimic. Despre ce vorbești?”

Rick nu a răspuns și, la puțin timp după discuție, a plecat acasă. Mai târziu, s-a întors la Bart și i-a cerut iertare: “Eu nu sunt obișnuit să mă iubească cineva fără să dorească ceva de la mine, a explicat el. Părinții mei îmi spuneau că mă iubesc doar când doreau să iau note mai bune sau să-mi schimb comportamentul.”

Unii oameni îi răspund lui Dumnezeu la fel cum i-a răspuns Rick lui Bart: “Ce dorești?” Acest tip de răspuns înseamnă că acea persoană a experimentat rareori iubirea necondiționată. Dragostea lui Dumnezeu nu ne este oferită cu condiții. Într-adevăr, El dorește iubirea și ascultarea noastră ca răspuns la această iubire, dar El ne iubește chiar dacă noi nu ascultăm tot timpul.

Alți oameni simt nevoia de a se târgui cu Dumnezeu pentru a primi dragostea necondiționată din partea Lui, argumentând: “Trebuie să-mi îndrept viața înainte ca Tu să mă accepți așa cum sunt.” Dumnezeu spune: “Eu deja te-am acceptat așa cum ești. Am dovedit aceasta când L-am trimis pe Fiul Meu să moară, pe când tu erai pierdut în păcat” (vezi

Romani 5:8).

Concepția care susține că Dumnezeu dorește să atingem un anumit nivel înainte de a fi acceptați nu are nici o bază biblică. Pavel a scris: “Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință și aceasta nu vine de la voi; ci este darul Lui Dumnezeu. Nu prin fapte ca să nu se laude nimeni” (Efeseni 2:8-9). Dumnezeu nu ne acceptă datorită faptelor noastre bune, atitudinilor noastre sau a ceea ce am făcut pentru El. El ne iubește necondiționat datorită faptului că *El* a făcut ceva. Lucrarea Sa devine eficientă pentru noi atunci când ne punem încrederea în Cristos și Îl acceptăm ca Salvator și Domn al nostru. Scriptură spune: “Tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, Le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu” (Ioan 1:12).

Dumnezeu se așteaptă din partea noastră să facem cele mai bune fapte și să avem succese. Chiar dacă nu vom reuși întotdeauna, nu vom pune în pericol acceptarea noastră înaintea lui Dumnezeu. El nu ne ține predici moralizatoare și niciodată nu ne spune: “Ți-am spus Eu!” El ne lasă să învățăm din greșeli și ne pedepsește cu dragoste când păcătuim. Dar El ne acceptă așa cum suntem și lucrează în noi pentru promovarea creșterii noastre, chiar dacă știe că iarăși vom cădea.

IUBIT ȘI ACCEPTAT CHIAR DACĂ TE AFLI PE O CALE GREȘITĂ

O faimoasă poveste din anele finalelor campionatului de fotbal american, Rose Bowl, ilustrează ce înseamnă ca

cineva să creadă în tine și să te accepte necondiționat.

În 1929, Roy Rigels, jucător la Universitatea din California a intrat în legenda Rose Bowl-ului. În al doilea sfert al jocului el l-a deposedat de minge pe un jucător advers și s-a îndreptat spre poartă, dar nu a adversarilor, ci spre propria poartă. A fost oprit la timp de un coechipier, altfel ar fi marcat pentru echipa adversă. În cele din urmă, echipa adversă a intrat la vestiare cu avantaj pe tabela de marcaj.

În timpul pauzei, jucătorii din California s-au îndreptat triști spre vestiar. Rigels s-a refugiat într-un colț, și-a ascuns fața în mâini și a început să plângă necontrolat. Antrenorul Price nu a avut cuvinte de laudă pentru ei. Cum ar fi putut să-i laude? În timp ce echipa se pregătea să intre în repriza a doua singurele lui cuvinte au fost: "Echipa care a jucat prima repriză va începe și a doua repriză."

Toată echipa s-a îndreptat spre ușă, cu excepția lui Roy Rigels. Antrenorul s-a îndreptat spre colțul în care stătea Roy și i-a spus: "Roy, nu ai auzit?" Apoi a repetat instrucțiunile pe care le-a dat echipei.

"Domnule antrenor, eu nu pot juca, a spus Roy. V-am dezonorat pe dumneavoastră, universitatea și pe mine. Nu mai pot da ochii cu publicul." Antrenorul și-a pus mâna pe umărul jucătorului. "Roy, du-te și joacă. Partida este doar pe jumătate jucată." Inspirat de încrederea antrenorului, Roy Rigels s-a întors pe teren. După joc, adversarii au spus că nu au mai văzut un sportiv care să joace atât de bine ca Rigels în repriza următoare.

Atitudinea antrenorului Price este o ilustrare a modului în care ne acceptă Dumnezeu. Noi adeseori facem greșeli. Ne îndreptăm uneori în direcții greșite. Ne împiedicăm, cădem și tot mai mult ne îndepărtăm rușinați de Dumnezeu. Dar El vine la noi și ne spune: "Ridică-te și continuă pentru că jocul este abia pe jumătate terminat." Aceasta este dragostea

necondiționată. Când te bucuri de dragostea lui Dumnezeu, începi să vezi tot mai clar că tu ești iubit necondiționat de Dumnezeu!

Meditează un moment asupra lucrurilor care s-au petrecut în viața ta atunci când l-ai acceptat pe Cristos ca Salvator și când Dumnezeu te-a acceptat ca și copil al Său. Ai fost născut din nou (vezi Ioan 3:3-14; 1 Petru 1:23). Ai devenit moștenitor al lui Dumnezeu (vezi Efeseni 1:13-14; Romani 8:17). Ai fost adoptat în familia lui Dumnezeu (vezi Efeseni 1:5). Dumnezeu a revărsat dragostea Sa în inima ta (vezi Romani 5:5). Ai devenit una cu Cristos, astfel încât nu vei mai fi despărțit de El niciodată (vezi Ioan 17:23; Galateni 2:20; Evrei 13:5). Nimic nu te va mai despărți de dragostea lui Dumnezeu (vezi Romani 8:38-39). Îți vei petrece eternitatea alături de Cristos în locul pe care ți l-a pregătit El (vezi Ioan 14:1-4). Ai fost acceptat într-o familie nouă și ești un membru cu o poziție remarcabilă în toată eternitatea (vezi 1 Corinteni 12:13, 27).

Știind tot ce a făcut Dumnezeu pentru a-și dovedi dragostea Sa necondiționată, ce te împiedică să te privești ca un om iubit? Dacă Dumnezeu te iubește, înseamnă că tu ești demn de iubire. Faptul că Dumnezeu te iubește necondiționat în ciuda tuturor defectelor tale ar trebui să te determine să te accepți pe tine însuși.

Dacă tu nu te poți accepta pe tine așa cum ești — cu limitările și posibilitățile tale, cu defectele și calitățile tale, cu slăbiciunile și abilitățile tale — atunci îți va fi dificil să permiți altor oameni să te accepte așa cum ești. Întotdeauna îți vei pune o mască pentru a nu permite oamenilor să te cunoască așa cum ești. Este mult mai greu să trăiești prefăcându-te că ești altcineva decât să-i lași pe alții să te cunoască așa cum ești în realitate, chiar dacă acest lucru înseamnă că ei te vor vedea și în cele mai defavorabile momente. Una dintre cele mai mari nevoi ale Bisericii din

zilele noastre este aplicarea învățăturii Bibliei: “Primiți-vă unii pe alții așa cum v-a primit și pe voi Cristos spre slava lui Dumnezeu” (Romani 15:7). Noi putem îndeplini această poruncă doar dacă ne privim așa cum ne vede Dumnezeu: iubiți pe deplin.

VIAȚA ÎN FAMILIE

Dacă poate cineva să se bucure de sentimentul apartenenței este copilul lui Dumnezeu. Tu îi aparții lui Dumnezeu și familiei Sale. Apostolul Ioan a scris: “Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Și suntem!” (1 Ioan 3:1). Când Ioan a scris cuvintele “copii ai lui Dumnezeu”, el a făcut probabil o scurtă pauză pentru a permite acestui adevăr să pătrundă în inimile noastre, deoarece el și-a încheiat ideea cu o exclamație. Dacă Ioan ar fi trăit în zilele noastre probabil el ar fi spus: “Oau, noi *suntem* copii lui Dumnezeu! Este incredibil!”

Unii creștini susțin: “Noi suntem doar copii *adoptați* de Dumnezeu în familia Sa” și din acest motiv se consideră moștenitori de mână a doua.

Am fost impresionat de concepția despre adopție a unui tată, Dick Day, care îmi este și prieten. După ce și-a crescut cei cinci copii naturali, Dick și soția sa, Charlotte, s-au dus în Coreea și l-au adoptat pe Jimmy. Dick a spus: “Micuțul Jimmy este fiul meu. El are aceleași drepturi și privilegii ca și ceilalți copii ai mei. El are acces la moștenirea noastră, la timpul nostru și la iubirea noastră.”

Afirmția lui Dick m-a determinat să apreciez mai bine locul pe care îl ocupăm în familia lui Dumnezeu. Dumnezeu ne-a adoptat, dar a spus că “suntem moștenitori ai lui Dumnezeu, și împreună moștenitori cu Cristos” (Romani 8:17). Acest lucru înseamnă că toți vom avea parte de aceeași moștenire în Cristos. Dumnezeu ne vede așa cum îl vede Dick

pe Jimmy.

Ai început să-ți dai seama de forța acestui adevăr? Ai exclamat cu uimire: “Oau, sunt cu adevărat un copil al lui Dumnezeu?” “Sunt într-adevăr un membru al familiei Sale”? Acest adevăr biblic este o cheie a transformării percepției noastre despre identitatea proprie.

NU MAI EȘTI O INSULĂ

Tatăl ceresc știe că noi vom întâmpina dificultăți nu numai în privința realității că suntem iubiți de El și de alți oameni, dar și în privința sentimentului de apartenență. De aceea El a inclus în planul Său pentru noi posibilitatea de a fi ajutați. Dumnezeu a întemeiat biserica pentru ca iubirea și acceptarea să fie permanent experimentate și să constituie un model. El ne-a lăsat biserica drept o expresie tangibilă a realității eterne a apartenenței. Comuniunea și interacțiunea cu alți credincioși sunt indispensabile în transformarea portretului tău.

În timp ce Isus se pregătea să moară și să se întoarcă la cer, El a spus: “Credeti-Mă că Eu sunt în Tatăl, și Tatăl este în Mine” (Ioan 14:11). În această uniune sunt menționate două persoane: Dumnezeu Tatăl și Dumnezeu Fiul. În versetele următoare Dumnezeu vorbește despre trimiterea Duhului Sfânt, a treia persoană. Cristos a spus: “În ziua aceea [referindu-se probabil la Rusalii și la nașterea Bisericii] veți cunoaște că Eu sunt în Tatăl Meu, că voi sunteți în Mine și Eu sunt în voi” (versetul 20).

Ce a vrut Isus să spună când a afirmat : “Veți cunoaște că Eu sunt în Tatăl, că voi sunteți în Mine și că Eu sunt în voi”? Când l-ai acceptat pe Cristos ca Salvator și Domn, ai fost așezat în Cristos și Cristos a început să locuiască în inima ta, iar pentru că Isus și Tatăl Său sunt una, tu ești în Tatăl și Tatăl este în tine. Acesta este într-adevăr sentimentul apartenenței!

Dar mai este ceva. Dacă Tatăl este în mine și în tine și dacă amândoi suntem în Tatăl, atunci noi avem o relație deosebită și strânsă. Pot chiar să afirm, din cauza relației noastre reciproce, intime cu Dumnezeu, că eu sunt în tine și tu ești în mine. Fiind creștin, tu nu ești o insulă, ci o peninsulă, iar eu sunt la fel. Noi amândoi suntem integrați în trupul lui Cristos și de aceea avem o relație vitală unul cu celălalt.

Eu și cu tine suntem doar doi dintre membrii menționați în 1 Corinteni 12: “Noi toți, în adevăr, am fost botezați cu un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup [...] toți am fost adăpați dintr-un singur Duh [...] Dumnezeu a întocmit trupul în așa fel ca să dea cinste mădulelor lipsite de cinste: pentru ca să nu fie nici o dezbinare în trup: ci mădulele să îngrijească deopotrivă unele de altele. Și dacă suferă un mădular, toate mădulele sufăr împreună cu el; dacă este prețuit un mădular, toate mădulele se bucură împreună cu el. Voi sunteți trupul lui Cristos și fiecare, în parte, mădulele lui” (1 Corinteni 12:13, 24-27).

Observă ce concluzie trage Pavel despre relația noastră vitală. Între noi nu există dezbinare și trebuie să simțim unul cu celălalt. Dacă Dumnezeu te vede demn de iubire, eu trebuie să fac orice-mi stă în putere pentru a-ți confirma acest adevăr. Acesta este rolul Bisericii și din acest motiv este necesar să ai o comuniune permanentă cu membrii bisericii tale. Nu putem simți unul cu celălalt dacă nu ne întâlnim în mod regulat.

Într-un anumit fel, în biserică fiecare credincios joacă atât rolul antrenorului Price cât și pe al lui Roy Rigels. Dacă

te împiedici sau cazi, un membru al bisericii va fi alături de tine ca să-ți amintească faptul că ești iubit și acceptat în ciuda greșelilor pe care le faci. Când un membru al bisericii tale merge pe un drum greșit și se simte descurajat, tu, asemenea antrenorului Price, îl încurajezi. Această încurajare reciprocă este aplicarea practică a sfatului lui Pavel: “Întăriți-vă unii pe alții, cum și faceți în adevăr” (1 Tesaloniceni 5:11).

Care este rezultatul acestei încurajări reciproce din inimă? În primul rând, dragostea și acceptarea biblică nu sunt doar *înțelese*, ci sunt și *experimentate*. Acesta este modul în care dragostea îți cuprinde inima. În al doilea rând, fiind iubiți și încurajați, creștinii se pot privi tot mai clar prin ochii lui Dumnezeu. Dacă oamenii cei mai apropiați de tine în credință îți amintesc în mod constant că te iubesc și că Dumnezeu te iubește, tu vei putea înțelege mai ușor faptul că ești demn de iubire. În al treilea rând, afirmarea constantă a iubirii și acceptării te ajută să depășești problemele din trecut. Când începi să iubești oamenii din jurul tău așa cum îi iubește Dumnezeu, rănilor trecutului produse de lipsa iubirii vor fi vindecate.

Un prieten de-al meu a folosit un inteligent mesaj codificat cu proprii copii. De fiecare dată când semna o felicitare la zile onomastice, când le lăsa un bilețel sau le trimitea o vedere dintr-o călătorie, el scria la sfârșit aceste șapte litere I.T.I.L.F.Ș.E. Câteodată când era împreună cu ei în prezența altor oameni, el le spunea aceste litere, transmitând mesajul pe care ei îl știau foarte bine ca și pe un secret special. Aceste litere însemnau:” Isus te iubește, la fel și eu.” De fiecare dată când copiii vedeau sau auzeau aceste litere, își aminteau că dragostea pe care le-o poartă tatăl lor este legată de dragostea lui Dumnezeu.

Acesta este modul în care începi să transformi imaginea greșită despre tine în imaginea splendidă pe care o are

Dumnezeu despre tine. Încadrează-te într-un grup de credincioși și lasă ca dragostea necondiționată a lui Dumnezeu să te atingă prin ei.

FORMEAZĂ-ȚI O IMAGINE CLARĂ DESPRE IDENTITATEA TA

Înțelegerea ființei lui Dumnezeu și a sentimentelor Lui față de tine face parte din formarea unei imagini adecvate despre identitatea ta. Reflectează la următoarele adevăruri despre Dumnezeu. Fă-ți timp să scrii răspunsurile la întrebări într-un caiet sau în jurnalul tău.

1. *Dumnezeu este iubitor.* În Marcu 10:16, citim: “Apoi i-a luat în brațe [pe copii] și i-a binecuvântat, punându-și mâinile peste ei.”

- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu te ia în brațele Lui și te binecuvântează?
- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeul iubitor crede că ești demn de a fi iubit?

2. *Dumnezeu este protectorul tău.* În Deuteronomul 33:27, citim: “Dumnezeul cel veșnic este un loc de adăpost și sub brațele Lui cele veșnice este un loc de scăpare.”

- Ce înseamnă pentru tine faptul că brațele veșnice ale lui Dumnezeu se află permanent deasupra și în jurul tău?
- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu te protejează pentru că te iubește?

Al doilea element care contribuie la formarea unei identități adecvate îl reprezintă cuvintele lui Dumnezeu despre tine. Ascultă ce spune Dumnezeu despre tine:

1. *Dumnezeu spune: “Tu ești iubit profund de Mine.”* În Daniel 10:19 citim: “Nu te teme de nimic, om preaiubit.”

- Aplică acest verset în viața ta și spune-ți: “Dumnezeu mă iubește profund. Din acest motiv, nu trebuie să

mă tem sau să mă simt nesigur, mă pot considera o persoană demnă de a fi iubită.”

- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu te iubește profund și veșnic?
- Îți dai seama de sentimentele lui Dumnezeu care te înconjoară cu dragostea Lui neschimbătoare?

2. *Dumnezeu spune: “Tu îmi aparții Mie; ești al Meu.”*

În Isaia 43:1, citim: “Te chem pe nume: ești al Meu.”

- Aplică acest verset în viața ta și spune-ți: “Dumnezeul universului m-a chemat pe nume. El spune că eu îi aparțin Lui.”
- Ce înseamnă pentru tine faptul că îi aparții lui Dumnezeu?
- Îți dai seama de sentimentele lui Dumnezeu care te cheamă pe nume și ți-a oferit un loc care să fie al tău?

Fă-ți timp să Îi mulțumești lui Dumnezeu pentru lucrurile pe care ți le-a descoperit despre Sine. Ascultă-L în zilele și săptămânile următoare adresându-ți personal aceste cuvinte. Permite acestor adevăruri din Scriptură să pătrundă adânc în inima ta și să-ți formeze identitatea.

Noul sentiment că ești valoros

Cu câteva secole în urmă, un cărturar protestant numit Morena a fost exilat în Lombardia, Italia. Trăind în sărăcie, Morena s-a îmbolnăvit grav și a fost dus la spitalul săracilor. Doctorii, presupunând că această ființă care arăta jalnic era lipsită de educație, au început să vorbească lângă patul său în limba latină. Ei au spus: “Această creatură lipsită de importanță va muri oricum, așa că vom putea face experimente pe el.”

Morena, care cunoștea limba latină aproape la fel de bine ca limba sa natală, și-a adunat puterile, s-a ridicat și, spre uimirea doctorilor, a spus: “Cum puteți numi ‘lipsit de importanță’ o persoană pentru care a murit Isus?”

În societatea noastră, valoarea unei persoane este stabilită în multe feluri. O echipă poate considera că un jucător valorează zece milioane de dolari. Un soldat în luptă își dă seama de valoarea vieții umane atunci când un camarad îl salvează aruncându-se în fața glonțului destinat lui. O mamă singură, care trăiește doar din ajutorul social, își dă seama că ea valorează cât timpul și efortul unui grup de voluntari care își petrec timpul reparând și vopsind casa ei aflată într-o stare de degradare avansată.

Așa cum a înțeles Morena, valoarea noastră principală ca și creștini provine din faptul că Dumnezeu Tatăl l-a lăsat pe Isus Cristos, care este fără păcat, să moară pentru păcatele noastre. Apostolul Petru a remarcat faptul că banii nu mai au nici o valoare în comparație cu un astfel de sacrificiu: “Nu cu

lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumparați din felul deșert de viață, pe care-l moșteniserăți de la părinții voștri, ci cu sângele scump al lui Cristos, Mielul fără cusur și fără prihană” (1 Petru 1:18-19).

Isus a afirmat marea valoare a sacrificiului pentru alții când a spus: “Nu este mai mare dragoste decât să-și dea cineva viața pentru prietenii săi” (Ioan 15:1). Pavel a dezvoltat ideea sacrificiului suprem: “Pentru un om neprihănit cu greu ar muri cineva, dar pentru binefăcătorul lui, poate s-ar găsi cineva să moară. Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Cristos a murit pentru noi” (Romani 5 :7-8).

După părerea lui Dumnezeu, noi meritam sacrificiul Fiului său. Prin nimic nu-L puteam atrage pe Dumnezeu și nici nu-L puteam convinge să-L trimită pe Fiul Său să moară pentru noi. Noi nu eram neprihăniți sau morali; eram păcătoși, eram exact opusul Mielului, care este perfect. Dar Dumnezeu ne-a văzut demni de iubirea Sa și valoarea noastră a crescut astronomic atunci când Isus și-a dat viața pentru noi. Nu contează deci cum te prețuiesc oamenii, tu ai o valoare eternă din pricina răscumprării pe care Tatăl a plătit-o cu iubire.

DACĂ AI FI SINGURA PERSOANĂ DE PE PĂMÂNT

Uneori este mai ușor pentru creștini să se simtă pierduți în mulțime. Noi putem spune: “Desigur, Isus a murit pentru păcatele mele, dar nu doar pentru ale mele. El a murit pentru păcatele lumii întregi. Sunt unul dintre milioanele de oameni care au primit darul iertării din partea lui Dumnezeu și fac parte din ‘grupul’ celor care vor fi salvați.”

Faptul că ești doar unul din milioanele de oameni răscumparați nu diminuează cu nimic natura personală a

valorii tale față de Dumnezeu. Dacă tu și familia ta ați fi fost singurele persoane de pe pământ, crezi că Dumnezeu L-ar fi trimis pe fiul Său să moară pentru voi? Bineînțeles! Prima promisiune a lui Dumnezeu de a răscumpăra omenirea a fost dată când pe pământ exista un singur cuplu. După ce Adam și Eva au păcătuit, Dumnezeu a promis că va zdrobi capul lui Satan, referindu-se la victoria lui Isus asupra păcatului (vezi Geneza 3:15). Dacă tu ai fi fost în grădina Edenului în locul lui Adam și al Evei, ai fi păcătuit și tu împotriva lui Dumnezeu și promisiunea s-ar fi referit la tine.

Trebuie să ai o imagine nouă despre valoarea ta în fața lui Dumnezeu pentru a te putea vedea prin ochii lui Dumnezeu. Deoarece faci parte din familia lui Dumnezeu și Ți aparții lui Dumnezeu, tu ești demn să primești “harul felurit al lui Dumnezeu (1 Petru 4:10). Acest adevăr este de multe ori omis din discuțiile despre jertfa lui Cristos la Calvar. Întreabă un creștin obișnuit ce înseamnă Calvarul, și el probabil îți va răspunde: “Calvarul înseamnă păcat și iertare.” Dar noi trebuie să privim mai îndeaproape imaginea Calvarului. *De ce a rezolvat Dumnezeu problema păcatelor noastre?* Pentru că în ochii Săi suntem demni de iubire și singurul mod prin care noi puteam face parte din familia Sa a fost acela de a-L trimite pe Fiul Său ca să moară pentru păcatele noastre. Pentru că suntem demni de iubire în ochii Săi, El a considerat că a meritat ca Isus să moară pentru păcatele noastre. Cu cât vezi mai clar valoarea ta în ochii Dumnezeu, cu atât mai mult acest lucru va avea efect asupra vieții tale și asupra relațiilor tale cu ceilalți oameni.

Nu este de ajuns să *știi* că ești valoros în ochii lui Dumnezeu. Acest adevăr trebuie să-ți cuprindă inima și să ajungi să te *simți* valoros. Sper ca acest capitol să îți lărgască sfera gândurilor și sentimentelor legate de valoarea ta înaintea lui Dumnezeu.

MERIȚI ATENȚIA LUI DUMNEZEU

Când erai copil, cine se juca împreună cu tine cu păpușile, cuburile sau cu soldățeii? Care dintre adulții din viața ta au renunțat din când în când la responsabilitățile și preocupările lor pentru a se juca? Eu sper că au fost mai mulți adulți care au făcut aceasta: părinții, bunicii, unchii, mătușile, frații mai mari, verișorii sau prietenii de familie. Atenția acordată copilului este satisfăcută atunci când un adult iubitor își părăsește lumea sa de adult și intră în lumea copilului.

Din nefericire, mulți copii trăiesc cu această nevoie nesatisfăcută de către mama și tatăl lor. Părinții sunt mult prea ocupați ca să fie interesați sau doritori să pătrundă în lumea copilului lor. Sau își petrec timpul cu copilul lor aducându-l pe el în lumea adulților. De exemplu, un tată consideră că petrece timp cu fiul său de trei ani, pe care nu-l prea interesează sportul, uitându-se la un meci de baseball la televizor. Copiii care trăiesc într-un mediu în care nu primesc nici un fel de atenție din partea părinților ajung să creadă că ei nu sunt demni de timpul sau atenția celorlalți adulți.

Poate tu ai crescut într-un mediu în care ai primit puțină atenție din partea adulților care ar fi trebuit să-ți acorde multă atenție. Ca rezultat te îndoiești de valoarea ta în fața lui Dumnezeu și în fața altor oameni. Te consideri o persoană de mână a doua deoarece persoane importante din viața ta nu au împlinit nevoia ta de atenție.

Permite inimii tale să fie cuprinsă de realitatea valorii tale în fața lui Dumnezeu, care împlinește nevoia de a ți se acorda atenție în cel mai complet sens. Dumnezeu a părăsit lumea Sa, cerul, și a coborât pe pământul acesta păcătos ca să declare valoarea noastră ca ființe iubite de El. Pavel a scris: "Cristos Isus [...] avea chipul lui Dumnezeu, totuși nu a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci s-a

dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat un chip de om, asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă la moarte de cruce” (Filipeni 2:5-8).

Mai mult de atât, Dumnezeu te prețuiește atât de mult încât rămâne în lumea ta în fiecare zi, prin persoana Duhului Sfânt (vezi Ioan 14:16; Matei 18:20). El știe fiecare detaliu despre tine, chiar înainte de nașterea ta (vezi Psalmul 139:13-16). El este foarte atent la necazurile care ne afectează zilnic și ne invită: “aruncați asupra lui toate îngrijorările voastre, căci El însuși se îngrijește de voi” (1 Petru 5:7). El participă îndeaproape la existența noastră pe acest pământ deoarece se află permanent lângă noi. Nu este de mirare faptul că unul dintre numele lui Isus este “‘Emanuel’, care, tâlmăcit, înseamnă ‘Dumnezeu este cu noi’” (Matei 1:23).

Ce emoții trezește în tine faptul că Isus Cristos a părăsit gloria cerească pentru a ne împlini nevoile noastre cele mai adânci? Cât de valoros crezi că ești știind faptul că Isus va purta în trupul Său glorificat rănila răscumpărării tale, o eternă aducere aminte a faptului că El a intrat în lumea noastră? Ce simți în inima ta când îți dai seama de faptul că Dumnezeu te consideră valoros și demn? Când tu lași acest adevăr să-ți inunde mintea și inima, portretul tău va fi transformat.

Încă o dată, trupul lui Cristos joacă un rol indispensabil în transformarea noastră. Faci parte din vreun grup de credincioși care reflectă concepția lui Dumnezeu despre valoarea ființei umane? Există câțiva credincioși care te iubesc destul de mult pentru a pătrunde în lumea ta, în serviciul tău, în creșterea ta spirituală, în problemele tale și chiar în hobbyurile și interesele tale? În mod similar, poți tu să-ți prețuiești prietenii așa cum o face Dumnezeu? Urmezi exemplul lui Dumnezeu de a părăsi lumea ta pentru a dovedi că îți iubești prietenii credincioși și îi prețuiești? Cultivarea

și menținerea atitudinii de demnitate a ființei umane ne oferă o imagine mai clară a modului în care ne vede Dumnezeu.

MERIȚI IERTAREA LUI DUMNEZEU

Îți este greu să crezi că Dumnezeu te iartă în fiecare zi pentru păcatele făcute? Toți suntem de acord cu mărturisirea de credință creștină care spune că noi greșim în fiecare zi cu gândul, cu vorba și cu faptele, dar suntem la fel de dispuși să credem adevărul exprimat de Ioan: “Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire” (1 Ioan 1:9) — chiar dacă trebuie să facem acest lucru zilnic? Dacă îți este greu să crezi în iertarea nelimitată a lui Dumnezeu, acest lucru înseamnă că nu înțelegi ce valoare ai pentru Dumnezeu. Tu ai stabilit o limită arbitrară în privința valorii tale înaintea lui Dumnezeu și din acest motiv îți este greu să crezi că ești demn de iertarea lui Dumnezeu. Această concepție provine probabil din faptul că în copilărie nu ai fost iertat întotdeauna de toate greșelile pe care le-ai făcut.

În Evrei 10:12, scrie: “El [Cristos], dimpotrivă, după ce a adus o singură jertfă pentru păcate, S-a așezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu.” Efectele acestei jertfiri unice pentru iertarea păcatelor poate fi observată în Coloseni 2:13-14: “Dumnezeu v-a adus la viață împreună cu El, după ce ne-a iertat toate greșelile. A șters zapisul cu poruncile lui, care stătea împotriva noastră și ne era potrivnic, și l-a nimicit, pironindu-l pe cruce.” Regele David a fost vinovat de adulter și de crimă, dar totuși el a putut spune: “Atunci ți-am mărturisit păcatul meu, și nu mi-am ascuns fărădelegea. Îmi voi mărturisi Domnului fărădelegile! Și tu ai iertat vina păcatului meu” (Psalmul 32:5). Câtă libertate există în faptul că ne vedem așa cum ne vede Dumnezeu: iertați de toate păcatele — trecute, prezente și viitoare.

Există însă creștini convinși că ei au păcătuit prea mult și prea grav ca să fie iertați. Ei știu că Dumnezeu iartă păcatele, dar cred că ei și-au consumat deja toată cantitatea de iertare pe care le-a alocat-o Dumnezeu. O studentă de 17 ani, pe care o voi numi Cindy, mi-a scris următoarele lucruri despre ea:

Josh, îți scriu această scrisoare deoarece mă simt singură și confuză. Am făcut sex cu prietenul meu, crezând că îi datorez acest lucru. După vreo patru luni am aflat că sunt însărcinată. Jeff m-a părăsit, iar părinții mei încă nu știu. Acum o lună am devenit creștină, dar mă simt în continuare vinovată. Cum mă poate iubi Dumnezeu după ce am făcut astfel de lucruri? Simt că nu mai are rost să trăiesc. Adorm plângând în fiecare seară. Câteodată îmi doresc să mor. Nu mă înțeleg bine cu părinții mei. Ei au fost creștini toată viața și nu înțeleg prin ce trec eu. Sunt atât de confuză. Poate Dumnezeu să mă ierte și să mă iubească? Te rog să-mi răspunzi la scrisoare.

Cindy nu își cunoaște adevărata valoare în fața lui Dumnezeu. Când Isus a părăsit cerul și a venit pe pământ pentru a muri pentru păcatele ei, El a plătit pentru toate păcatele, inclusiv pentru relațiile ei sexuale care au lăsat-o însărcinată și disperată. Totuși Cindy crede că păcatul ei este mult prea mare, ca un cec ce nu poate fi achitat din pricina lipsei de fonduri. Ea trebuie să vadă că rezerva lui Dumnezeu de iertare este nelimitată. Orice păcat mărturisit este iertat. I-am scris acest lucru lui Cindy în scrisoarea de răspuns.

O ilustrație bună a dimensiunii iertării lui Dumnezeu este viața regelui Manase, unul dintre cei mai răi regi ai Iudeii. Manase l-a întors spatele lui Dumnezeu, a slujit idolilor și a condus poporul spre idolatrie (vezi 2 Cronici 33:1-9). Dacă Cindy a crezut că este imposibil să fie iertată, atunci ea a fost obligată să creadă că Dumnezeu nu îl putea ierta nici pe Manase deoarece el a fost foarte rău.

Când asirienii au cucerit națiunea din Iuda și pe regele ei, Manase “s-a rugat Domnului Dumnezeuului lui și s-a smerit adânc înaintea Dumnezeului părinților săi. I-a făcut rugăciuni și Domnul, lăsându-Se înduplecat, i-a ascultat cererile și l-a adus înapoi în Ierusalim în împărăția lui. Și Manase a cunoscut că Domnul este adevăratul Dumnezeu” (2 Cronici 33:12-13). În ciuda trecutului păcătos al lui Manase, Dumnezeu l-a iertat plin de compasiune. Eu cred că acest rege s-a întors acasă văzându-se prin ochii lui Dumnezeu, demn de a fi iertat.

Mulți creștini se aseamănă cu Cindy, crezând că nu mai există iertare pentru ei. Dar cum ne vede Dumnezeu? Regele David, care a crezut în iertare, a scris: “[Domnul] nu ne face după păcatele noastre și nu ne pedepsește după fărădelegile noastre. Ci cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât este de mare bunătatea Lui pentru cei ce se tem de El; cât de departe este răsăritul de apus, atât de mult depărtează El fărădelegile noastre de la noi” (Psalmi 103:10-12). În umbra păcatului și remușcărilor, David a văzut clar iertarea nelimitată a lui Dumnezeu care l-a convins de valoarea ființei lui.

NU TE MAI CHINUI SINGUR

Un alt aspect important al iertării lui Dumnezeu este libertatea de a ne ierta singuri. Mulți creștini cu care vorbesc acceptă iertarea lui Dumnezeu, dar nu se pot ierta pe ei înșiși. Ei sunt mai aspri cu ei decât este Dumnezeu! Dacă Dumnezeu ne prețuiește într-atât încât să plătească pentru păcatele noastre și să ne ierte, cine suntem noi să spunem că nu suntem demni de iertare? Transformarea portretului nostru înseamnă să nu ne mai chinuim singuri și să acceptăm iertarea lui Dumnezeu.

Cu câțiva ani în urmă, pe când mâncam la un restaurant cu prietenii mei, am spus un lucru pe care nu ar fi trebuit să-l spun niciodată. Am rănit adânc un frate de credință prin cuvintele mele. În drum spre casă am realizat gravitatea

cuvintelor mele. M-am întors imediat la restaurant să încerc să îndrept lucrurile. Am recunoscut în fața prietenului meu că am comis un păcat și mi-am cerut iertare. El m-a privit drept în ochi și mi-a spus: "Nu te voi ierta. Cineva în postura ta nu ar fi trebuit să spună niciodată așa ceva."

Surprins de răspunsul său, i-am spus: "Știi că nu ar fi trebuit niciodată să spun cuvintele acelea și de aceea îți cer iertare." Am făcut tot ce am putut să îndrept lucrurile, dar acest frate era decis să nu mă ierte.

M-am întors acasă simțindu-mă frustrat și confuz. Situația m-a frământat atât din punct de vedere spiritual cât și emoțional. Simțindu-mă extrem de vinovat, am început mă acuz singur. *Cum ai putut să spui așa ceva, Josh?* Sentimentele mele false de vinovăție m-au determinat să mă condamn singur. *Cum poți să trăiești în Cristos și să jignești astfel un frate de credință? Cum te poate folosi Dumnezeu în lucrarea Sa, dacă tu vorbești astfel cu oamenii?* Autocompătimirea și autocondamnarea m-au tulburat foarte mult.

Atunci Duhul Sfânt a început să lucreze în mine. Am rețrăit întregul incident în mintea mea, incluzând reacția mea, în lumina Scripturii și a relației mele cu Cristos. Mi-am spus: *Josh, nu reacționezi corect în această situație. Nu ai decât două alternative. Prima este să continui să te compătimești singur, să te scufunzi în sentimentele de vinovăție și să te frământă mereu din cauza păcatului tău. A doua alternativă este să recunoști faptul că Isus a murit pentru această situație, să îți mărturisești păcatul în fața lui Dumnezeu, să accepți iertarea Lui și să faci tot posibilul pentru îndreptarea relației tale cu acest frate. Făcând tot ce poți pentru a îndrepta această situație, iartă-te, ridică-ți capul și continuă să trăiești prin credință.*

După ce m-am frământat un timp cu alegerea unei alternative, am hotărât să accept iertarea lui Dumnezeu, să mă

iert, să continuu să umblu în credință și să fac tot posibilul ca să îndrept relația mea cu acest frate de credință rănit și neiertător.

Atunci mi-am dat seama că iertarea mea nu depinde de iertarea acestui credincios pe care l-am jignit, chiar dacă Dumnezeu îmi cere să fac tot posibilul să îndrept relația mea cu el (vezi Matei 5:23-24). Așa că am trecut peste frământările mele și, după câteva luni, relația mea cu el a început să se îmbunătățească. La un an după acest incident, i-am spus soției mele: ”Cred că relația mea cu el s-a refăcut. Nu cred că se mai simte rănit și, judecând după toate aparențele, el m-a iertat. De fapt, cred că relația noastră este mai strânsă ca la început.”

Sănătatea și creșterea noastră depind în toate privințele de acceptarea iertării lui Dumnezeu. Directorul unui spital de boli mentale a spus la o conferință că jumătate din pacienții săi ar putea merge acasă dacă s-ar simți iertați. Dacă te hotărăști să nu te ierți, atunci înseamnă că nu te vezi așa cum te vede Dumnezeu. Îți poate părea rău pentru păcatele făcute, dar nu lăsa ca acest lucru să întunece adevărul iertării lui Dumnezeu.

Repet iarăși faptul că participarea noastră în cadrul unui grup de credincioși iubitori ne va ajuta să ne vedem mai clar pe noi înșine. Iertarea trebuie să fie pe primul plan în relațiile dintre credincioși. Pavel ne-a îndemnat: ”Fiți buni unii cu alții, miloși și iertați-vă unul pe altul, cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi în Cristos.” Experimentând permanent acordarea și primirea iertării în relațiile dintre noi, nu vom

mai întâmpina greutăți în acceptarea iertării lui Dumnezeu.

Ca și “preoție împărătească” în trupul lui Cristos (vezi 1 Petru 2:9), noi jucăm un rol important în a-i ajuta pe alții să se simtă iertați, așa cum ne vede Dumnezeu. Iacov ne-a sfătuit: “Mărturisiți-vă păcatele unii altora și rugați-vă unii pentru alții, ca să fiți vindecați” (Iacov 5:16). Noi nu credem că un om poate absolve pe altcineva de păcatele lui; doar Dumnezeu poate face acest lucru, dar dacă noi ne mărturisim unii altora păcatele și ne rugăm unii pentru alții, avem responsabilitatea preoțească de a ne asigura unii pe alții de iertarea divină. Aceasta este metoda creștină de abordare a păcatului: “Tu ai mărturisit, noi ne-am rugat, Dumnezeu te-a iertat. Mergi în pace. Ești iertat.” Ea asigură claritatea necesară pentru a ne vedea adevărata valoare în fața lui Dumnezeu.

FORMEAZĂ-ȚI O IMAGINE CLARĂ DEPRE IDENTITATEA TA

Înțelegerea ființei lui Dumnezeu și a sentimentelor Lui față de tine face parte din formarea unei imagini adecvate despre identitatea ta. Reflectează la următoarele adevăruri despre Dumnezeu. Fă-ți timp să scrii răspunsurile la întrebări într-un caiet sau în jurnalul tău.

1. *Dumnezeu este sfânt.* În Psalmul 22:3, citim: “Tu ești Cel Sfânt și Tu locuiești în mijlocul laudelor lui Israel.”

- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu este sfânt?
- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeul sfânt crede că ești o ființă valoroasă?

2. *Dumnezeu este bun.* În Psalmul 119:68, citim: “Tu ești bun și binefăcător: învață-mă orânduirile Tale.”

- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu este bun și nu poate face nimic rău?

- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu bun afirmă că ai o valoare imensă?

Al doilea element care contribuie la formarea unei identități adecvate îl reprezintă cuvintele lui Dumnezeu despre *tine*. Ascultă ce spune Dumnezeu despre tine:

1. *Dumnezeu spune: "Tu ești valoros."* În 1 Corinteni 6:19-20 citim: "Voi nu sunteți ai voștri. Căci ați fost cumpărați cu un preț."

- Aplică acest verset în viața ta și spune-ți: "Sunt atât de valoros pentru Dumnezeu încât el m-a cumpărat plătiind un preț foarte mare."
- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu te iubește atât de mult încât a fost dispus să plătească un preț atât de mare pentru tine, nu datorită faptelor tale, ci pur și simplu pentru că te consideră valoros?
- Îți dai seama de sentimentele lui Dumnezeu care a dăruit viața scumpului Său Fiu ca să-ți dovedească valoarea înaintea Lui?

2. *Dumnezeu spune: "Tu îmi aparții Mie; ești al Meu."* În Isaia 43:1, citim: "Te chem pe nume: ești al Meu."

- Aplică acest verset în viața ta și spune-ți: "Dumnezeul universului m-a chemat pe nume. El spune că eu îi aparțin Lui."
- Ce înseamnă pentru tine faptul că îi aparții lui Dumnezeu?
- Îți dai seama de sentimentele lui Dumnezeu care te cheamă pe nume și ți-a oferit un loc care să fie al tău?

Fă-ți timp să Îi mulțumești lui Dumnezeu pentru lucrurile pe care ți le-a descoperit despre Sine. Ascultă-L în zilele și săptămânile următoare adresându-ți personal aceste cuvinte. Permite acestor adevăruri din Scriptură să pătrundă adânc în inima ta și să-ți formeze identitatea.

Noul sentiment al capacității

Ron este pastor la o biserică de 1500 de membri care se află în permanentă creștere. El conduce activitatea unor angajați foarte ocupați, moderează ședințele comitetului de conducere și predică de trei ori în fiecare duminică dimineată.

Dar Ron este și un tată devotat. În primii ani ai căsătoriei, Ron și soția sa, Jorie, s-au hotărât să-și facă timp pentru a-și ajuta copiii să descopere și să exceleze fiecare în cel puțin un domeniu care îl atrage. Ei doreau să-i pregătească pe cei patru băieți pentru a avea succes în viață, sădind în ei sentimentul competenței și încrederii în ei înșiși.

Deoarece Ron și Jorie sunt pasionați de tenis, nu este de mirare faptul că trei din cei patru copii ai lor au fost atrași de sport. I-au înscris pe cei trei băieți la un club sportiv pentru a învăța tenis și a participa la turnee. Tad, David și Joel au ajuns în fruntea ierarhiei naționale la grupele lor de vârstă. Ron și Jorie au asistat la cât mai multe turnee posibil, călătorind prin toată țara numai ca să-și încurajeze copiii.

Dar cel de-al treilea fiu al lor nu era interesat de tenis la fel ca frații lui. Luke adora caii, așa că Ron și Jorie au devenit cei mai mari suporterii ai lui. La cea de-a unsprezecea aniversare a lui Luke, părinții săi i-au cumpărat un cal. Fiul lor a rămas mut de uimire. Luke a economisit din banii lui de buzunar și, la scurt timp după aceea, și-a mai cumpărat un cal. După ce i-a împerecheat, Luke, acum în vârstă de 16 ani, are cinci cai. Ron și Jorie au fost atât de preocupați de reușita

lui Luke încât și-au vândut casa și s-au mutat într-un mediu rural, unde Luke să-și poată ține caii.

Toți cei patru copii au continuat să se bucure și să exceleze în hobbyurile lor, în timp ce părinții continuau să îi încurajeze. Băieții cresc și devin tineri adulți cu o imagine clară că sunt iubiți, valoroși și competenți. Ron și Jorie au planificat să aplice aceeași metodă și cu cei patru copii pe care i-au adoptat.

Tu ai avut părinți care se asemănau cu aceștia? Ca și copil ai fost tu încurajat să-ți urmezi înclinațiile și să te consideri competent și util? Sau ai crescut într-un mediu în care ai simțit că tot ce încerci să faci se prăbușește deoarece persoanele importante din viața ta au arătat puțină încredere în abilitățile tale? Poate că aceste influențe negative din copilăria și adolescența ta se manifestă și mai intens acum când ești adult, deoarece mulți oameni din jurul tău nu te consideră un om competent. Sau poate unele eșecuri din viața ta — o slujbă pierdută, o căsătorie sau o prietenie nereușită, un copil rebel — te-au făcut să crezi că *tu* ești un ratat.

Al treilea pilon al fundației adevăratei tale identități este să te consideri competent în Cristos. Așa ne vede Dumnezeu. Pavel nu s-a pripit și nici nu a fost mândru atunci când a afirmat: “Pot totul în Cristos, care mă întărește” (Filipeni 4:13). El pur și simplu s-a considerat înzestrat și capabil să-L slujească pe Dumnezeu și așa trebuie să ne vedem și noi. Aceasta nu înseamnă că trebuie să fim identici cu apostolul Pavel și nici că trebuie să excelăm în tot ceea ce facem în viață. Dumnezeu dorește să vedem că El ne-a dăruit anumite abilități fizice, mentale și spirituale și că ne-a înzestrat cu tot ce este necesar pentru a folosi aceste capacități cu succes. Dumnezeu are încredere în abilitățile tale și te-a chemat să împlinești Marea Lui Însărcinare. Portretul tău va fi transformat atunci când vei înțelege adevărul că Dumnezeu te consideră capabil și util.

TRĂIND VIAȚA IMPOSIBILĂ PRIN PUTEREA DUHULUI

Cheia transformării unui sentiment neadecvat al competenței este relația cu Dumnezeu Duhul Sfânt. Biblia are multe de spus despre relația noastră cu Duhul Sfânt.

- Noi suntem născuți din nou din Duhul (Ioan 3:3-5).
- Duhul Sfânt trăiește în noi și va fi cu noi mereu (Ioan 14:16-17).
- Duhul Sfânt ne învață ceea ce trebuie să știm (Ioan 14:26).
- Duhul Sfânt ne dovedește faptul că noi îi aparținem lui Dumnezeu (Romani 8:16).
- Duhul Sfânt ne călăuzește (Romani 8:14).
- Duhul Sfânt ne înzestrează cu talente, abilități și daruri spirituale ca viețile noastre să fie folositoare în slujba lui Dumnezeu (1 Corinteni 12:4, 11).
- Duhul Sfânt ne ajută în slăbiciuni, mijlocind pentru noi (Romani 8:26-27).
- Duhul Sfânt dezvoltă în noi roada neprihănirii lui Dumnezeu: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, blândețea, bunătatea, facerea de bine și înfrânarea poftelor (Galateni 5:22-23).

Cea mai directă cale de a te vedea competent în Duhul Sfânt este să înțelegi resursele care se află la dispoziția ta ca rezultat al prezenței Duhului Sfânt în viața ta. În ziua Rusaliilor, cu zece zile înainte de Înălțarea Domnului Isus s-a întâmplat un lucru minunat și miraculos în viața ucenicilor lui Cristos. Ei au fost umpluți cu Duhul Sfânt și au mers înainte prin puterea Lui pentru a schimba cursul istoriei. Același Duh Sfânt care i-a înputernicit pe ucenici să trăiască o viață sfântă și să devină martori ai lui Cristos acum două milenii dorește

să lucreze și în viețile noastre astăzi. Faptul că Isus Cristos trăiește în noi prin Duhul Sfânt și Își exprimă prin noi dragostea Sa față de lume este unul dintre cele mai importante adevăruri din Cuvântul lui Dumnezeu.

Este imposibil să trăim prin puterea noastră după standardele biblice ale vieții de creștin. În mod inevitabil vom cădea. Eșecurile vor întuneca sentimentul competenței noastre de copii ai lui Dumnezeu. Creștinii care încearcă prin propriile puteri să se asemene cât mai mult cu Cristos au un simț al competenței și al utilității lor mai redus decât necreștinii care trăiesc după standardele acestei lumi. Standardele biblice sunt mult prea înalte pentru ca noi să le putem atinge singuri. Singura persoană care a reușit să le îndeplinească a fost Isus Cristos. Viața de creștin poate fi trăită doar cu ajutorul Duhului Sfânt. Fără El avem toate motivele să ne simțim inutili în slujirea sa.

Isus a arătat rolul esențial pe care îl joacă Duhul Sfânt în dezvoltarea capacității noastre atunci când le-a spus ucenicilor: “Ci voi veți primi o putere, când se va pogori Duhul Sfânt peste voi, și-mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului” (Faptele Apostolilor 1:8). Fără Duhul Sfânt este imposibil nu numai să devii creștin, dar și să produci roadele Duhului și să-i aduci pe alții la credință. Isus se referea la Duhul Sfânt când a afirmat: “Căci despărțiți de Mine, nu puteți face nimic” (Ioan 15:5).

Din momentul în care l-am primit pe Cristos și Duhul Sfânt locuiește în noi, ni se pune la dispoziție tot ce avem nevoie pentru a deveni competenți și utili în Cristos. Cheia o constituie permisiunea acordată Duhului Sfânt de a ne umple în fiecare zi pentru a putea folosi tot ce a fost pus la dispoziția noastră. Pavel ne transmite acest mesaj prin cuvintele: “Fiți plini de Duh” (Efeseni 5:18). Tradus literal versetul spune:

“Continuă să te lași umplut de Duhul Sfânt.” Pentru creștin, competența zilnică înseamnă umplerea continuă.

Umplerea zilnică de Duh Sfânt, nu înseamnă că avem nevoie ca mai mult din Duhul Sfânt să intre în noi din afară. Dimpotrivă, înseamnă să permitem Duhului Sfânt, care este deja în noi, să ocupe mai mult din viețile noastre. De aceea îmi place să folosesc expresiile *a fi pătruns* sau *a fi împuternicit* de Duhul Sfânt. Să fii umplut în fiecare zi de Duhul Sfânt înseamnă să primești putere ca să poți trăi pentru Cristos și să poți să-I fii martor.

Noi primim putere de la Duhul Sfânt prin credința în atotputernicul Dumnezeu, care ne iubește. Deoarece El ne poruncește să fim umpluți în fiecare zi de Duhul Sfânt, El ne va umple atunci când noi ne vom deschide inimile în fața Lui. Poți fi sigur de aceasta! Este ca și cum ți-ai scoate bani de la bancă atunci când ai în cont o sumă mare. Nu te duci la bancă plin de panică sau speriat că nu vei putea scoate banii pe care îi dorești. Nu trebuie să cerșești de la bancher. Mai degrabă mergi la bancă “plin de credință”, depui cererea de retragere a banilor la ghișeu și îți primești banii care erau și sunt ai tăi. În mod similar, primirea zilnică a Duhului Sfânt înseamnă să îți însușești ceea ce este deja al tău.

PLANUL LUI DUMNEZEU DE A NE DA PUTERE

Când scoți bani de la bancă prin credință, tu trebuie să îndeplinești anumite proceduri pentru a obține suma dorită. De exemplu, nu poți să stai afară la ușă, să strigi: “Dați-mi banii!” și să te aștepți să fii servit. Trebuie să completezi un formular de scoatere a banilor și trebuie să te prezinți la ghișeu. La fel trebuie să faci câțiva pași importanți de pregătire pentru a primi putere în fiecare zi de la Duhul Sfânt

1. *Trebuie să fii flămând și însetat după Dumnezeu și să dorești să fii umplut de Duhul Sfânt.* Isus a spus: “Ferice de cei flămânzi și însetați după neprihănire, căci ei vor fi săturați” (Matei 5:6). Tu ești flămând după Dumnezeu când ești conștient că nu poți face nimic fără El, că ești neajutorat. Dacă nu ești flămând după Dumnezeu, înseamnă că tu ești deja plin de încredere în persoana ta, nu în Duhul Sfânt. Iar dacă ești deja plin, nu mai simți nevoia să fii umplut.

2. *Cedează direcția și controlul vieții tale lui Cristos.* Pavel a scris: “Vă îndemn dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduce-ți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească” (Romani 12:1). Pentru ca Dumnezeu să te înzestreze cu competența Sa, trebuie să-ți înăbuși încercările de a-ți conduce singur viața.

3. *Mărturisește toate păcatele de care Duhul Sfânt îți aduce aminte și acceptă curățirea și iertarea lui Dumnezeu, care ți-a fost promisă.* Minunata promisiune scrisă în 1 Ioan 1:9 ne amintește: “Dacă ne mărturisim păcatele El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire.” Mărturisirea păcatelor și curățarea de ele este condiția umplerii zilnice cu Duhul Sfânt.

Umplerea cu Duhul Sfânt nu este doar o opțiune pentru credincios, este o poruncă. Dumnezeu ne poruncește să fim plini de Duhul Său (Efeseni 5:18). Dar Dumnezeu nu ne dă nici o poruncă fără a pregăti condițiile necesare împlinirii ei. El ne-a făcut următoarea promisiune: “Îndrăzneala pe care o avem la El este că, dacă cerem ceva după voia Lui, ne ascultă. Și dacă știm că ne ascultă, orice i-am cere, știm că suntem stăpâni pe lucrurile pe care I le-am cerut” (1 Ioan 5:14-15). Nu trebuie decât să-I cerem lui Dumnezeu să ne umple și, deoarece știm că El ne ascultă, putem fi încrezători că El ne va umple.

Atunci când ceri să fii umplut de Duhul Sfânt, nu ceri

Duhului să vină în viața ta. El se află deja în ființa ta. Duhul Sfânt se coboară să *locuiască* în creștini o singură dată, atunci când Cristos intră în viețile noastre prin Duhul Său. Noi cerem Duhului Sfânt care locuiește în noi să umple și să ia sub controlul Său fiecare aspect al vieții noastre, fiecare colțișor și parte ascunsă. Procedând astfel, folosim resursele Lui. Frustrarea și inutilitatea eforturilor de a trăi prin puterea proprie sunt eliminate dacă trăim prin puterea Duhului Sfânt. El ne dăruiește capacitatea de a trăi o viață sfântă și de a-L sluji pe Dumnezeu cu eficiență folosind abilitățile cu care El ne-a înzestrat.

Dorești să ai o viață plină de Duhul și de puterea Sa? Nu trebuie decât să-I ceri Tatălui acest lucru. Recunoaște că până acum ți-ai controlat singur viața, un păcat împotriva lui Dumnezeu, conducătorul de drept al vieții tale. Mulțumește-I pentru iertarea păcatelor datorită morții pe cruce a lui Cristos pentru tine. Invită-L pe Cristos să preia controlul vieții tale și invită-L pe Duhul Sfânt să îți dăruiască puterea să-L glorifici pe Cristos în tot ce faci. Apoi mulțumește-I pentru cererea ta. Nu ești un îngâmfat dacă îi mulțumești lui Dumnezeu înainte de a primi ceea ce ai cerut. Este o dovadă a credinței în adevărul că El își respectă promisiunea de a ne da tot ce Îi cerem conform voii Sale. Deoarece umplerea cu Duhul Sfânt este porunca Sa, știm că voia Sa este ca noi să cerem și să primim această putere. Este deci potrivit să Îi mulțumești lui Dumnezeu chiar înainte de a primi umplerea cu Duh.

Apostolul Pavel, bucurându-se de puterea pe care o avea din partea Duhului Sfânt, a spus: “Pot totul în Cristos, care mă întărește” (Filipeni 4:13). Pavel nu pune accentul pe capacitatea Sa, ci pe puterea lui Cristos — sursa puterii lui. Pavel a făcut lucruri mari *pentru* Dumnezeu deoarece a așteptat să primească lucruri mari *de la* Dumnezeu. Noi putem face lucruri mari pentru Dumnezeu datorită faptului că în

2 Corinteni 3:5, citim: “Nu că noi prin noi înșine suntem în stare să gândim ceva ca venind de la noi. Destoinicia noastră, dimpotrivă, vine de la Dumnezeu.”

DUMNEZEU POATE TRANSFORMA INCAPACITATEA TA ÎN COMPETENȚĂ

Carl lucra în cadrul unei companii financiare și rezultatele sale în domeniul investițiilor erau strălucite. Membrii comitetului de conducere a bisericii s-au gândit să-l cunoască mai bine, plecând de la ideea: “Acest om ar fi de mare ajutor în comitetul care stabilește bugetul bisericii. Are o pregătire și o experiență bogată în domeniul finanțelor. Știe să administreze banii și este omul potrivit pentru această slujbă în biserică.” La scurt timp după aceste discuții, Carl a fost invitat să devină membru al comitetului financiar al bisericii. A acceptat, dornic să ajute cu ce putea biserica lui.

Primele luni de activitate ale lui Carl în cadrul comitetului au fost un dezastru. Experiența sa, care se spera că va contribui la funcționarea mai bună a comitetului, s-a dovedit a fi o slăbiciune evidentă. Bazându-se doar pe pregătirea sa financiară, el a evaluat orice activitate a bisericii în funcție de “rezultatul final”. Dacă o anumită lucrare a bisericii nu aducea “profit”, adică o creștere numerică sau financiară, el susținea abandonarea acelei lucrări. El considera că o lucrare care nu aducea rezultate palpabile și imediate pentru biserică — de exemplu, misiuni de evanghelizare de pe urma cărora biserica nu beneficia în mod direct — era o risipire a fondurilor bisericii. Conducătorii bisericii și-au dat repede seama că lui Carl îi lipsea darul spiritual al credinței necesar pentru a investi banii strânși în biserică din colecte și zeciuiele. După o discuție cu pastorul bisericii, un om înțelept și plin dragoste, Carl și-a dat demisia din comitet.

Carl, analizându-și eșecul din această acțiune, putea trage

concluzia că era un om lipsit de valoare, incapabil să aibă succes exact în domeniul în care excela prin pregătirea lui. Pastorul său l-a încurajat însă spunându-i că, deși aptitudinile sale nu au fost utile comitetului de buget al bisericii, Dumnezeu îi poate arăta cum să-L slujească în alt mod.

Carl nu a renunțat. Pe măsură ce creștea în credință și ceda tot mai mult controlul vieții sale Duhului Sfânt, și-a dat seama că ar putea lucra ca voluntar cu elevii de liceu. Nu mai lucrase deloc cu tinerii și nu avea pregătire în acest domeniu. Inima lui însă era apăsată de dorința de a lucra cu tinerii care proveneau din familii necreștine. A fost surprins să afle că soția lui, Brenda, simțea aceeași povară în inima ei.

După multă rugăciune, Carl și Brenda s-au întâlnit cu pastorul de tineret. “Nu știm prea multe despre lucrarea cu tinerii, i-au spus ei, dar îi iubim pe acești tineri și suntem gata să învățăm cum să ne ocupăm de ei. Dacă vă putem fi de folos, vă stăm la dispoziție.” Pastorul de tineret i-a invitat să devină voluntari în lucrarea cu tinerii.

Cuplul a început lucrarea cu tinerii cu același elan cu care o pasăre se lansează în zbor. Au început să organizeze studii biblice pentru tineri în casa lor și să petreacă mult timp cu ei. Tinerii au început să se înghesuie să meargă la casa lor pentru că aici simțeau că sunt cu adevărat iubiți. Carl și Brenda râdeau și se amuzau cu ei și plângeau cu cei care treceau prin greutăți. Grupul de tineri de vârstă respectivă a crescut foarte mult datorită faptului că Brenda și Carl au fost disponibili la chemarea Duhului Sfânt, care le-a dat putere să facă o lucrare pentru care nu erau “înzestrați”.

Faptul că te privești cu ochii lui Dumnezeu nu înseamnă că ești un om fără defecte sau fără limite. Chiar și oamenii

controlați în întregime de Duhul Sfânt sunt imperfecți și creșterea lor nu este automată. Lucrurile stau altfel: te vezi cu ochii lui Dumnezeu drept un om capabil în ciuda limitărilor și slăbiciunilor tale. Dumnezeu nu cunoaște limitele noastre. Lucrarea Lui nu suferă din cauza slăbiciunilor noastre. Mai mult, Dumnezeu nu este impresionat de aptitudinile noastre, ca și cum lucrarea Lui s-ar opri fără noi. Oricine ești și oricare este stadiul maturizării tale spirituale, Dumnezeu te va folosi dacă permiți Duhului Sfânt să te umple zilnic de puterea Sa. Trăind o viață plină de Duhul Sfânt, poți avea încredere în cuvintele din Filipeni 1:6: "Sunt încredințat că Acela care a început în voi această bună lucrare, o va isprăvi până în ziua lui Isus Cristos."

FORMEAZĂ-ȚI O IMAGINE CLARĂ DESPRE IDENTITATEA TA

Înțelegerea ființei lui Dumnezeu și a sentimentelor Lui față de tine face parte din formarea unei imagini adecvate despre identitatea ta. Reflectează la următoarele adevăruri despre Dumnezeu. Fă-ți timp să scrii răspunsurile la întrebări într-un caiet sau în jurnalul tău.

1. *Dumnezeu se află pretutindeni.* În Psalmul 139:7-10, citim: "Unde mă voi duce departe de Duhul Tău și unde voi fugi departe de fața Ta? Dacă mă voi sui în cer, Tu ești acolo; dacă mă voi culca în locuința morților, iată-Te și acolo; dacă voi lua aripile zorilor și mă voi duce să locuiesc la marginea mării, și acolo mâna Ta mă va călăuzi și dreapta Ta mă va apuca."

- Ce înseamnă pentru tine faptul că, oriunde te-ai afla, Dumnezeu te călăuzește și te întărește?
- Simți dragostea lui Dumnezeu față de tine manifestată prin dorința Sa de a fi cu tine oriunde?

2. *Dumnezeu este atotputernic.* În Iov 42:2, citim: “Știi că Tu poți totul și că nimic nu poate sta împotriva gândurilor Tale.”

- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu poate face orice?
- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeul atotputernic ți-a dăruit tot ce este necesar pentru a fi un membru capabil al familiei Sale?

Al doilea element care contribuie la formarea unei identități adecvate îl reprezintă cuvintele lui Dumnezeu despre tine. Ascultă ce spune Dumnezeu despre tine:

1. *Dumnezeu spune: “Tu ești ales să aduci roade.”* În Ioan 15:16 citim: “Nu voi M-ați ales pe Mine, Eu v-am ales pe voi; și v-am rânduit să mergeți să aduceți roadă, și roada voastră să rămână.”

- Aplică acest verset în viața ta și spune-ți: “Dumnezeu m-a ales să aduc roadă.”
- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu te-a ales pe tine și te-a înzestrat cu puterea necesară să fii un om capabil?
- Îți dai seama de sentimentele lui Dumnezeu care ți-a încredințat lucrarea Sa?

2. *Dumnezeu spune: “Tu ești un om înzestrat.”* În 1 Corinteni 1:7, citim: “Nu duceți lipsă de nici un fel de dar, în așteptarea arătării Domnului nostru Isus Cristos.”

- Aplică acest verset în viața ta și spune-ți: “Dumnezeu m-a înzestrat cu tot ce este necesar pentru a-I sluji Lui.”
- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu te prețuiește atât de mult încât te-a înzestrat cu capacitatea de a-L sluji pe El?
- Îți dai seama de sentimentele lui Dumnezeu care ți-a pus la dispoziție tot ce este necesar pentru ca tu să fii o persoană competentă?

Fă-ți timp să Îi mulțumești lui Dumnezeu pentru lucrurile pe care ți le-a descoperit despre Sine. Ascultă-L în zilele și săptămânile următoare adresându-ți personal aceste cuvinte. Permite acestor adevăruri din Scriptură să pătrundă adânc în inima ta și să-ți formeze identitatea.

Partea a
cincea

Câștigând o identitate nouă

Căutând un anturaj care te poate schimba

Mulți creștini cu care am vorbit și care au făcut ce au știut ei mai bine pentru a atinge plinătatea lui Dumnezeu, după ani de zile aveau încă o concepție jalnică și inadecvată despre identitatea lor adevărată în Cristos. Poate că ești unul dintre acei creștini. Dumnezeu te-a folosit într-un mod minunat în trecut. Poate că ești văzut de mulți ca un exemplu de credință și de maturitate spirituală. Dar tu continui să te vezi ca un exemplar nesemnificativ al creației lui Dumnezeu. Nu poți crede că Dumnezeu sau altcineva te consideră o ființă demnă de a fi iubită, valoroasă și competentă.

Am prezentat deja din Scriptură pasaje care arată felul în care te vede Dumnezeu și de ce ai dreptul să te consideri demn de a fi iubit, valoros și competent. Dar cum poate să se întâmple acest lucru în realitate? Ce fel de anturaj poate să-ți ajute pe oameni să se vadă cu alți ochi?

Vei dobândi un nou simț al identității în același fel în care l-ai dobândit pe cel actual. Încă din copilărie te-ai considerat nedemn de iubire, fără valoare și incompetent pentru că anturajul tău — în special oamenii importanți din jurul tău — ți-au transmis acest mesaj. Pentru a-ți schimba acest simț al identității trebuie să te afli într-un anturaj în care să intri în contact din plin cu adevărul referitor la identitatea ta. Trebuie să te lași influențat în mod pozitiv de

oameni care se văd pe ei și te văd și pe tine prin ochii lui Dumnezeu. În această atmosferă impregnată de adevărul privitor la identitatea ta, imaginea greșită pe care ți-ai format-o despre tine va fi schimbată.

În capitolul nouă am văzut istoria învierii lui Lazăr din morți. Când a ieșit din mormânt, Lazăr era încă înfășurat în fâșiile de pânză cu care fusese înmormântat. Isus, care dorea să folosească alți oameni pentru împlinirea scopului Său cu Lazăr, a cerut prietenilor și familiei lui Lazăr să-l dezbrace de hainele cu care a fost înmormântat. Tot astfel se folosește Dumnezeu de alți credincioși ca să te ajute să te eliberezi din robia unui simț denaturat al identității tale. El folosește alți creștini ca agenți ai acestei schimbări.

UN ANTURAJ IMPREGNAT DE ADEVĂR

Cum arată un anturaj ideal, care te ajută să te transformi?

1. Un anturaj care te poate schimba include oameni care-ți vor spune adevărul cu privire la identitatea ta în Cristos. Trebuie să petreci timp, cantitativ și calitativ, cu oameni care știu cu certitudine că sunt iubiți, valoroși și folositori lui Dumnezeu și altora. Aceștia nu sunt neapărat cei mai ocupați oameni ai lui Dumnezeu. Creștinii “suprasolicitați” sunt deseori atât de ocupați cu lucrarea lui Dumnezeu pentru că încearcă să câștige aprobarea lui Dumnezeu, în loc să trăiască având încrederea că sunt deja

acceptați de El. Creștinii care constituie un exemplu pozitiv al unui simț adevărat al identității, vor răspândi în jurul lor efectele unei relații apropiate cu Dumnezeu și bucuria sinceră de a-L sluji. Aceștia, chiar dacă nu au aptitudini sociale deosebite, totuși îi fac pe oameni să se simtă bine în prezența lor, pentru că ei sunt pe deplin convinși de adevărata lor identitate. Mulți dintre acești oameni se ocupă, oficial sau neoficial, cu formarea de ucenici și îndrumarea altor credincioși.

2. *Un anturaj care te poate schimba este cel în care adevărul despre identitatea ta este în mod clar preluat din Scriptură.* Poate că atunci când erai copil, cineva, unul dintre părinți, învățătoarea sau un alt adult important din viața ta te-a convins că ești lipsit de valoare. Această informație despre identitatea ta este greșită. E nevoie să cunoști adevărul scriptural despre felul în care te vede Dumnezeu. Ai nevoie să fii înconjurat de învățători biblici, de conducători de studiu biblic și de alți creștini maturi care să te învețe prin lecțiile și conversațiile lor faptul că ești acceptat de Dumnezeu și că ai valoare în ochii Lui.

3. *Un anturaj care te poate schimba îți oferă o atmosferă de iubire și relații strânse.* Când credincioșii din anturajul tău sunt exemple vii ale adevărului, vei *observa* cum oamenii se consideră unii pe ceilalți ființe demne de iubire, valoroase și capabile. Când credincioșii te vor *învăța* adevărul, vei *afla* din Scriptură că Dumnezeu te vede și pe tine la fel. Dar numai în măsura în care vei avea *legături strânse* cu oamenii care-și înțeleg adevărata identitate, vei *experimenta* și tu acest adevăr. În contextul acestor relații pline de dragoste oamenii își exprimă iubirea unii față de alții, își arată prețuire reciprocă și își slujesc unii altora în mod practic.

De exemplu, gândește-te la acest scenariu: înainte de a pleca de la serviciu, șeful tău te cheamă și te anunță că nu vei

fi promovat și că nu vei beneficia de o mărire a salariului. Un coleg nou, cu o pregătire mai avansată, a fost propus pentru acel post. În drumul spre casă ești cuprins de gânduri negre. Vechile sentimente de inferioritate și inutilitate te fac pe moment să renunți și la întâlnirea de studiu biblic din acea seară. Totuși, îți spui că trebuie să mergi, chiar dacă vei sta în colțul tău și îți vei plânge de milă.

Când le vei spune prietenilor tăi de la studiu despre neșansa pe care ai avut-o, ei te vor înconjura și se vor arăta preocupați de starea ta. Știi că dragostea lor este sinceră pentru că te-au mai încurajat și te-au mai susținut și în trecut. Iar tu, la rândul tău, ai făcut același lucru pentru alții când s-au aflat în situații dificile. Ei îți vor reaminti că ești un om înzestrat și ești încă foarte folositor, nu numai pentru serviciul tău, dar și pentru grupul de studiu din care faci parte.

În timpul studiului biblic, unul dintre cei prezenți va sublinia din pasajul pe care-l discutați faptul că Dumnezeu ne vede ca membri deosebit de utili pentru trupul Său. El le reamintește celor din grup gestul tău de săptămâna trecută, când l-ai ajutat să se mute într-un apartament nou. El va vorbi despre darul tău de a-i ajuta pe alții. Vei pleca de la această întâlnire știind că ești iubit, apreciat și de folos prietenilor din acel grup. Aceste relații marcate de dragoste te ajută să vezi clar că ești o persoană valoroasă, folositoare lui Dumnezeu și altora. Vei pleca de fiecare dată cu o imagine mai bună despre tine însuși.

Acesta este anturajul care poate schimba imaginea

interioară distorsionată pe care o ai despre tine însuși încă din copilărie. Este vital să menții tot timpul o relație plină de iubire și de ajutor reciproc cu alți credincioși. Poate fi o clasă de școală biblică pentru adulți, un grup de studiu biblic cu vecinii tăi sau un grup de familii din biserica ta. Grupul trebuie să fie destul de mic pentru a-i putea cunoaște pe toți membrii destul de bine și pentru a fi foarte apropiați. Timpul petrecut la biserică duminica nu va fi de ajuns pentru închegarea unor astfel de relații. Caută un grup mic în care relațiile consistente și dragostea reciprocă vor reîmprospăta adevărul cu privire la propria-ți identitate, așa cum o vede Dumnezeu.

PROGRAMUL LUI DUMNEZEU PENTRU SCHIMBARE

Programul pe care l-a pregătit Dumnezeu ca să ne ajute să ne schimbăm simțul identității se poate vedea în descrierea bisericii primare:

Ei stăruiau în învățătura apostolilor, în legătura frățească, în frângerea pâinii, și în rugăciuni. Fiecare era plin de frică, și prin apostoli se făceau multe minuni și semne. Toți cei ce credeau, erau împreună la un loc, și aveau toate de obște. Își vindeau ogoarele și averile, și banii îi împărțeau între toți, după nevoile fiecăruia. Toți împreună erau nelipsiți de la Templu în fiecare zi, frângeau pâinea acasă, și luau hrana, cu bucurie și curăție de inimă. Ei laudau pe Dumnezeu, și erau plăcuți înaintea întregului norod. Și Domnul adăuga în fiecare zi la numărul lor pe cei ce erau mântuiți. (Fapte, 2:42-47)

Accentul, aici și în tot Noul Testament, pare să fie pus pe trei experiențe la care fiecare creștin este chemat să ia parte. Observați cum aceste trei elemente corespund celor trei aspecte ale anturajului propice schimbării, pe care le-am prezentat anterior.

1. Fiecare credincios are nevoie de o experiență vitală

în privința învățaturii. Biserica primului secol era devotată învățării Cuvântului lui Dumnezeu, iar noi trebuie să fim la fel. Noi studiem Biblia în primul rând nu pentru a învăța ce să *facem* ca și creștini, ci cum să *fim* creștini. Pe măsură ce înțelegem din Scriptură cine suntem și ce trebuie să devenim, partea practică a credinței noastre va merge de la sine.

2. *Fiecare credincios are nevoie de o experiență vitală în privința relațiilor.* Credincioșii din Ierusalim erau la fel de devotați comuniunii — erau împreună, se rugau împreună, mâncau împreună — pe cât erau de devotați studierii Cuvântului. Astfel ei puteau experimenta zilnic Cuvântul și învățau să se poarte cu dragoste unii cu alții și să se considere membri valoroși și utili în familia lui Dumnezeu.

3. *Fiecare credincios are nevoie de o relație vitală, propice vestirii Evangheliei.* Observăm, prin exemplul pozitiv al altor credincioși ce înseamnă să fim iubiți și apreciați de Dumnezeu. Dar și oamenii care nu sunt creștini au nevoie să știe că Dumnezeu îi iubește și îi apreciază. Conform Noului Testament, a fi un martor al Evangheliei înseamnă mai întâi a trăi adevărul că îi aparținem lui Cristos, și apoi a propovădui adevărul oriunde este cu putință. Aplicarea acestui principiu a condus la creșterea zilnică a numărului membrilor bisericii primare. Arătând oamenilor că suntem siguri de propria identitate ca oameni iubiți, valoroși și competenți pentru Dumnezeu, vom avea la dispoziție un instrument esențial pentru a proclama Evanghelia mântuirii.

Textul din 1 Tesaloniceni 2:1-12 ne oferă un excelent exemplu despre felul în care apostolul Pavel a pus în aplicare acest proces printre credincioși. El descrie felul cum i-a tratat pe credincioșii din Tesalonic și cum s-a purtat cu ei ca o doică plină de dragoste pentru copiii ei (versetul 7). Apoi scrie cum i-a încurajat și i-a sfătuit ca un adevărat părinte (versetul 11). El accentuează relația pe care o avea cu ei: “Astfel, în

dragostea noastră fierbinte pentru voi, eram gata să vă dăm nu numai Evanghelia lui Dumnezeu, dar chiar și viața noastră, atât de scumpi ne ajunseserăți” (versetul 8).

Angajarea lui Pavel în procesul transformării este evidentă în acest pasaj. El *i-a învățat* pe noii convertiți adevărul despre felul în care îi vede Dumnezeu. El a stabilit *o relație* cu ei în dragoste și înțelegere. Apoi *le-a mărturisit* și *a fost un model* astfel încât ei să înțeleagă ce înseamnă să fii o persoană evlavioasă, cu un simț adecvat al identității.

Pavel îi numește pe cititorii săi *frați*, de două ori în acest pasaj, chiar dacă poziția lui de apostol îi dădea dreptul să fie mai autoritar. Trebuie să reținem această distincție importantă privitoare la relațiile noastre în trupul lui Cristos. Fiecare dintre noi este în același timp și ascultător și învățător. Uneori crezi că tu poți doar să dai sau doar să primești ceva. Dar o relație între frații și surorile în Cristos înseamnă să le faci pe amândouă. Într-un anturaj propice transformării, fiecare dă și primește, slujește și este slujit.

S-ar putea să spui: “Acest proces seamănă foarte mult cu formarea de ucenici.” Da, schimbarea simțului proprii noastre identități face parte din acest proces. Cu toate acestea, adesea noi considerăm formarea de ucenici doar ca o metodă de-a învăța cum să trăim viața creștină. În sensul său mai larg, formarea de ucenici înseamnă să înveți cum să *fii* creștin. Este nevoie să știi cine ești înainte de a putea înțelege cum să trăiești. Sper că faci parte dintr-un grup de credincioși al cărui scop în mărturisirea, învățarea și aplicarea adevărului este acela de a descoperi adevărata identitate și de a face ceea ce trebuie făcut.

CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU ÎN PROCESUL SCHIMBĂRII

Duhul Sfânt lucrează printr-un grup de credincioși și prin

Cuvântul sfânt pentru a ne ajuta să ne vedem așa cum ne vede Dumnezeu. Petru scrie: “ca niște prunci născuți de curând, să doriți laptele duhovnicesc și curat, pentru ca prin el să creșteți spre mântuire, dacă ați gustat în adevăr că bun este Domnul” (1 Petru 2:2-3). Cuvântul lui Dumnezeu este agentul principal al înnoirii minții noastre pentru a gândi cum gândește Dumnezeu și pentru a ne vedea cum ne vede El (Romani 12:2).

Observați cum lucrarea Cuvântului prin alții este destinată să producă în noi maturitate, care începe cu o concepție adecvată despre identitatea noastră:

Și El a dat pe unii apostoli; pe alții, prooroci; pe alții, evangheliști; pe alții, păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Cristos, până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Cristos; ca să nu mai fim copii, plutind încoace și încolo, purtați de orice vânt de învățătură, prin viclenia oamenilor și prin șiretenia lor în mijloacele de amăgire; ci, credincioși adevărului, în dragoste, să creștem în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Cristos (Efeseni, 4:11-15).

Prin Cuvântul Său, Dumnezeu ne descoperă atributele, caracterul și personalitatea Sa. Prin trupul lui Cristos, Biserica, Dumnezeu face ca aceste calități să devină reale și tangibile pentru noi. Isus le-a spus ucenicilor Săi: “Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl [...] Nu crezi că Eu sunt în Tatăl, și Tatăl este în Mine? Cuvintele pe care vi le spun Eu, nu le spun de la Mine; ci Tatăl, care locuiește în Mine, El face aceste lucrări ale Lui” (Ioan, 14:9-10). În forma Sa umană, Isus L-a descoperit pe Dumnezeu într-un mod în care să-L putem înțelege. De exemplu, iubirea lui Dumnezeu se vede clar în compasiunea lui Cristos față de ucenicii Săi, pentru cei

suferinzi și pentru cei pierduți.

Isus a făcut reale pentru noi caracterul și atributele lui Dumnezeu. El a îmbrăcat în carne și oase personalitatea lui Dumnezeu. Știm cum este Dumnezeu pentru că Isus ni l-a făcut de cunoscut. Știm că suntem iubiți, valoroși și folositori lui Dumnezeu, pentru că acest adevăr reiese din relațiile lui Isus cu oamenii. Oare nu cumva scopul Bisericii este de a arăta caracterul lui Dumnezeu așa cum a făcut-o Isus? Cu siguranță, da! Noi, fiind trupul lui Cristos, trebuie să demonstrăm caracterul și atributele lui Dumnezeu Tatăl, unii față de alții și față de lume. Cum putem cunoaște mai bine adevărul că suntem iubiți și prețuiți de Dumnezeu dacă nu prin cunoașterea, iubirea și prețuirea de care ne bucurăm din partea copiilor Lui? Cum ne putem vedea mai bine prin ochii lui Dumnezeu decât prin alți credincioși plini de dragoste care ne spun și ne dovedesc cum ne privește Dumnezeu? Este un lucru să citești despre Dumnezeu în Scriptură sau să auzi despre El într-o predică. Dar adevărul primește mai multă forță când ai experiențe cu Dumnezeu prin membrii Bisericii Sale.

APLICĂ PROGRAMUL LUI DUMNEZEU LA NEVOILE TALE

Imaginea noastră interioară se transformă pe măsură ce ne supunem programului lui Dumnezeu de realizare a adevăratei noastre identități. Mai jos sunt câțiva pași simpli care te ajută să aplici programul lui Dumnezeu la situația ta specifică.

1. Stabilește nevoia ta specifică. Care dintre cei trei stâlpi ai identității tale pare să aibă mai multă nevoie de transformare? Mai concret, care din următoarele afirmații îți se pare mai greu de acceptat: Dumnezeu te iubește așa cum ești și dorește să fii copilul Său (ești iubit); Dumnezeu L-ar fi

trimis pe Isus să moară pentru tine, chiar dacă tu ai fi fost singura persoană de pe pământ (tu ești valoros); Dumnezeu are încredere în tine că vei fi o mărturie și pentru alții (ești folositor)? Atunci când pui aceste întrebări, este un domeniu care îți atrage mai mult atenția? Poate că este domeniul în care ar trebui să începi procesul transformării.

Dacă ți se pare dificil să descoperi acest domeniu, atunci roagă-te. Cere-i lui Dumnezeu să lucreze la inima ta în așa fel încât imaginea ta interioară despre tine însuși să devină similară cu imaginea lui Dumnezeu despre tine. Roagă-te cu încredere și speranță. Amintește-ți că El este Acela care te cunoaște cel mai bine și te iubește cel mai mult. El dorește ca percepția ta despre propria-ți identitate să fie tot mai asemănătoare cu percepția Lui despre tine. Poate că vei dori să-ți începi rugăciunea cu dorința psalmistului: “Cercetează-mă, Dumnezeule și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă și cunoaște-mi gândurile! Vezi dacă sunt pe o cale rea și du-mă pe calea veșniciei” (Psalmul 139:23-24).

Poate că dorești ca un alt om să fie alături de tine în această căutare, în special dacă ea va duce la descoperirea unor amintiri sau experiențe dureroase din trecut. Cere soției tale, unui prieten creștin de încredere, pastorului sau unui consilier spiritual să se roage împreună cu tine pentru ca Dumnezeu să facă această lucrare de transformare.

2. *Găsește ajutor în Scriptură.* O dată ce cunoști domeniul în care ai nevoie de schimbare, începe să studiezi Scriptura gândindu-te la această nevoie. Ori de câte ori citești, cere-I lui Dumnezeu să poți găsi aplicația aceluia cuvânt în inima și mintea ta ca să te poți vedea așa cum te vede El. Pe măsură ce studiezi, vei descoperi versete și expresii care par croite chiar pentru situația ta. Poți să citești pasaje pe care le-ai mai citit de multe ori și să descoperi ceea ce nu ai remarcat înainte, ceva potrivit pentru tine. Un astfel de studiu biblic

specific, orientat spre un anumit scop, te va ajuta să vezi cum portretul tău interior se va schimba.

Cuvântul lui Dumnezeu are puterea să transforme vieți. Când studiezi și meditezi la pasajele din Scriptură care se aplică unei nevoi specifice, sunt posibile rezultate deosebite. De cele mai multe ori aceste rezultate pot fi explicate doar ca lucrări supranaturale ale Duhului Sfânt. Duhul folosește Cuvântul lui Dumnezeu pentru a restructura și a transforma felul în care ne vedem pe noi înșine.

3. *Găsește ajutor la alți credincioși.* În cele din urmă, permite membrilor trupului lui Cristos să fie instrumentele Duhului Sfânt pentru transformarea ta. Suntem sfătuiți în Galateni 6:2: “Purtați-vă sarcinile unii altora, și veți împlini astfel legea lui Cristos.” Nu ești singurul creștin care are nevoie de o imagine mai clară a propriei identități. Toți suntem în procesul de a învăța să ne privim pe noi așa cum ne privește Dumnezeu. Pavel ne îndeamnă să ne ajutăm unii pe alții în acest scop. Cum? În orice mod este posibil. Dar acest lucru nu se va întâmpla decât dacă avem suficientă încredere unii în alții ca să ne purtăm sarcinile. Aceasta înseamnă să fii dispus să-ți împarți poverile grele cu alții, să le soliciți ajutorul și, la rândul tău, să oferi ajutor celor încercați. Trebuie să dai dovadă de transparență și să comunici celorlalți problemele cu care te confrunți. Trebuie să le permiți să te iubească și să aibă grijă de tine, așa cum și tu îi iubești și le porți de grijă.

Prin intermediul acestor relații în trupul lui Cristos noi experimentăm personal atributele și dragostea lui Dumnezeu. Stabilind astfel de relații, conform acestui program, devenim beneficiarii caracterului și personalității Sale, iar rezultatul este că viețile noastre vor fi transformate. Relațiile noastre cu alți credincioși sunt elementele care aduc vindecare în viețile noastre. De exemplu, în timp ce primesc mângâierea, mila și iertarea lui Dumnezeu prin tine, încep să mă văd așa

cum mă vede Dumnezeu. Pe măsură ce tu primești acceptarea lui Dumnezeu și încurajare prin mine, te vei vedea cu mai multă claritate așa cum te vede Dumnezeu. Dacă voi fi tratat ca o persoană valoroasă și folositoare, mă voi vedea și eu valoros și folositor. Dacă vei fi tratat ca o persoană demnă de încredere, îți vei întări încrederea în tine însuși ca și copil al lui Dumnezeu. Portretul nostru interior este transformat pe măsură ce Duhul Sfânt ne folosește pe fiecare pentru a-L arăta pe Cristos altora.

Acest proces continuu de transmitere a dragostei și acceptării reciproce produce o spirală ascendentă a transformării în trupul lui Cristos. Cu cât ne vedem mai mult așa cum ne vede Dumnezeu, cu atât este mai ușor să acceptăm că suntem iubiți, valoroși și folositori. Cu cât ne acceptăm mai mult identitatea, cu atât ne va fi mai ușor să răspundem altora cu dragoste și îngăduință. Și pe măsură ce alții simt dragostea lui Dumnezeu și acceptarea Lui prin noi, ei vor deveni mai încrezători că sunt iubiți, valoroși și folositori lui Dumnezeu. Apoi ei vor crește în dragostea și acceptarea lui Dumnezeu și ne vor fi folositori și nouă. Acest proces continuă cât timp “ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune” (Evrei 10:24).

În acest context al unui anturaj care poate produce schimbare, lumina lui Dumnezeu va spori. Ea va pătrunde în viețile noastre și ne va fi imposibil să nu ne vedem așa cum ne vede El, exact lucrul pe care-l dorește Dumnezeu.

FORMEAZĂ-ȚI O IMAGINE CLARĂ DESPRE IDENTITATEA TA

Înțelegerea ființei lui Dumnezeu și a sentimentelor Lui față de tine face parte din formarea unei imagini adecvate despre identitatea ta. Reflectează la următoarele adevăruri despre Dumnezeu. Fă-ți timp să scrii răspunsurile la întrebări într-un caiet sau în jurnalul tău.

1. *Dumnezeu este răbdător.* În Romani 2:4, citim: “Sau disprețuiești tu bogățiile bunătații, îngăduinței și îndelungii Lui răbdări? Nu vezi tu că bunătatea lui Dumnezeu te îndeamnă la pocăință?”

- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu este răbdător?
- Ce înseamnă pentru tine faptul că un Dumnezeu răbdător dorește să crești și să experimentezi personal dragostea Sa prin dragostea și grija altor credincioși față de tine?

2. *Dumnezeu îți poartă de grijă.* În Psalmul 103:4, citim: “El îți izbăvește viața din groapă, El te încununează cu bunătate și îndurare.”

- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu te încununează cu bunătate și îndurare?
- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu se îngrijește atât de mult de tine, încât te înconjoară cu oameni iubitori și plini de bunătate?

Al doilea element care contribuie la formarea unei identități adecvate îl reprezintă cuvintele lui Dumnezeu despre tine. Ascultă ce spune Dumnezeu despre tine:

1. *Dumnezeu spune: “Ești o persoană deosebită.”* În Deuteronomul 4:20, citim: “Dar pe voi, Domnul v-a luat, și v-a scos din cuptorul de fier al Egiptului, ca să-I fiți un popor pus de o parte, cum sunteți azi.”

- Aplică acest verset în viața ta și spune-ți: “Dumnezeu m-a salvat pentru a fi al Său, ființa Lui deosebită. Pot spune cu încredere că sunt omul Său deosebit.”
- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu dorește să fii un copil deosebit al Său?
- Îți dai seama de sentimentele lui Dumnezeu care te-a salvat și te-a făcut copilul Său deosebit?

2. *Dumnezeu spune: “Tu crești în permanență.”* În

1 Tesaloniceni 3:12, citim: “Domnul să vă facă să creșteți tot mai mult în dragoste unii față de alții și față de toți, cum facem și noi înșine pentru voi.”

- Aplică acest verset în viața ta și spune-ți: “Domnul va face ca dragostea mea să crească și să se reverse peste alți oameni din jurul meu, așa cum și dragostea altor credincioși se revarsă peste mine.”
- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu dorește să crești și îți asigură condițiile necesare pentru aceasta?
- Îți dai seama de sentimentele lui Dumnezeu care te ajută să crești în asemănare cu El?

Fă-ți timp să Îi mulțumești lui Dumnezeu pentru lucrurile pe care ți le-a descoperit despre Sine. Ascultă-L în zilele și săptămânile următoare adresându-ți personal aceste cuvinte. Permite acestor adevăruri din Scriptură să pătrundă adânc în inima ta și să-ți formeze identitatea.

O concepție mai largă despre identitatea ta

Când am privit în capitolul 9 din Ioan la relatarea felului în care Isus l-a adus pe Lazăr la viață, am arătat că, imediat după aceasta, Isus le-a cerut prietenilor și familiei lui Lazăr să-l dezlege și să-l lase liber. Liber pentru ce? Care era scopul acestei libertăți?

Să punem aceeași întrebare și cu privire la noi. Care este scopul noii percepții asupra propriei noastre identități? Este doar pentru a ne face să ne simțim mai bine? Este doar pentru a ne face să ne simțim mai întregi? Sau pentru a ne simți liberi de dragul libertății?

Nu. Dumnezeu are un scop mult mai profund atunci când dorește refacerea imaginii despre noi înșine. El dorește să fim pe deplin convinși că suntem iubiți, valoroși și competenți pentru că El are o lucrare pe care vrea să ne-o încredințeze.

Poți înțelege că eu și tu suntem darul lui Dumnezeu pentru această lume? Dacă n-ar fi așa, n-am avea nici un motiv să fim aici. Ar fi mult mai logic ca Dumnezeu să ne ia direct la cer în momentul în care am crezut în Cristos. Faptul că suntem încă pe pământ, chiar și după ce am devenit ai Lui, ne duce la concluzia că noi suntem daruri oferite oamenilor și că avem un scop aparte pentru care suntem aici. Scopul nostru este direct legat de felul în care Dumnezeu ne vede și de felul în care trebuie să ne vedem și noi. Este vital pentru simțul identității noastre să ne cunoaștem scopul în viață.

Bob este un adevărat “vânător de capete”, mai precis, unul care recrutează în mod agresiv directori pentru alte firme. Într-o zi mi-a explicat felul în care prospectează această piață. “Josh, când găsesc candidați pe care doresc să-i cunosc mai bine, îmi place să-i dezarmez. Îi aduc în biroul meu și le ofer ceva de băut. Apoi îmi dau jos haina, îmi scot cravata și-mi pun picioarele pe birou. Îi întreb apoi despre ocupațiile lor: sport, excursii, familie, cărți sau orice altceva. Când îi văd relaxați și netimorați, mă aplec spre ei, îi privesc drept în ochi și îi întreb: ‘Care este scopul tău în viață?’ Este uimitor să vezi directori de renume care reacționează lamentabil la auzul acestei întrebări. Pur și simplu nu știu ce să răspundă.”

Bob a continuat. “Unul dintre ei m-a surprins însă într-una din zile. Stăteam cu picioarele pe birou și vorbeam cu el despre fotbal. Era relaxat total. Deodată m-am așezat în fața lui și i-am pus întrebarea ucigașă: ‘Nathan, care este scopul tău în viață?’ Fără să clipească din ochi, Nathan mi-a răspuns: ‘Scopul meu în viață este să merg în cer și să iau cu mine cât mai mulți oameni.’ Pentru prima oară în cariera mea am rămas fără replică.”

Mi-a plăcut răspunsul lui Nathan și l-am folosit eu însumi de multe ori. Nathan știa că el fusese “desfășurat” din hainele de înmormântare și că putea să-i elibereze și pe alții din robie. Nathan mai știa că Isus Cristos i-a dat viață, l-a eliberat și l-a înzestrat cu puterea necesară de a face parte din trupul lui Cristos și de a-i putea elibera și pe alții.

O concepție realistă despre adevărata noastră identitate de copii ai lui Dumnezeu, iubiți, apreciați și capabili ar trebui să dea naștere dorinței de a fi inclus în planul de răscumpărare al lui Dumnezeu. Când ai înțelege faptul că Dumnezeu l-a creat pe fiecare om după chipul Său și că L-a trimis pe Cristos să moară pentru fiecare om, ajungi să dorești să împărtășești dragostea Sa cu toți oamenii. Ca și Nathan, nu ești mulțumit

de faptul că te afli pe drumul care duce în cer. Dorești să iei cu tine și pe alții, fiindcă și pentru ei a murit Cristos. Acesta este scopul pentru care ne aflăm încă pe pământ.

Poate că spui: "Josh, foarte puțini oameni au venit la Cristos datorită faptului că le-am spus eu despre El." S-ar putea să fie adevărat. Dar este la fel de adevărat faptul că alți oameni se află pe calea către încrederea în Cristos pentru că tu ești deja în Cristos și îi iubești. Pentru a-ți împlini scopul nu trebuie să-i conduci pe necredincioși până în fața amvonului ca să facă o mărturie publică. Felul în care trăiești le poate vorbi în alt mod despre identitatea ta. Dacă te consideri un copil al lui Dumnezeu, iubit, valoros și competent, deja ai vestit o parte a Evangheliei celorlalți. Dacă vei adăuga la mărturia ta trăită mărturia vorbită, spunându-le despre Cristos ori de câte ori ai ocazia, vei vedea, probabil, mai mulți oameni venind la Cristos datorită eforturilor tale.

VESTIREA EVANGHELIEI: CONSECINȚA IDENTITĂȚII NOASTRE

Învățătura creștină insistă asupra faptului că trebuie să-L mărturisim pe Cristos și altora. Pentru aceia dintre noi cărora nu le este clar care este identitatea lor de copii ai lui Dumnezeu, iubiți, apreciați și competenți, porunca de a-L mărturisi pe Cristos creează în ei o vină care crește pe măsură ce trec anii și ei văd că nimeni nu se întoarce la Cristos prin

ei. De fapt, imaginea interioară despre ei înșiși devine și mai distorsionată, pentru că ei cred că Dumnezeu îi iubește mai puțin datorită faptului că nu au rezultatele așteptate.

Mulți creștini cred că viețile lor nu sunt îndeajuns de bune pentru a avea și o mărturie verbală. "Trebuie mai întâi să trăiesc eu, înainte de a spune altora," cred ei. Problema este că nu vor fi niciodată mulțumiți de felul în care trăiesc. Ei se vor strădui să trăiască vieți "îndeajuns de bune", dar întotdeauna vor avea eșecuri, iar acestea vor crea în ei sentimente de vinovăție, frustrare și deznădejde. Alți creștini se tem de reacția negativă a celor cărora le vorbesc despre Cristos. Ei nu doresc să-i offenseze sau să-i supere pe acești oameni, de aceea mai bine nu le spun nimic. Alții se tem de faptul că nu se pricep prea bine să împărtășească Evanghelia și că vor produce confuzie în mintea ascultătorilor.

Aceste temeri și scuze demonstrează că mărturia pe care trebuie să o ducem lumii este văzută de mulți ca un lucru pe care îl *facem* noi, în loc de să fie considerată rezultatul a cine *suntem*. Accentuarea faptelor reflectă un sentiment neadecvat al identității în Cristos, deoarece creștinismul înseamnă mai mult să *fii*, decât să *faci*. Dacă una din temerile pe care le-am menționat te caracterizează și pe tine, înseamnă că există cel puțin un domeniu în care simțul identității tale are nevoie de transformare.

Dacă îți imaginezi că nu ești "îndeajuns de bun" pentru a-L mărturisi pe Cristos, înseamnă că ai o concepție limitată despre dragostea lui Dumnezeu pentru tine. Cu cât te vezi mai mult așa cum te vede Dumnezeu, adică acceptat necondiționat, iertat și creat după chipul Său, cu atât mai puțin vei vedea imperfecțiunile tale ca o piedică. Fii convins că Dumnezeu te iubește și dorește să te folosească, chiar dacă te afli încă în procesul maturizării ca și creștin. Dacă Dumnezeu ar aștepta să ajungem la maturitate deplină înainte de a ne

trimitе să vestim Evanghelia, înseamnă că ar trebui să aştepte până vom ajunge în cer! Mai mult, dacă am fi perfecţi, cei cărora le-am vorbi despre Cristos ar fi descurajaţi, pentru că ar crede că nu vor putea ajunge niciodată la nivelul nostru. Adevărul este că ei vor primi mărturia mai uşor din partea celor pe care-i văd că sunt ca şi ei, cu imperfecţiuni, dar care sunt iubiţi şi acceptaţi de Dumnezeu.

Dacă te temi de reacţii negative din partea oamenilor cărora le mărturiseşti, înseamnă că ai o concepţie limitată despre propria ta valoare în faţa lui Dumnezeu. Dependenţa exagerată de aprobarea altora arată că ai un punct de vedere inadecvat despre valoarea intrinsecă pe care ţi-o atribuie Creatorul. De ce-ţi este teamă, de fapt? Dumnezeu are o părere atât de înaltă despre tine încât L-a trimis pe Fiul Său să moară pentru tine. Eşti iubit şi apreciat chiar de Regele universului. Şi dacă toţi ar refuza să te asculte, valoarea ta în ochii lui Dumnezeu rămâne la fel de mare. Frica de felul în care vor reacţiona alţii la mărturia ta ar trebui să te îndrepte spre a-ţi clădi, în rugăciune, cel de-al doilea stâlp al identităţii tale, valoarea ta în ochii lui Dumnezeu.

Dacă eziţi să mărturiseşti pentru că te temi că vei spune ceva greşit sau că te vei încurca în propriile-ţi cuvinte, înseamnă că ai o concepţie limitată despre competenţa ta în faţa lui Dumnezeu. E ca şi cum I-ai spune lui Dumnezeu: “Ştiu că trebuie să Te mărturisesc, dar ar trebui să foloseşti pe cineva mai înzestrat şi mai încrezător, pentru că eu nu am aceste calităţi.” Accentul în vestirea Evangheliei nu cade pe conţinutul mesajul sau pe felul în care exprimi acest conţinut. Mai important este adevărul că tu eşti un copil preaiubit al lui Dumnezeu. Eşti unic şi eşti folositor aşa cum eşti. Nici unul dintre miliardele de oameni de pe pământ nu este ca tine. Dumnezeu îţi cunoaşte şi calităţile şi slăbiciunile, iar El te poate folosi indiferent de faptul că te simţi incompetent la un moment dat. Rugăciunea

ta ar trebui să sune așa: “Doamne, vreau să fiu exact așa cum m-ai creat Tu. Îmi voi mărturisi credința cum știu eu mai bine și voi lăsa rezultatele în seama Ta.”

CÂȘTIGĂ DREPTUL DE A FI ASCULTAT

Un element esențial al mărturisirii lui Cristos în fața lumii este pur și simplu să faci bine celor din jur. În toată Scriptura suntem sfătuiți să facem altora ce este bine și drept. Pavel ne îndeamnă: “Fiecare din noi să placă aproapelui, în ce este bine, în vederea zidirii altora” (Romani 15:2). În altă parte el scrie: “Așa dar, cât avem prilej, să facem bine la toți, și mai ales fraților în credință” (Galateni 6:10). Apoi ne încurajează: “Voi, fraților, să nu osteniți în facerea binelui” (2 Tesaloniceni 3:13) și “Să nu obosim în facerea binelui” (Galateni 6:9). Când facem fapte bune pentru alți oameni, aceștia au ocazia să-L vadă pe Mântuitorul în noi.

Pe lângă faptul că Dumnezeu se descoperă prin noi altor oameni atunci când le facem bine, El se mai face de cunoscut și atunci când noi facem fiecare lucru cât de bine ne stă în putere. Pavel îi îndeamnă pe galateni: “Fiecare să-și cerceteze fapta lui, și atunci va avea cu ce să se laude numai în ce-l privește pe el, și nu cu privire la alții” (Galateni 6:4). A face un lucru cât mai bine cu putință nu este același lucru cu a fi cel mai bun într-un anumit domeniu. Aceasta înseamnă să te compari cu alții, lucru dezaprobat de Biblie. A te strădui ca lucrul pe care-l faci pentru alții să fie cât mai bun posibil înseamnă să nu atragi atenția asupra ta, ci să permiți ca Dumnezeu să fie glorificat prin ceea ce faci. Atunci când îți folosești darurile, talentele și abilitățile în puterea Duhului Sfânt, nu contează ce fac alți oameni. Dumnezeu va folosi eforturile tale pentru a-i conduce pe oameni la Sine.

FĂ PACE CU PROPRIA TA IDENTITATE

Într-o zi, pe când mă imbarcam într-un avion, am văzut un lucru ciudat. Femeia care întâmpina pasagerii la bord ținea în brațe un buchet mare de trandafiri. Pot spune că am zburat de mii de ori cu avionul, dar niciodată n-am mai văzut așa ceva.

M-am oprit și am întrebat-o:

— Ați primit aceste flori de la prietenul dumneavoastră?

— Nu, mi-a răspuns ea.

— Atunci, le aveți de la soțul dumneavoastră?

Mi-a făcut semn cu capul că nu.

— Ei, bine, am insistat eu, atunci de la cine sunt?

— Eu le-am cumpărat pentru mine, a răspuns ea cu un zâmbet larg.

M-am îndreptat spre locul meu și, după ce mi-am aranjat bagajele, m-am întors la ea să mă prezint. I-am spus că lucrez într-o organizație creștină, iar ea mi-a spus că este și ea credincioasă.

Eram curios încă să aflu mai multe despre flori și am întrebat-o:

— De ce v-ați cumpărat un buchet de flori?

Ea mi-a răspuns imediat:

— Pentru că îmi place de mine.

Ce punct de pornire extraordinar pentru a-L mărturisi pe Cristos altora! Felul în care ne percepem pe noi înșine poate însemna mult în mărturia noastră trăită și vorbită. Crescând împăcați cu ideea că Dumnezeu ne iubește, ne apreciază și ne folosește, vom deveni ceea ce Pavel numește “o mireasmă de la viață spre viață”, pentru cei care caută disperati pacea de care ne bucurăm noi ca și copii ai lui Dumnezeu (2 Corinteni 2:16).

Nimeni nu a fost mai împăcat cu identitatea pe care i-a

dat-o Dumnezeu decât împăratul David. Iată un psalm în care el se bucură de prezența, cunoașterea și autoritatea lui Dumnezeu asupra tuturor aspectelor vieții sale:

Doamne, Tu mă cercetezi de aproape și mă cunoști știi când stau jos și când mă scol, și de departe îmi pătrunzi gândul. Știi când umblu și când mă culc, și cunoști toate căile mele. Căci nu-mi ajunge cuvântul pe limbă, și Tu, Doamne, îl și cunoști în totul. Tu mă înconjori pe dinapoi și pe dinainte, și-Ți pui mâna peste mine. O știință atât de minunată este mai presus de puterile mele: este prea înaltă ca s-o pot prinde. Unde mă voi duce departe de Duhul Tău, și unde voi fugi departe de Fața Ta? Dacă mă voi sui în cer, Tu ești acolo; dacă mă voi culca în locuința morților, iată-Te și acolo; Dacă voi lua aripile zorilor, și mă voi duce să locuiesc la marginea mării, și acolo mâna Ta mă va călăuzi, și dreapta Ta mă va apuca. Tu mi-ai întocmit rinichii, Tu m-ai ȳesut în pântecul mamei mele: Te laud că sunt o făptură așa de minunată. Minunate sunt lucrările Tale, și ce bine vede sufletul meu lucrul acesta! Trupul meu nu era ascuns de Tine, când am fost făcut într-un loc tainic, ȳesut în chip ciudat, ca în adâncimile pământului. Când nu eram decât un plod fără chip, ochii Tăi mă vedeau; și în cartea Ta erau scrise toate zilele cari-mi erau rânduite, mai înainte de a fi fost vreuna din ele. Cât de nepătrunse mi se par gândurile Tale, Dumnezeule, și cât de mare este numărul lor! (Psalmul 139:1-10, 13-17).

Acestea sunt gândurile unui om împăcat cu el însuși, care a înȳeles că Dumnezeu l-a creat și îl iubește. Nu trebuie să ne mirăm că Dumnezeu l-a putut folosi în mod eficient ca rege al Israelului, în ciuda unor greșeli evidente din viața lui. Nu trebuie să ne mirăm nici de faptul că psalmii săi au mărturisit cu putere de-a lungul secolelor despre dragostea și mântuirea lui Dumnezeu. Exemplul lui David îmi spune că o cunoaștere crescândă a lui Dumnezeu și a felului în care ne vede El este elementul indispensabil al unei mărturii eficiente. Memorarea

Bibliei și un plan amănunțit, pas cu pas, de vestire a Evangheliei sunt și ele elemente importante. Dar ele nu pot înlocui mărturia provenită dintr-o viață de creștin care își cunoaște identitatea în Cristos și care, din acest motiv, se iubește și pe sine.

O CAMERĂ PLINĂ CU FLORI

Câțiva ani la rând am petrecut Anul Nou într-o cameră de motel în Laguna Beach, în California, departe de casă și familie. În acele zile aveam un program foarte încărcat de conferințe, între Crăciun și Anul Nou. Porneam de pe coasta de est, unde petreceam Crăciunul cu familia mea și cu părinții lui Dottie. A doua zi plecam în săptămâna mea de călătorie, vorbind zilnic la conferințe studențești, și îmi sfârșeam călătoria pe coasta de vest, chiar în ajunul Anului Nou. Familia mea rămânea în New England, iar eu mă simțeam epuizat din punct de vedere fizic și spiritual. Au fost unele dintre cele mai singuraticke momente pe care le-am trăit vreodată.

Într-un an am plecat spre sudul Californiei și am fost luat de la aeroport de prietenul meu Don Stewart. În timp ce mergeam prin Laguna Canyon, în drum spre motel, am zărit la marginea drumului un bărbat și o femeie care vindeau flori direct din mașina lor. L-am rugat pe Don să oprească și am cumpărat un buchet uriaș din cinci duzini de flori. A fost destul de dificil să încap și eu și florile în micuța Honda, dar până la urmă am reușit.

Don conducea tăcut, dar sunt sigur că se gândea tot timpul la sensul ciudatei mele cumpărături. Sunt sigur că gândea cam așa: *Ce face omul acesta? Este singur. Soția lui și copiii sunt la mii de kilometri depărtare. El își va petrece Anul Nou singur într-o cameră de motel, cu atâtea flori. Îl cunosc pe Josh de atâția ani. Este el conducătorul creștin pe care l-am*

cunoscut?

Am continuat să mergem așa o bucată de drum. La un moment dat, Don a izbucnit: “Scuză-mă, Josh, dar ce faci cu atâtea flori?”

Atunci i-am povestit entuziasmat despre întâlnirea pe care am avut-o cu femeia care și-a cumpărat singură flori. În final i-am spus: “Aceste flori îmi amintesc cine este Dumnezeu, ce a făcut Isus pentru mine și cine sunt eu prin harul lui Dumnezeu. În noaptea aceasta voi pune toate aceste flori în camera mea de la motel, ca să-mi reamintească faptul că Dumnezeu mă iubește, este interesat de mine, mă iartă, iar eu pot să accept faptul că sunt creatura Lui. Aceste flori mă ajută să-I pot mulțumi lui Dumnezeu că în această săptămână m-a ajutat să împărtășesc multora dragostea Sa, chiar dacă am să petrec Anul Nou singur, într-o cameră de motel.”

Poate că a venit timpul și pentru tine să ieși și să-ți cumperi un buchet mare de flori. Sau poate că simți nevoia să-I spui simplu lui Dumnezeu: “Îți mulțumesc pentru cine sunt. Îți mulțumesc că mă iubești necondiționat și mă consideri demn de jertfa Fiului Tău, că mă folosești să împărtășesc dragostea Ta cu alții. Vreau să mă văd așa cum mă vezi Tu. Vreau să-i văd și pe alții așa cum îi vezi Tu. Îți încredințez Ție toate slăbiciunile și îndoielile mele, ca să pot deveni un instrument mai bun, prin care dragostea Ta să fie împărtășită lumii.”

FORMEAZĂ-ȚI O IMAGINE CLARĂ DESPRE IDENTITATEA TA

Înțelegerea ființei lui Dumnezeu și a sentimentelor Lui față de tine face parte din formarea unei imagini adecvate despre identitatea ta. Reflectează la următoarele adevăruri despre Dumnezeu. Fă-ți timp să scrii răspunsurile la întrebări într-un caiet sau în jurnalul tău.

1. *Dumnezeu este nemărginit în dragostea Sa.* În Deuteronomul 7:7-8, citim: “Nu doar pentru că întreceti la număr pe toate celelalte popoare S-a alipit Domnul de voi și v-a ales, căci voi sunteți cel mai mic dintre toate popoarele. Ci, pentru că Domnul vă iubește [...] pentru aceea v-a scos Domnul cu mâna Lui puternică și v-a izbăvit din casa robiei.”

- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu te copleşte cu dragostea Sa?
- Ce înseamnă pentru tine faptul că acest Dumnezeu nemărginit în dragoste dorește ca să împărtășești dragostea Lui cu alții?

2. *Dumnezeu îți este suficient.* În Evrei 13:20-21, citim: “Dumnezeul păcii, care, prin sângele legământului celui veșnic, a sculat din morți pe Domnul nostru Isus, marele Păstor al oilor, să vă facă desăvârșiți în orice lucru bun, ca să faceți voia Lui, și să lucreze în noi ce-I este plăcut, prin Isus Cristos. A Lui să fie slava în vecii vecilor! Amin.”

- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu te înzestrează și îți dăruiește tot ce este necesar ca să înfăptuiești voia Lui?
- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu va lucra în tine tot ce-I este plăcut?

Al doilea element care contribuie la formarea unei identități adecvate îl reprezintă cuvintele lui Dumnezeu despre tine. Ascultă ce spune Dumnezeu despre tine:

1. *Dumnezeu spune: “Tu ești martorul meu.”* În Fapte 1:8, citim: “Ci voi veți primi o putere, când se va pogori Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori.”

- Aplică acest verset în viața ta și spune-ți: “Dumnezeu a trimis Duhul Sfânt în viața mea. Prin puterea acestui Duh Sfânt mărturisesc altora tot ceea ce a făcut Dumnezeu pentru mine.”
- Ce înseamnă pentru tine faptul că viața ta este o

mărturie vie a dragostei lui Dumnezeu?

- Îți dai seama de sentimentele lui Dumnezeu care te-a ales să fii unul dintre martorii Săi?

2. *Dumnezeu spune: "Ești chemat de Dumnezeu."* În Romani 1:6, citim: "Între care sunteți și voi, cei chemați să fiți ai lui Isus Hristos."

- Aplică acest verset în viața ta și spune-ți: "Sunt chemat de Dumnezeul universului să fiu copilul Său, să-I aparțin și să împărtășesc dragostea Lui cu alții."
- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu te-a chemat și te-a înzestrat să-I poți fi martor?
- Îți dai seama de sentimentele lui Dumnezeu care te-a chemat?

Fă-ți timp să Îi mulțumești lui Dumnezeu pentru lucrurile pe care ți le-a descoperit despre Sine. Ascultă-L în zilele și săptămânile următoare adresându-ți personal aceste cuvinte. Permite acestor adevăruri din Scriptură să pătrundă adânc în inima ta și să-ți formeze identitatea.